

Diễm Cơ Của Bá Vương

Contents

Diễm Cơ Của Bá Vương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	25
6. Chương 6	32
7. Chương 7	39
8. Chương 8	45
9. Chương 9	51
10. Chương 10	57

Diễm Cơ Của Bá Vương

Giới thiệu

Xuyên qua dị giới này một năm, ăn no ngủ được, nhàn nhã dạo phố, chính là cuộc sống của nàng, KL

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-co-cua-ba-vuong>

1. Chương 1

Đêm khuya, cung Tỳ Quốc vương có chút yên tĩnh không bình thường.

Bên trong tấm cung của Tỳ Vương, vô số ánh đuốc sáng ngời, thấp sáng màn đêm. Các cung nhân qua qua lại lại, dị thường bận rộn, lại không một tiếng động, hiện ra bầu không khí ngưng trọng,

Bên cạnh tấm cung, có hai gã nam tử trẻ tuổi chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy đang chờ gặp Tỳ Vương, nhưng mãi vẫn không nhận được lệnh triệu kiến.

Hai gã nam tử này chính là nhi tử của Tỳ Vương, Đại điện hạ Tỳ Luật cùng Nhị điện hạ Tỳ Ngự.

“Hai vị điện hạ.” Thái giám hầu hạ Tỳ Vương hướng bọn họ cung kính hành lễ,

“Long thể bệ hạ đã ổn định, có ngự y bên cạnh chăm sóc, điện hạ không cần bận tâm. Đêm đã khuya, thỉnh nhị vị điện hạ mau chóng trở về nghỉ ngơi.”

Tình trạng sức khỏe của Tỳ Vương một năm nay trở nên không tốt, bệnh lâu không khỏi, trời vào thu lại trở lạnh, bệnh tình càng thêm trầm trọng, khiến Tỳ Vương suy yếu đến độ đã một thời gian không lâm triều.

Có tin đồn, Tỳ Vương bệnh đã hơn một năm, chỉ sợ là chống được bao lâu, vương vị của Tỳ Quốc lại sắp thay đổi.

Mà có tư cách kế thừa vương vị, chính là hai vị điện hạ Tỳ Luật và Tỳ Ngự, bọn họ cùng cha khác mẹ, thân thể mẫu thân bất phàm, tuổi cũng chỉ kém một.

Tỳ Quốc không có quy định trưởng tử kế vị, cho nên hai người huynh đệ bọn họ đều có khả năng đoạt được vương vị.

Tại thời điểm mấu chốt, tin tức bệnh tình của Tỳ Vương chuyển nguy truyền đến, bọn họ đều vội vàng từ vương đô nội phủ tiến cung thăm hỏi (Chế độ của Tỳ quốc, vương tử tròn mười sáu tuổi nhất định phải rời khỏi Vương Cung, ở vương đô nội phủ khác một mình)

Tỳ Vương bệnh nặng tự biết thời gian còn lại không nhiều, phân vân không biết nên truyền vương vị cho nhi tử nào, sợ mặt gặp lại thêm phiền não, bèn lệnh thái giám đi truyền lời, muốn huynh đệ hai người không cần chờ, sớm trở về nghỉ ngơi.

Không thấy gặp được phụ vương, hai huynh đệ đành rời khỏi thiên điện, cũng không tiếp tục chờ đợi.

Ngoài điện, có khác hai gã phân đứng ở hai bên chờ, bọn họ là tùy tùng của Tỳ Luật và Tỳ Ngự.

Tỳ Luật nhìn tên tùy tùng lạ mặt bên cạnh Tỳ Ngự, rất có hứng thú, cười hỏi: “Nhị đệ, sao lúc đầu không thấy người mang tên tùy tùng này theo?”

Tỳ Luật theo thói quen khoe miệng nở nụ cười, người không biết sẽ nghĩ hấn tự tin, nhưng thật ra, kia chủ yếu là đang tính kế người khác.

Hấn thích nhất là gỡ thủ đoạn sau lưng người khác, vô cùng xảo quyết, tuyệt không lưu lại bằng cớ gây bất lợi ỉn, người hấn mở ám hãm hại không ít, biết rõ hấn làm, lại chỉ có thể nhẫn nhục.

“Tùy tùng bên cạnh vương huynh cũng thường đổi? Đây có cái gì đáng kinh ngạc?” Tỳ Ngự lãnh đạm trả lời.

Khuôn mặt tuấn dật mê hoặc biết bao cô nương, chỉ tiếc ánh mắt thâm thúy về mặt luôn lạnh nhạt, không mang cảm tình. Khiến người lạ không dám lại gần, gương mặt hệt như tòa băng sơn, một thân hàn khí khiến cho nhiều cô nương đông cứng, chỉ dám đứng xa nhìn ngắm mà không dám lại gần.

“Ta đương nhiên kinh ngạc, nghe nói Nhị đệ lệnh tên hộ vệ kia đi bảo hộ một vị cô nương, chắc chắn. . . Vị cô nương kia chỉ sợ không đơn giản.” Tỳ Luật cố ý nói.

Hấn biết rõ, năm trước khi mùa đông bắt đầu, Tỳ Ngự tiến đến nước chư hầu của Tỳ Quốc là Ân tộc giải quyết việc phản loạn, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một nữ tử lai lịch không rõ, nàng không những giúp đỡ Tỳ Ngự thuận lợi bình định phản loạn, mà làm Tỳ Ngự khi quay về vương đô, cũng nhất định đem nàng theo trở về.

Hộ vệ bên cạnh Tỳ Ngự chính là Nhâm Ngạn, là gã thủ hạ có thân thủ tốt nhất của hấn, hiện tại người đang bảo vệ cho Tỳ Ngự là Đông Cách, thân thủ thì dưới Nhâm Ngạn. Tỳ Ngự phái cả hộ vệ đặc lực nhất của mình bảo hộ cho nữ tử kia, điều này có ý nghĩa gì, chẳng lẽ còn phải đoán sao?

Hấn rất coi trọng nữ tử kia, không hy vọng nàng bị thương tổn gì, cho nên mới không tiếc điều động Nhâm Ngạn, chỉ vì bảo hộ nàng chu toàn.

Tỳ Ngự từ trước cực độ gặt bỏ nữ tử tới gần, nhưng bây giờ ngoại lệ cho nàng vào ở trong phủ Nhị điện hạ, muốn có người không chú ý cũng khó.

Tỳ Ngự cũng không kinh ngạc khi Tỳ Luật biết việc này, bởi vì bọn họ lúc nào cũng đều theo dõi động tĩnh lẫn nhau, cẩn thận đề phòng đối phương ra chiêu gì để gây thương tổn hoặc có khi hại cả chính mình. Hơn nữa hiện tại phụ vương đang bệnh nặng, vương triều tùy thời đều có khả năng thay gia đổi chủ, mỗi thời khắc lại càng không thể không đề phòng.

“Vương huynh quan tâm ta đổi hộ vệ bên cạnh đến thế nào, chi bằng tốn nhiều công sức bản thân một chút, xem làm như thế nào mới có thể được nhiều thần dân yêu quý.”

Hiện nay, Tỳ Vương đang do dự, không biết nên để ai kế vị mới tốt, thái độ của thần dân liền được Tỳ vương chọn làm nhân tố quyết định, bởi vậy hai huynh đệ bọn họ đều thận trọng từ lời nói đến việc làm, tận lực không gây sai lầm, không để cho thần dân đối với mình sinh ra phản cảm, mới có cơ hội kế nhiệm ngôi báu.

“Nếu ta nói. . . ta chính là đối với nữ nhân ngươi mang về vương đô có hứng thú đấy?”

Tỳ Ngự nghe vậy, trừng mắt liếc Tỳ Luật một cái, toàn thân mờ ảo tản ra hơi thở nguy hiểm, cảnh cáo ý tứ hàm xúc đó. Nếu ai dám chủ ý cả gan đụng đến nàng, hắc nhất định sẽ không làm cho người nọ sống yên ổn!

Tỳ Luật chính là cố ý muốn kích thích hắn, thấy hắn thật sự tức giận, ngược lại càng khoái chí, cười đến khiêu khích, “Nhị đệ, ta chỉ là nói giỡn thôi, đừng để ở trong lòng.” Nói xong, liền cùng tùy tùng xoay người rời đi.

Tỳ Ngự đứng ở tại chỗ như trước, trừng mắt theo bóng dáng đi xa, phi thường hiểu được vương huynh vừa rồi cũng không phải đang nói đùa, mà là đã chuẩn bị kế hoạch gì đây.

Hắn sẽ không làm cho vương huynh thực hiện được, bước kế tiếp cứ xem như thế nào!

Đến khi thân ảnh Tỳ Luật hoàn toàn biến mất, Tỳ Ngự mới nói với Đông Cách đứng kế bên: “Hồi phủ.”

Tỳ Quốc bốn mùa quanh năm đều là mùa thu, sớm tối gì cũng chênh lệch nhiệt độ thật lớn, giữa trưa mặt trời nhô lên cao khi có thể nóng như trước giống Hạ Thiên, nhưng chỉ cần mặt trời rơi xuống, sức nóng đột nhiên hạ nhanh, thế nào cũng phải phủ lên một cái chăn lông mới có thể thoải mái đi vào giấc ngủ.

Sinh trưởng ở nơi như vậy, khí hậu ngày mùa thu đối với dân chúng Tỳ Quốc đương nhiên tập mãi thành thói quen, nhưng đối với người Đài Loan thế kỷ hai mươi mốt ngẫu nhiên sai sót đi vào dị thể Đào Thiên Hương mà nói, thật sự rất không quen, nhiệt độ lúc nóng lúc lạnh, mỗi ngày đều giống như ba ngày khác nhau, mà đến bây giờ còn không vì khí hậu thích hợp mà sinh bệnh, ngay cả nàng không thể không bội phục tính kiên cường của chính mình.

Làm cho nàng không quen không chỉ có thời tiết, ở đây còn có phong thổ, dân tình, thức ăn, y phục, ngủ nghỉ. Rất nhiều rất nhiều, nhưng nàng không thể lựa chọn, chỉ có thể ép mình thích ứng, chờ đợi thời cơ quay về thế giới cũ.

Mà nếu nhắc tới việc nàng không thể nào thích ứng được, chỉ sợ vẫn là. . . “Hắn”.

Đêm khuya dần dần trở lạnh, Đào Thiên Hương thoải mái vùi vào trong chăn ngủ, đúng lúc này mơ hồ nghe đến thanh âm cánh cửa bị đẩy nhẹ, nàng nửa mê nửa tỉnh, căn bản vô tâm không để ý, mặt vẫn hướng trong giường, cũng không động dậy một chút, tiếp tục ngủ say sưa.

Không bao lâu, thoáng hiện một hình bóng đi tới cạnh giường, vén chăn lông lên, thân thủ linh hoạt chui vào trong chăn, lại gần sự ấm áp của nàng.

“Ân.” Nàng lẩm bẩm một tiếng, cảm giác bị lực đạo của một cổ quen thuộc ôm mình vào trong lòng, rốt cuộc thì thân thể đó cũng làm nàng đầu óc tỉnh táo chút, “Tỳ Ngự?”

“Thật có lỗi, đã đánh thức ngươi.” Ngoài miệng tuy nói có lỗi, nhưng động tác không hề xin lỗi, cánh tay vòng quanh người nàng vẫn chậm rãi ôm chặt, kề sát thân thể của nàng, tham luyến sự ấm áp trên người nàng.

Hắn không chỉ ham mê sự ấm áp của nàng, càng lưu luyến hơi thở của nàng, mỗi khi đem nàng ôm vào trong ngực, tim của hắn còn có một loại cảm giác trước nay chưa hề có, cơ hồ luyến tiếc buông tay ra, thật muốn khóa nàng ở bên cạnh mình, ngay cả mỗi bước chân cũng không muốn rời.

Đào Thiên hương Hương lại mơ hồ lẩm bẩm, lười biếng ngăn cản hắn đem mình trở thành “Nhân thể ấm lò” sử dụng

Không cần sắp điện, không cần đốt than liên tục, không dứt toả ra nhiệt, chỉ cần đem nàng ôm vào trong ngực, nhiệt độ cơ thể luônthấp của hắn có thể chậm rãi quay về ổn định, thật sự là dùng tốt tới cực điểm. Quên đi, nàng đại nhân đại lượng, không muốn cùng hắn so đo, liền phân một ít ấm áp cho hắn đi. Dù sao. . . . kỳ thật nàng cũng không còn tiền vốn để cùng hắn so đo.

Nàng bây giờ, thức ăn, y phục, ngủ nghỉ đều dựa vào hắn, người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, thậm chí ngay cả gian phòng nàng đang ngủ, cái giường, cái chăn lông, tất cả đều là của hắn.

May mắn là hắn chỉ có ôm nàng, ngoài ra không có tiến thêm động tác nào, bằng không nàng nào dám ngủ an ổn như vậy mà không phòng bị? Về phương diện khác, cũng là bởi vì nàng tin được hắn, biết hắn sẽ không bắt buộc nàng mấy chuyện xấu.

“Lại trẻ như vậy mới từ Vương Cung trung trở về?” Nàng đánh ngáp, ánh mắt trước sau không mở quá, mà ngay cả nói chuyện thanh âm cũng có chứa cả buồn ngủ, “Tình trạng của bệ hạ có tốt không?”

Thời gian này hắn thường bởi vì bệnh tình của Tỳ Vương tất bật vào cung, chẳng phân biệt được sớm tối gì, giống hôm nay, mặt trời chiều ngã về tây mới nhận được tin tức bệnh của Tỳ Vương chuyển nguy liền chạy nhanh vào cung, đến tối đêm mới rốt cục trở về.

Đây quả thực là khổ, nàng mặc dù có chút đau lòng vì hắn, lập trường lại không biểu đạt bất cứ ý kiến gì, chỉ có thể quan tâm một chút hiện trạng trước mắt.

“Như cũ, khi tốt khi không.” Tỳ Ngự than nhỏ một tiếng. Biết rõ sinh lão bệnh tử là người tất trải qua, hắn cũng sớm có chuẩn bị tâm lý, tùy thời gặp phải tình hình xấu nhất, nhưng trong lòng vẫn là nhịn không được cảm thấy buồn bã.

“Đừng quá buồn. . . . người đã đi tới lúc này, chính là sớm hoặc trễ thôi. . . .” Nói đến về sau, thanh âm của nàng dần dần mơ hồ không rõ, cơ hồ đều hàm ở trong miệng.

Tỳ Ngự tựa đầu vùi sâu vào gáy của nàng nhẹ nhàng cọ xát, hơi thở tản mát giống như không, “Người an ủi ta cũng chỉ có như vậy?” Còn chưa đủ, đây căn bản không thỏa mãn được hắn.

Miệng lưỡi an ủi ai cũng có thể nói được, chẳng có gì lạ, tim của hắn càng cần vỗ về nữa, vả lại chỉ có nàng trấn an được hắn, thỏa mãn được hắn.

Vòng tay ôm nàng lại siết chặt, nàng mềm mại nữ tính, đường cong kẻ sát thân mình cường tráng của hắn, nhiệt độ cơ thể hơi lạnh ngược lại nóng lên, nhất cử nhất động đúng lúc này của người nàng sẽ dựng lên dục vọng trong hắn.

Hắn biết phụ vương sẽ có ngày ra đi, ngăn cản cũng không được, như vậy còn nàng? Hắn có thể ngăn cản nàng trở lại thế giới cũ, đem nàng ở lại bên cạnh mình, nhưng rốt cuộc chẳng lẽ chuyện nàng rời đi là thật?

Nàng từ dị giới mà đến, ý niệm trở về trong đầu chưa từng biến mất, hắn có thể ôm chặt lấy người của nàng, lại bắt không được lòng của nàng, cho dù giờ phút này nàng ở trong lòng hắn, cũng không có cách nào làm hắn an tâm, sợ chỉ cần chính mình buông lỏng tay, nàng sẽ nhanh chân rời đi, không chút do dự, không vương bận gì.

Hắn nên như thế nào mới làm nàng lưu lại nơi này, luyến tiếc chẳng? Hắn thực buồn rầu, cũng hiểu được thực khó giải quyết.

“Thiên Hương. . . .” Kìm lòng không được, hắn hôn lên chiếc cổ tinh tế non mềm của nàng, tham càng nhiều cái đẹp của nàng, tưởng hoàn toàn đem thân thể cùng tâm của nàng chiếm lấy.

Nàng là của hắn, chỉ có thể thuộc về hắn.

Có lẽ, nàng từ dị giới xa xôi mà đến, cùng hấn gặp nhau để trở thành người của hấn, bằng không, vì sao ông trời an bài như thế, ghép duyên phận của bọn họ lại với nhau?

Hấn tuyệt đối không phóng nàng đi, vô luận nàng muốn trở về thế giới của mình như thế nào, hấn cũng không để ý, chỉ cần nàng có thể thuộc về hấn.

“Ân. ngựa quá.” Đào Thiên Hương bắt mãn thân thủ quơ quơ, muốn đuổi đi nhiều nhân ở bên nàng tác loạn, “Muỗi ghét. Tránh ra.”

“Ách?” Tỳ Ngự kinh ngạc dừng động tác lại, nhìn nữ nhân trong lòng.

Nụ hôn của hấn bị nàng cho là “Muỗi ghét”, còn muốn đuổi hấn đi, điều này hấn làm sao chịu nổi?

Không còn quấy rầy, Đào Thiên Hương dạng khởi ý cười, tiếp tục ở trong lòng hấn ngủ say sưa thoải mái, hồn nhiên, không cảm giác chính mình vừa rồi lơ đãng tổn thương đến lòng tự trọng người nào đó, ở trên đầu hấn nháy mắt dội ngay một thùng nước lạnh, làm hấn đang đầy ngập dục hỏa đều lập tức mất tăm.

Nữ nhân này. Đối với hấn cũng quá yên tâm đi?

Tỳ Ngự bất đắc dĩ cười khổ, chỉ có thể dừng quấy rầy nàng, để nàng an ổn ngủ một giấc, còn hấn, đại khái một đêm khó ngủ.

Có thể coi là khó ngủ, hấn vẫn không nở buông nàng ra, cam lòng chịu đựng loại tra tấn vừa ngọt vừa khổ này, cứ như vậy thức cả đêm...

—————oOo—————

“Kỳ quái, cổ của ta sao lại có vết đỏ?”

Buổi sáng, Đào Thiên Hương sau khi tỉnh lại, Tỳ Ngự sớm chẳng biết đi đâu, hại nàng không thể khẳng định hấn tối hôm qua hay không thật sự có trở về, ở trong mộng nàng nhìn thấy hấn, chẳng lẽ đó là ảo giác?

Ngồi ở trước bàn trang điểm trang điểm, nàng nhú chặt hai hàng lông mày, dựa vào gương đồng cố gắng xem vết đỏ kỳ quái trên cổ mình. Vị trí vết đỏ kia xuất hiện thật sự quá khuất, không giống như bị muỗi hoặc bọ chó cắn, ngược lại có vẻ như là. dấu hôn?

Cho nên, tối hôm qua Tỳ Ngự hấn có trở về, thậm chí còn “đánh lén” nàng, là như thế này sao?

“Hấn thật là.” Nàng đột nhiên đỏ bừng mặt, cảm thấy thẹn thùng, liền đem áo kéo cao lên. May mắn là vết đỏ còn có thể dùng áo che đậy, bằng không nàng thật không biết lấy mặt đâu bước ra khỏi phòng.

Nhưng khi phát hiện ra dấu hôn, nàng bắt đầu tự hỏi chính mình cùng Tỳ Ngự rốt cuộc là quan hệ gì?

Nàng sinh ra ở một gia đình ảo thuật thế kỷ hai mươi mốt, chính mình cũng bắt chước học ảo thuật, nhưng tỷ tỷ song sinh Đào Quốc Sắc lại đi nghiên cứu ma thuật. Do nàng giẫm lên bức tranh ma pháp trận của tỷ tỷ, cho nên mới đi vào dị giới này đầu mùa đông năm trước, gặp được Tỳ Ngự.

Hai người bọn họ từ không vừa mắt đến hóa giải hiềm khích, cùng chung hoạn nạn, đến nỗi nay đối với nhau bắt đầu sinh tình ý, nàng thậm chí nhận sự bảo hộ của hấn, theo hấn đến Tỳ Quốc, ở lại trong phủ của hấn, xem như nữ nhân của hấn.

Chỉ là “như” mà thôi, bởi vì hấn chưa từng xác nhận với nàng.

Có thể nếu hấn nói thật tình cảm, nàng cũng sẽ suy nghĩ phức tạp, bởi vì nàng căn bản không biết nên như thế nào đáp lại. Dù sao nàng ở chỗ này chính là khách qua đường, chung quy phải quay về thế giới cũ.

Vô luận hấn có nói hay không, hai người bọn họ ở với nhau có vẻ không rõ ràng, nàng có do dự, giãy giụa, mâu thuẫn. đang tập trung suy nghĩ, ngực đột nhiên cảm thấy nóng, gọi thần trí của nàng trở về.

“Là tỷ tử!” Nàng mau chóng đem cái túi gấm nhỏ màu đỏ trên cổ bên trong y phục ra, mở miệng túi.

Túi vừa mở, tản ra màu vàng hào quang của chiếc hoa tai sao sáu cánh nhỏ trôi lên, đứng ở ngay tầm mắt nàng, bắt đầu thong thả vòng đến.

“Thiên Hương, người có ở đây không?” Một thanh âm của nữ tử theo ánh sáng của hoa tai sao sáu cánh truyền ra.

“Tỷ tử, ta ở đây.”

Đây là chiếc hoa tai mà Đào Thiên Hương đi vào dị giới nhất định phải mang theo, một cái khác lưu ở thế giới cũ. Bởi vì có chiếc hoa tai làm trung gian, Đào Quốc Sắc mới có thể từ ma pháp trận cùng muối muối liên lạc, biết hiện trạng của nàng ở dị giới.

“Người bên kia đã muốn là mùa thu rồi? Tiếp qua không bao lâu sẽ bắt đầu mùa đông, người có bắt đầu chuẩn bị lên đường đi Kính Hồ không?”

Đào Thiên Hương là ở đầu mùa đông năm trước từ ma pháp trận xuất hiện ở trên Kính Hồ này, y theo Đào Quốc Sắc tìm được số liệu ghi lại ma pháp trận, nếu nàng muốn về thế giới cũ, nhất định phải một năm sau khi sao trên trời tinh tượng di chuyển trùng nhau thì dựa vào ma pháp trận theo cùng nơi chốn đó mà trở về.

Kính Hồ ở trên núi cao, một năm thì đã có một nửa thời gian là đóng băng, cho nên lúc này mặt hồ hẳn là đã muốn kết thành băng. Đào Quốc Sắc trước đó đã dặn dò muối muối, muốn nàng chuẩn bị trở lại Kính Hồ, nếu không sẽ bỏ qua thời cơ tốt nhất trở lại thế giới cũ.

“Ách. . . .Không có.” Đào Thiên Hương có chút chột dạ trả lời, “Hiện tại vừa mới nhập thu, không cần xuất phát nhanh như vậy.”

“Người rốt cuộc khi nào thì mới chịu lên đường?” Đào Quốc Sắc phi thường coi trọng chuyện này, chủ yếu muốn uội muối thuận lợi trở lại, bù lại chính mình không cần thận chọc đại lâu con.

“Cái này. . . .” Nàng lại lần nữa nghẹn lời, chỉ vì ngay cả không biết chính mình khi nào thì muốn xuất phát.

Muội muối ập a ập ứng lập tức làm cho Đào Quốc Sắc phát hiện không bình thường bắt đầu đứng lên ép hỏi, “Thiên Hương, người thành thật nói cho ta biết, người rốt cuộc có hay không nói cho cái tên Tỷ Ngự kia, chuyện người phải về nhà?”

“Có a, ta lúc trước đã cùng hần nhắc qua chuyện mùa đông phải về Kính Hồ.” Nàng đi theo hần quay về Tỷ Quốc sau không bao lâu, cũng đã đề cập qua, chính là nàng không biết hần còn có nhớ hay không.

“Vậy câu trả lời của hần?”

“Hần nói: ‘ta đã biết’. ”

“Sau đó?”

“Không có sau đó.”

“Không có sau đó?” Đào Quốc Sắc nháy mắt bảo tố lớn tiếng nói, dấu hiệu rất muốn điên lên, “Hần có đáp ứng việc người đi hay không?”

Kia hần rốt cuộc muốn hay không đưa người quay về Kính Hồ? Biết là một sự việc, có nguyện ý hay không đưa người trở về lại là một chuyện khác? Hần cùng người đánh mơ hồ trận, người cũng vì hần giả chết?”

Thật đúng là hoàng đế không vội, thái giám gấp, nàng tại đây mọi sự đã chuẩn bị, sẽ chờ ngày đó đến thì hành ma pháp trận. Kết quả ngược lại là muối muối lè mề, không biết gặp những thứ gì, đến bây giờ ngay cả khi nào xuất phát đến Kính Hồ cũng không biết, có thể hay không thành công cũng vẫn là cái vấn đề. . .

Nàng rốt cuộc muốn không cản trở về nha? Thật sự là tức chết người đi được!

“Ai hừm, dù sao một lời khó nói hết. . . .” Đào Thiên Hương có chút uể oải bất đắc dĩ mở miệng.

Tâm tình của nàng thực phức tạp, biết rõ mục đích của mình chính là trở về, lại càng ngày càng không thể rời bỏ nơi này, cùng với ở chỗ này... Hần.

Nàng nhớ rất rõ ràng, lúc nói cho chính hần biết phải đi về thì hần tuy rằng là thản nhiên một câu “Đã biết”, nghe tới tựa hồ không có gì biến động, nhưng này rõ ràng ở dưới ánh mắt, lại để lộ ra cảm xúc bị hần che giấu, cũng làm nàng cảm thấy do dự.

Hần luyện tiếc để nàng đi, nàng biết, cho nên tại trong lúc quan trọng đó, nàng mới không có tiến thêm một bước, muốn hần xác thực trả lời thuyết phục. Nàng bắt đầu giả ngu, nghĩ rằng khoảng thời gian rồi đi không còn sớm, có thể kéo dài được bao lâu.

Chẳng qua, tới giờ, không có bao nhiêu thời gian để kéo.

“Ta mặc kệ, Đào Thiên Hương, người tốt nhất mau chóng hướng hần xác nhận chuyện này. Nếu hần không tính hộ tổng người, người cũng mới có cũng đủ thời gian nghĩ biện pháp, xem nên như thế nào thuận lợi trở lại Kính Hồ.”

“Được rồi được rồi, ta đã biết.” Nàng đã phiền lòng lại bất đắc dĩ trả lời, “Chờ hần buổi tối trở về phòng, ta chưa ngủ, hội lại hướng hần xác nhận chuyện này một chút.”

“. Trở về phòng? Quay về phòng ai?” Nghe như thế nào mà đều cảm thấy những lời này là lạ làm sao ấy?

“Phòng của ta nha.” Hay là nên nói phòng của hần?

“Hần quay về phòng người? Hần làm chi phải quay về phòng người? Ý của người phải. Người hiện tại cùng hần ngủ cùng nhau”

“.” Hồng hét! Nàng thuận miệng nói ra, trong khoảng thời gian qua nàng đã quên không cho tỷ tỷ biết tình trạng mình cùng Tỷ Ngự ngủ một phòng.

“Đào – Thiên – Hương!” Đào Quốc Sắc lại lần nữa cất cao giọng, cái này thật sự phát điên, “Ông trời ạ! Người bị hần ăn chưa? Khó trách cứ dây dưa kéo dài, nguyên lai chính là bởi vì bị hần ăn làm lú lẫn.”

“Tỷ, người nghĩ đi đâu đó? Không có.” Nàng mắc cỡ đỏ mặt, đồng thời cố gắng giải thích, “Cũng chỉ là đơn thuần cùng ngủ một giường mà thôi, nhiều hơn nữa cũng chưa có.”

“Người đừng nói với ta, người cùng hần chính là trong cái chăn bông tinh khiết nói chuyện phiếm, hai người trong sạch đến ngay cả sờ cái ngón tay đều không có. Vậy giống một người nam nhân mang theo chính muội đi thuê phòng, sau lại nói bọn họ chính là đi mượn toilet, chuyện khác gì cũng chưa làm giống nhau, ai sẽ tin nha?”

Đào Thiên Hương chợt dạ vuốt vết đỏ khả nghi trên cổ mình. Nàng thừa nhận quan hệ của bọn họ là không tính là trong sạch, nhưng nàng cùng Tỷ Ngự không có tiến triển đến bước thân mật là thật nha. “Tỷ, ta thật sự không có bị hần ăn, điều này người nhất định phải tin tưởng ta.”

“Tốt lắm, người nói cho ta biết, vì sao người nhất định phải cùng hần cùng ngủ chung giường? Đừng nói với ta đường đường là phủ đệ Tỷ Quốc Nhị diện hạ, thế nhưng keo kiệt đến ngay cả một gian khách phòng đều không có, làm cho người phải ủy khuất cùng hần chen chung một phòng.”

“Không, là vì lúc trước ta ở khách phòng từng có người khả nghi nửa đêm lên vào, không biết muốn làm gì, hại ta cảm thấy lo sợ, như thế nào ngủ cũng không an ổn, cho nên hần mở miệng muốn ta đến phòng hần đi ngủ thì ta liền –”

“Người liền ngoan ngoãn đi? Người là bị hạ phù chú sao? Dễ dàng như vậy đã bị hần lừa gạt, làm cho hần tùy thời có cơ hội ăn đậu hủ người?”

Đào Thiên Hương xấu hổ tới cực điểm, khuôn mặt đỏ hồng, không biết nên như thế nào cùng tỷ tỷ nói tiếp.

Nàng bị hạ phù chú sao? Có lẽ đi, mới có thể như vậy hồ đồ bị hần lừa gạt... Nhưng lúc ấy nàng thật sự rất không an, một người ngủ ở khách phòng, vừa tối vừa im lặng, nhất có gió thổi cỏ lay sẽ bị bừng tỉnh, căn bản không thể yên tâm đi vào giấc ngủ.

Cho nên khi hần mở miệng muốn nàng đi qua thì nàng mới có thể ngay cả do dự đều không có lập tức ngã vào trong lòng hần, cố kỵ gì cũng không xem xét, rốt cục có thể ở trong phòng ngủ hần an tâm ngủ.

Hắn làm nàng cảm thấy an tâm, bị loại hơi thở của hắn vây quanh, trong lòng nàng có bất an nháy mắt bị vượt lên, không hề lo lắng bất cứ chuyện gì, bởi vì nàng tin tưởng, hắn tuyệt đối bảo vệ nàng.

Nàng đối với hắn không muốn xa rời, bởi vậy càng thêm thâm dày đặc, cho nên đối mặt lựa chọn phải trở về, trong lòng nàng cũng càng ngày càng đấu tranh dữ dội, nàng rất không nỡ, thật sự rất không nỡ. . .

“Ta mặc kệ, người nhất định phải lập tức cùng hắn phân phòng!” Đào Quốc Sắc ngữ khí hung hăng ra lệnh, “Nếu không cùng hắn tách ra, cẩn thận người liên thật sự không về được.”

Nàng rốt cục hiểu được nguyên nhân chủ yếu muội muội đối với chuyện trở về này chậm chạp, chính là Tỳ Ngự. Nếu lại làm cho bọn họ cùng chung giường, ý chí về nhà của muội muội càng ngày càng yếu, cuối cùng chỉ sợ bởi vì không muốn rời xa hắn, không quay về.

“Được rồi, ta đã biết.” Đào Thiên Hương bắt đầu dĩ than nhẹ một tiếng, ngoài miệng tuy rằng nói biết, nhưng trong lòng rồi tung lại càng nghiêm trọng, không biết nên như thế nào ăn nói cùng Tỳ Ngự.

Nhưng tỷ tỷ nói đúng, nàng là nên dứt ra khoảng cách giữa mình và Tỳ Ngự, bằng không hai người ràng buộc càng ngày càng mạnh, dây dưa không rõ, đến cuối cùng nàng thật sự hội đi không được.

Thừa dịp hiện tại thời gian chưa trễ, chạy nhanh dừng cương trước bờ vực đi.

Ngoài cửa, Tỳ Ngự nghe được hai tỷ muội nói chuyện một chữ cũng không sót.

Hắn mới vừa rồi muốn mở cửa vào phòng thì thấy Đào Thiên Hương đang cùng hoa tai sao sáu cánh nói chuyện, vì thế giữ im lặng chờ ở ngoài cửa, tính chờ nàng nói xong lại đi vào.

Đây không phải lần đầu tiên hắn thấy chuyện này, cho nên không thể nói gì. Hắn biết nàng dựa vào chiếc hoa tai cùng tỷ tỷ ở thế giới cũ liên lạc, giải tỏa phần nào nỗi nhớ nhà, vì vậy mới không có ngạc nhiên.

Mà vừa rồi hai tỷ muội các nàng trò chuyện, cũng làm ánh mắt hắn không khỏi ảm đạm. Hắn hiểu được Thiên Hương tuy rằng đối với chuyện về nhà này có chút do dự, nhưng vẫn là lý trí hướng trở về có vẻ nhiều, hơn nữa nàng có tỷ tỷ trợ giúp, nàng cuối cùng vẫn sẽ là rời khỏi, tiến đến Kính Hồ.

Hắn không hy vọng nàng trở về. Biết rõ nghĩ như vậy thực ích kỷ, nhưng hắn không muốn để nàng đi, hắn rất cuộc nên làm như thế nào mới có thể để cho nàng cam tâm tình nguyện lưu lại, hoàn toàn xua tan ý niệm trở về trong đầu?

Đứng phía sau Tỳ Ngự là hai gã nam tử, trong đó một người dáng vóc khôi ngô, hiện tại là hộ vệ phụ trách sự an toàn của Đào Thiên Hương – Nhâm Ngạn, còn lại là một gã nam tử trẻ tuổi đầu bạc, là thuộc hạ của Tỳ Ngự am hiểu tinh tượng bói toán – Minh Kiến.

Nhâm Ngạn vốn ở bên ngoài canh giữ, còn Minh Kiến đi theo Tỳ Ngự tới đây, hắn đến báo cáo cho Nhị điện hạ tình trạng theo dõi gần đây của Tỳ Luật bên kia, liền như vậy trùng hợp gặp nhau, cũng nghe đến Đào Thiên Hương cùng tỷ tỷ trong lúc “sôi nổi trò chuyện”.

Bọn họ tuy rằng nghe không hiểu “ăn”, “chính muội”, “thuê phòng”, “sở sàng”, loại dùng từ nghe có hàm nghĩa kỳ quái, nhưng là rõ ràng một việc, thì phải là ——

Điện hạ đã cùng phòng với nàng vài tháng, lại thủy chung không có gạo nấu thành cơm, nàng đến bây giờ đều còn chưa có trở thành nữ nhân của điện hạ.

Minh Kiến và Nhâm Ngạn biểu tình đều có chút cứng ngắc mất tự nhiên, như là không dám tin.

Sau đó, Minh Kiến thấp giọng hỏi Nhâm Ngạn bên cạnh, “Người có biết ai y đức phi thường tốt không, đại phu nào tuyệt không để lộ bệnh không tiện nói ra?”

“Khụ, ta có thể lén đi tìm. xem có hay không chuyên trị.”

“Hai người các người, câm miệng.” Tỳ Ngự mau chóng đóng khe hở cửa phòng, không để bị Đào Thiên Hương phát hiện, tiếp theo dùng ánh mắt băng hàn trừng mắt nhìn bọn họ liếc một cái, vẻ mặt có chút bối rối, “Ta rất tốt, không cần mời đại phu.”

Nếu điện hạ thật sự hết thấy “bình thường”, bọn họ không thể không bội phục chủ tử thật đúng là “nhân công” rất cao, sẽ không sợ đến cuối cùng bị nội thương sao?

Mỗi đêm đều ôm nữ nhân mình yêu thích đi vào giấc ngủ, lại cố nén dục vọng ham muốn nàng, tuy trong lòng như thế nhưng biểu hiện ra bên ngoài vẫn không thay đổi, đây đối với nam nhân mà nói, quả thực là một loại khổ hình cực tàn nhẫn.

Nói thực ra, Đào cô nương vừa rồi nhắc tới việc phân tử khả nghi xâm nhập, chính là bọn hắc bầy mưu, mục đích đúng là tác hợp điện hạ và nàng, bằng không bên trong phủ nghiêm mật thủ vệ, làm sao người đáng ngờ từ bên ngoài xông vào được?

Không nghĩ tới bọn họ đã thuận lợi đem người dâng lên giường của chủ tử, kết quả cho tới bây giờ, điện hạ lại chậm chạp không có “hành động”... lãng phí nhiều thời gian tốt như vậy, hẳn thật sự không có vấn đề sao?

Minh Kiến nhin không được thay chủ tử đứng lên lo lắng. Hắc hẳn hi vọng điện hạ có thể nhanh chóng làm cho Đào cô nương trở thành nữ nhân của mình, hai người quan hệ thân mật nhất định, nữ nhân xuất giá tông phụ, phu tử tông tử, khiến nàng lưu lại cũng dễ dàng hơn rất nhiều, điện hạ chính là cố tình không làm như vậy.

“Điện hạ, nếu đã có cơ hội tốt như vậy, vì sao ngài còn.”

“Ta hi vọng nàng là cam tâm tình nguyện đi theo ta, mà không phải vì bất đắc dĩ mới phải ở lại bên cạnh ta, loại quan hệ cưỡng ép này sớm muộn gì cũng tan biến.” Cho nên hẳn chưa từng bắt buộc nàng, hai người thủy chung cuối cùng có một đạo giới tuyến an toàn. Hắc cũng sợ nếu mình cứ răn quá sẽ phản hiệu quả, khiến nàng e dè sợ hãi, ngược lại làm nàng rời đi.

Hắc muốn không chỉ thân thể của nàng, còn có lòng của nàng, bởi vậy hẳn không thể có hành động thiếu suy nghĩ, vẫn chờ đợi nàng có thể dứt bỏ hết thấy cố kỵ, vì hẳn lưu lại, nguyện ý cùng hẳn ở với nhau cả đời.

Minh Kiến bất đắc dĩ thở dài. Nếu điện hạ là nghĩ như vậy, hẳn không còn lời nào để nói. “Nhưng cho tới bây giờ, Đào cô nương vẫn là có ý niệm trở về trong đầu, điện hạ tính xử lý như thế nào?” Lại tha cũng tha không được bao lâu, nếu Đào cô nương thật muốn trở lại Kính Hồ, cuối thu phải lên đường xuất phát, mới có thể kịp thời gian.

“Gặp chiêu tiếp chiêu, tùy thời cơ mà hành động.”

Tuy rằng thời gian không đủ, Tỳ Ngự vẫn muốn đánh cược, hi vọng có thể ở giai đoạn cuối cùng xoay chuyển càn khôn, làm nàng từ bỏ ý định về nhà, cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh hẳn.

Nhưng mà rốt cuộc nên làm như thế nào mới có thể xoay chuyển càn khôn? Hắc không khỏi cười khổ, chỉ vì vấn đề này nan giải, có thể nói là khó như lên trời.

———000———

Nếu đã quyết định cùng với Tỳ Ngự “giữ khoảng cách, lấy an toàn”, Đào Thiên Hương liền lập tức di dời, một mình chậm rãi thu dọn đồ đạc của mình sang khách phòng.

Bởi vì Tỳ Ngự đối với người khác có đề phòng, không nhẹ toan tính để người không tín nhiệm ở gần, cho nên bên trong phủ hẳn người cũng ít, lưu lại đều là thuộc hạ cực thân tín của hẳn, hơn nữa lại là nam nhân.

Nàng không tiện để cho nam bộc giúp nàng thu xếp thứ tư mật, đành phải tự mình lo liệu từ đầu tới cuối.

May mắn đồ đạc của nàng cũng không nhiều lắm lại không nặng, chỉ cần qua lại mấy lần mà thôi, nàng coi như vận động đi.

“Thiên Hương, người đang làm cái gì?”

Tỳ Ngự vì không muốn để cho Đào Thiên Hương biết hẳn nghe lén nàng cùng tỷ tỷ nói chuyện, cho nên cuối cùng rời đi, cũng không có vào phòng, quá một lát rồi trở về, chỉ thấy nàng đang tự mình thu xếp xiêm y, mà người hầu đã rút đi một nửa.

“Ta muốn dời lại phòng cũ.” Nàng thẳng thắn nói.

“Đang yên lành, vì sao muốn chuyển đi?”

“Kỳ thật, ta vốn là không nên cùng người ngủ chung giường.” Nàng có chút xấu hổ cười, “Gần nhất bên trong phủ phi thường an toàn, không có tái xuất hiện tình trạng người ngoài xâm nhập, hẳn là không có việc gì, cho nên ta cũng không nên lưu lại, phải về khách phòng mới đúng.”

Tỳ Ngự hai hàng lông mày hơi chau lên, có chút nóng vội. Đã sớm thành thói quen mỗi đêm ôm lấy nàng đi vào giấc ngủ, hẳn làm sao chịu cho nàng quay lại phòng cũ, như vậy mất đi hơi thở ấm áp của nàng? “Ta không ngại người tiếp tục ở đây nằm ngủ.”

“Đây không phải vấn đề ngại hay không, mà là vốn tránh bàn tán...”

“Trong phủ của ta, ta quyết định, aiám có ý kiến?”

“...” Đúng là tại trong tòa phủ đệ đây hẳn chính là sơn đại vương, tiểu lâu la khác trừ phi là không muốn sống nữa, bằng không nào dám có ý kiến? “Người khác là không có, nhưng ta có. Ta cảm thấy có vẻ chúng ta vẫn nên tách ra ——”

“Chẳng lẽ người không sợ vừa về tới khách phòng liền lại phát sinh việc người xa lạ xâm nhập?”

Đào Thiên Hương kinh ngạc. Hẳn thật hèn hạ, cự nhiên lấy chuyện này dọa nàng! “Chẳng lẽ lại như vậy?”

“Người sao biết trong khoảng thời gian này thật không có người xa lạ xâm nhập? Làm không khéo là chúng ta sợ người lại bị dọa kinh hãi, rõ ràng có cũng không nói?”

“Ách. . . .” Nàng lại lần nữa cả kinh, “Cho nên rốt cuộc là có hay không?”

“Nếu ta bây giờ nói có, người sẽ tin sao?”

“Àn. . . .” Đương nhiên là bán tín bán nghi, nghi ngờ xem hẳn vì muốn lưu lại nàng mới cố ý dọa nàng hay không.

Tỳ Ngự đương nhiên biết hẳn hiện tại nói như vậy, nàng khẳng định sẽ có nghi ngờ, nhưng hẳn chính là muốn đánh cược một phen, cược nàng cuối cùng hiểu ý bỏ đi ý niệm trong đầu.

Quả nhiên, Đào Thiên Hương lâm vào thế lưỡng lự. Nàng muốn tuân theo tỷ tỷ không thể lại cùng hẳn ngủ chung giường... Không được, nàng không thể lại như thế buông thả chính mình, dù sao cho dù thực sự có người lạ xâm nhập, nàng tin tưởng Tỳ Ngự cũng sẽ không để nàng bị chút thương tổn, một khi đã như vậy, nàng cần gì phải sợ?

Đắn đo một hồi, Đào Thiên Hương khó khăn quyết tâm, quyết định trở lại khách phòng. Nhưng nàng nên làm như thế nào mới có thể để Tỳ Ngự cam nguyện cho nàng rời đi mà không ngăn cản?

“Đúng rồi.” Nàng thoáng chút nhanh trí, cuối cùng cũng nghĩ ra biện pháp, “Tỳ Ngự, nếu chúng ta không thể cùng nhất ý, vậy thì chơi một trò chơi nhỏ. Nếu người thắng, ta nghe lời người, đương nhiên nếu thua, phải nguyện theo ý ta.”

“Trò chơi nhỏ gì?” Vết nhăn giữa lông mày hẳn thâm sâu chút, đoán không ra nàng rốt cuộc làm quỷ gì.

Đào Thiên Hương theo tay áo lấy trong túi ra một đồng tiền nhỏ hình tròn, “Rất đơn giản, đợi lát nữa người đoán đồng tiền được giấu trong tay nào của ta. Chỉ cần người đoán trúng, ta liền ở lại phòng người, nếu đoán không trúng, người phải để cho ta quay về khách phòng.”

Cũng chỉ là như thế này? Trò chơi đơn giản như vậy, sao làm khó được hẳn? “Tốt lắm, người bắt đầu đi.”

Quả nhiên trúng kế. Đào Thiên Hương trộm cười, “Vậy tốt nhất người nên nhìn kỹ.”

Nàng đem đồng tiền nháy mắt ném giữa không trung, canh đúng thời cơ đồng tiền rơi xuống thì dùng hai tay vỗ vào, động tác lấy ngay sau đó phi thường rất nhanh thuần thục, đem hai tay nắm lại ngay.

“Tay trái tay phải, người chọn cái nào?”

Tỳ Ngự âm thầm cười. Nếu là người thường, có lẽ liền thật sự nhìn không ra đồng tiền rốt cuộc ở trong tay nào của nàng, chỉ có thể đoán bằng vận may, nhưng hẳn luyện qua võ, nhãn lực vô cùng tốt, cho dù động tác của nàng mau chóng lại thuần thục, trong nháy mắt hẳn nhanh chóng nhận ra, nhìn thấy nàng đem đồng tiền nắm trong lòng bàn tay trái.

Hắn không chút do dự cầm tay trái của nàng, tin tưởng chắc chắn mở lòng bàn tay, ngay lập tức thần sắc đặc chí biến mất, hoàn toàn không thể tin chuyện trước mắt.

Đồng tiền không ở trong lòng bàn tay trái của nàng? Điều này sao có thể?

Đào Thiên Hương nhìn thấy hắn biểu tình rõ ràng kinh ngạc, âm thầm đắc ý, nàng chính là sử dụng trò ma thuật nhập môn sơ cấp ban đầu mà thôi, liền thuận lợi lừa được hắn. “Tỳ Ngự, người thua rồi.”

Một nỗi hờn dỗi nhất thời bao phủ ở lồng ngực của hắn, khiến hắn khó chịu, nhưng lời đã nói ra, hắn lại có thể nào đổi? “... Người chuyển đi.”

Ngữ khí kia đúng là rất không nguyên cam lòng, có thể nói phải cực ai oán.

Muốn gặp biểu tình đến kinh ngạc của hắn, cũng không phải là một chuyện dễ dàng đâu. Đào Thiên Hương cố nén cười xúc động nói: “Đa tạ Nhị điện hạ.”

Được Tỳ Ngự cho phép, nàng tiếp tục chuyển dời đồ đạc, lại đem một ít quần áo bên người mang ra khỏi phòng của hắn, đến lúc đi được đoạn dài trên hành lang, mới đột ngột nhớ tới mình đã quên một chuyện.

“Ai nha, vừa rồi đã quên xác nhận với hắn việc ta muốn trở lại Kính Hồ.”

Lại quay về nói cho hắn biết? Hắn vừa mới mới chịu thất bại, nàng nếu lại nhắc lại ra việc này, hắn sao có thể chịu nổi hai cú đả kích?

Nàng lại lâm vào phân vân, cảm thấy làm như vậy tựa hồ đối với hắn thật độc ác. Dù sao còn có một ít thời gian, chờ thêm vài ngày hắn tiếp nhận chuyện hai người phân phòng ngủ trước, nàng sẽ tìm cơ hội hướng hắn nói chuyện sau là được.

“Hảo, quyết định như vậy đi.”

Nàng thuyết phục chính mình là sợ hắn lập tức không thể thừa nhận cả hai đả kích mới có thể tiếp tục kéo dài, cũng không phải đối với chuyện trở về này càng ngày càng đấu tranh, cho nên mới vô thức trốn tránh.
.....

2. Chương 2

Đào Thiên Hương ở tại trong phủ của Tỳ Ngự, thân phận không rõ. Không phải là nô bộc của hắn, cũng không phải là thiếp thất linh tinh, chỉ là tính trong lời nói, chỉ có thể biết là hắn phi thường coi trọng một vị khách quý.

Nàng ở bên trong phủ chuyện gì cũng không cần làm, luôn luôn có người hầu hạ. Bởi vậy khi nàng vừa mới vào thì thật vô cùng không quen. Đột nhiên trong lúc đó trở nên thực nhàn, phi thường nhàn, không phải ăn thì ngủ, giống như một phế nhân, ngay cả muốn làm thứ gì cũng không được, quả thực nàng nhàm chán chết đi được.

Nàng nghĩ, nàng đại khái thật sự không có mệnh thiên kim tiểu thư, trời sinh là mệnh gian khổ, cho nên chính mình tìm việc làm. Nàng chạy khắp mọi nơi, không để mình nhàn rãi.

Nàng vui vẻ khi có công việc để làm, ở Tỳ Quốc chỗ nào cũng có chợ, nhưng khổ nỗi người đi theo phía sau phụ trách an toàn của nàng – hộ vệ Nhâm Ngạn.

“Đào cô nương, người đi ra ngoài đã một lúc rồi. Chúng ta có phải cần phải trở về hay không?”

Chợ búa náo nhiệt, hắn hai tay bao lớn bao nhỏ, chính là “chiến lợi phẩm” của nàng. Gắt gao đi theo phía sau nàng, nhìn không được lòng mảy may nhàn lại, nàng gần như đến chợ liền mừng rỡ quên phải đi về, đi mọi nơi, mua mọi thứ, thật không có chừng mực.

Hắn vừa phải thực hiện nhiệm vụ bảo đảm sự an toàn của nàng, vừa lấy thân kiêm luôn người giúp nàng xách đồ. Mà trong chợ đám đông nhiều lắm, phần tử qua lại cũng phức tạp, hắn một mặt muốn chú ý bên cạnh có tình trạng cố tình hay không, mặt khác vừa muốn theo sát sau lưng nàng, thật là hết cách.

“Không có, ta còn có mấy vị hương liệu chưa tìm được, để cho ta tìm lại xem. “Đào Thiên Hương tiếp tục tiến về phía trước tìm kiếm.

Nàng đã lâu không tự mình xuống bếp nấu món mình thích. Lúc này thế nào cũng phải tìm được hương liệu nàng muốn, nếu không thì sẽ không cam tâm trở về. Tuy rằng nàng chỉ nấu những món bình thường, những người này không chỉ có không biết thậm chí còn tránh né, e sợ không kịp.

Bởi vậy nàng chỉ có thể nghỉ, thói quen ẩm thực của hai thế giới không giống nhau, khẩu vị yêu thích cũng không đồng, không đến bắt buộc nhưng nàng cũng chỉ hảo nhận thức. Dù sao nàng cũng là thân tha hương, cho dù nếu không quen cũng không có lựa chọn khác.

Nhiều lắm khi nàng làm cơm giải toả nỗi nhớ nhà, không có người thấy coi như xong, nàng có thể chính mình giải quyết.

Mất thấy Đào Thiên Hương không tính trở về, Nhâm Ngạn đành phải nhận mệnh tiếp tục đi theo, không hề nói nhiều.

Nhưng vào lúc này, chợ búa náo nhiệt bỗng xôn xao kỳ quái, một người dùng khăn dài bố màu xám che nửa người mình, chạy lao đảo ở giữa đám đông, luân phiên đụng vào người qua đường, khiến cho không ít mảng chửi.

“Ai nha! Làm quỷ gì vậy?”

“Chuyện gì xảy ra với người này vậy?”

“Đụng vào người khác cũng không xin lỗi, vội vàng đi đầu thai hả?”

Đào Thiên Hương và Nhâm Ngạn đứng ngay gần đó, vừa vặn nhìn thấy người kia chạy đã mệt, sức lực chống đỡ hết nổi té ngã, khăn dài bố ở trên người đi theo rút xuống, lộ ra những sợi tóc hỗn độn cùng với khuôn nhan có chút dơ bẩn.

Đó là khuôn mặt khí chất thanh lệ, nếu đem lau vết bẩn trên mặt, khẳng định là một cô nương đẹp khiến người khác phải ngoái nhìn.

Đào Thiên Hương kinh ngạc thẳng nhìn người kia, nghĩ rằng nàng rốt cuộc phát sinh chuyện gì, vì sao chạy vội vàng như vậy ở trên chợ, giống đang lẩn trốn?

Bởi vì vẻ mặt kinh hoàng của nữ tử kia, người xung quanh vì tránh gặp phiền toái không cần thiết, cho nên đều cách xa nàng, không ai tiến lên hỏi nàng làm sao vậy.

Thấy không có người để ý nàng, Đào Thiên Hương xúc động tiến lên, nàng vừa mới cử động, Nhâm Ngạn liền ra tiếng ngăn cản.

“Đào cô nương, chúng ta vẫn là đừng xen vào việc của người khác.”

Đừng? Nàng mặc kệ thì tâm thấy rất khó chịu, cái này giống người kêu thích ăn cay tựa người không muốn ăn cay đều như nhau (ai hiểu giải thích ừ đi >

3. Chương 3

Tại phủ dương thịnh âm suy này của Nhị điện hạ, không có nhiều nữ nhân, đối với Đào Thiên Hương mà nói, thật sự là chuyện rất không vui.

Rốt cục thì cũng có người có thể đồng minh cùng nàng.

Trước khi Phi Nhi đến, bên trong phủ chỉ có nàng là nữ nhân, làm nàng có tâm sự riêng của nữ nhi thì hoàn toàn không biết có thể tìm ai nói chuyện, chỉ có thể chờ tỷ tỷ từ ma pháp trận xuyên qua liên lạc với nàng.

Hiện tại có Phi Nhi ở cùng, nàng rốt cục có thể bất cứ lúc nào trò chuyện, cũng có thể lôi kéo Phi Nhi cùng nhau làm những chuyện nữ nhi thường tình, cuộc sống so với trước kia thú vị rất nhiều.

Lúc rảnh, Đào Thiên Hương liền vui vẻ chạy đến Phi Nhi ở khách phòng, chẳng qua nàng mỗi lần đi tìm người, bất kể vì nguyên nhân gì, bên cạnh đều có rất nhiều bông đèn (ý chỉ theo sau ^^).

“Nhâm Ngạn, ta và Phi Nhi muốn nói một chút chuyện riêng của nữ nhi, người không có hứng thú nghe, xác định muốn lưu lại hay không?”

Đào Thiên Hương khinh nhú mi lại, nhìn về phía Nhâm Ngạn đi theo vào phòng, ý đồ mời hắn rời đi, đừng quấy rầy hai nữ nhân các nàng tâm sự.

“Phải không? Vừa vặn tại hạ gần nhất đối lòng của nữ nhân rất cuộc suy nghĩ cái gì, có thể thừa cơ hội này hiểu biết một chút.” Nhâm Ngạn cười nói, hoàn toàn bất vi sở động, không thể không nên ở lại. Hắn tuyệt không để Đào cô nương cùng Phi ở chung một chỗ.

“” Thật không hiểu, vì sao bọn họ dường như đều phi thường ngăn nằng và Phi Nhi ở chung, luôn thể nào cũng phải chen vào? Thực khiến nằng chịu không nổi!

“Đào cô nương, đừng bận tâm.” Phi Nhi dịu dàng nhược cười nhẹ, “Cứ để Nhâm đại ca lưu lại đi.”

Đào Thiên Hương có chút buồn phiền thở dài. Phi Nhi không cự tuyệt, nằng lại làm sao từ chỗ được? Nằng hiện tại cũng là ăn nhờ ở đậu.

Tỳ Ngự không ở bên trong phủ thì Nhâm Ngạn cứ đi theo đuôi nằng, làm như nằng giống trẻ con không bằng. Nằng tuy rằng thực chịu không nổi, nhưng cũng không thể đuổi hắn, bởi vì vấn đề không ở hắn, mà ở trên người Tỳ Ngự. Nếu không phải mệnh lệnh của hắn, Nhâm Ngạn lại làm sao có thể dính đến chường này?

Nhưng bị người đi theo còn chưa đủ, ít nhất nằng còn có thể muốn đi đâu thì đi, mất tự do cũng không nhiều, nhưng khiến nằng mau phát điên nhất, ngược lại chính là Tỳ Ngự.

So với Nhâm Ngạn, hắn nghiêm trọng hơn, chỉ cần hắn ở trong phủ, liền trực tiếp đặt nằng tại bên người, hoàn toàn ngăn cách nằng và Phi Nhi.

“Tỳ Ngự, chúng ta cần phải nói chuyện.” Hậu hoa viên trong lương đình, khuôn mặt Đào Thiên Hương tràn đầy tức giận, trừng mắt nhìn hắn, chuẩn bị muốn cùng hắn đại âm ỹ một trận.

Chẳng qua Tỳ Ngự hoàn toàn không hề để tâm ý tứ của nằng, ngồi ở trong đình lật xem sách, bình tĩnh mà chống đỡ.

“Người vừa rồi ở trong thư phòng nói buồn, chúng ta đã đổi đến hậu hoa viên, người còn có ý kiến gì?”

Đào Thiên Hương mắt trợn trắng tức tối. Nằng sợ dĩ buồn, là vì hành động hắn tách rời mình và Phi Nhi quá rõ ràng, rõ ràng đến khiến nằng nổi cáu, tâm tình này không phải đổi chỗ đi là có thể cải thiện.

“Đương nhiên là có. Phi Nhi không phải phạm nhân, cũng không phải người nguy hiểm gì, người vì sao không tin tưởng nằng, thể nào cũng phải để phòng nằng như vậy?”

“Ta không thể không lo ngại.” Hắn đã sai người đi dò la tung tích Phi Nhi, kết quả vẫn như trước, cảm giác hắn đối với Phi Nhi không có gì thay đổi, chính là cảm thấy nằng thực khả nghi, có vấn đề.

Hắn biết bây giờ, Thiên Hương không nghe hắn giải thích, cho nên hắn chỉ có thể vì nằng hao tổn. Trừ phi hắn có thể đưa ra chứng cứ chính xác chứng minh Phi Nhi có vấn đề, bằng không rất khó thuyết phục nằng.

“Nói đến cùng, người vì không cho ta đi tìm Phi Nhi, bằng mọi cách đem ta nhốt ở bên cạnh người, hại ta chuyện gì cũng không thể làm.” Miệng nằng chu lên, oán trách nói.

“Chỉ cần không đi tìm người đàn bà kia, người muốn làm cái gì đều tùy người.” Hắn đã là nhượng bộ lắm rồi.

“Nói đến cuối cùng, người vẫn là.” Lúc đầu nằng còn thở phì phì, nghe vậy dừng một chút, vẻ mặt lập tức thay đổi, “Thật sự ta làm gì tùy ta?”

Thấy nằng nguôi giận, ngược lại hắn lộ ra một chút tươi cười gượng ép, trong lòng bỗng chốc cảnh giác, “. Ở trong phạm vi chịu đựng của ta.”

“Vậy là được rồi.” Nằng vui vẻ xoay người rời khỏi lương đình, “Người chờ ta một chút, ta đi làm vài thứ, làm xong lập tức quay lại bên cạnh người.”

Nàng rót cuộc muốn làm gì? Tỳ Ngự nhú mảy lại, đột nhiên có dự cảm không tốt, chuyện nàng muốn làm, hẳn khẳng định. Sẽ không thích.

Đào Thiên Hương đi lần này, kéo dài thời gian không ít, Tỳ Ngự vẫn chờ, đợi cho đến bồn chồn nghĩ phải người đi tìm nàng thì thấy nàng cẩn thận bưng một đĩa gì đó, từ xa đi đến.

Nàng trở lại thẳng đến trong lương đình, đặt đồ lên bàn mới vui vẻ nói: “Người chờ lâu lắm phải không?”

Sắc mặt hẳn khê cứng đờ, nhìn giữa bàn toàn bộ từng khối hồng, không biết vốn là cái gì, hơn nữa đang tản nóng lên, tâm trầm xuống, không khỏi đau đầu đứng lên.

Nàng lại bắt đầu! Mỗi lần nàng nấu ăn, hương vị chẳng những kỳ quái, chẳng ra món gì, thật sự không hợp khẩu vị của hẳn cùng những người khác.

Thấy hẳn ngay cả hỏi cũng không muốn hỏi là cái gì, Đào Thiên Hương chủ động mở lời, “Món này tên là ‘gà cung bảo xé phay’ (chế đó ^^), ăn rất ngon, dùng chung với cơm thì tuyệt.” Nàng cầm lấy đôi đũa, gấp lấy một miếng thịt gà đỏ hồng, miệng cười ngọt ngào, “Tỳ Ngự, đã lâu người không nếm thử tay nghề của ta.”

Nàng ở trong lòng cười trộm, mỗi lần nàng nấu cơm, hẳn đều tránh né e sợ không kịp, cho nên bây giờ cố ý bắt nạt hẳn, buộc hẳn phải ăn món ‘gà cung bảo xé phay’ này.

Ai bảo hẳn làm nàng tức giận, không trả đũa hẳn một chút, trong lòng nàng thấy rất không công bằng.

“ Ta còn chưa đói bụng.”

“Là người nói, chỉ cần ta không đi tìm Phi Nhi, ta muốn làm cái gì đều tùy ta.”

“Ta đã nói tùy người làm gì không tính chuyện nấu gì.” Duy nhất “ăn hết” món này, hẳn có chết cũng không ăn.

Còn muốn chạy thoát? Hừ hừ, vậy đừng trách nàng lần nữa sử dụng đại tuyệt chiêu.

Đào Thiên Hương tạm thời đem đĩa thịt gà sang một bên, buông đũa, theo tay áo trong túi lấy ra một đồng tiền nhỏ, trên mặt cười tủm tỉm, “Vậy chúng ta chơi trò này đi.”

Lại chơi?

“Như cũ, đoán xem đồng tiền ở tay trái hay tay phải. Người đoán đúng, ta ăn một miếng, người đoán sai thì gấp một miếng, đến khi nào hết món ‘gà cung bảo xé phay’ mới thôi.”

Nội tâm Tỳ Ngự đang giao chiến dữ dội, nếu có thể, hẳn hoàn toàn không muốn nếm món ăn nàng nấu, nhưng để nàng đi tìm Phi Nhi thì không thể, đành cho nàng một chút, như vậy cũng có thể làm tiêu tan cơn giận của nàng.

Huống hồ, hẳn không tin mình lại thua, hồi trước sai lầm, hẳn sẽ không để lặp lại lần nữa.

“Tỳ Ngự, quyết định khó như vậy sao?”

“Vậy bắt đầu đi.” Hẳn miễn cưỡng chấp nhận.

Đào Thiên Hương giờ phút này tươi cười càng lớn. Nàng không làm cho hẳn ăn không hết món ‘gà cung bảo xé phay’ này thì không phải là nàng.

Nàng đem đồng tiền ném giữa không trung, vận dụng thủ pháp giống lần trước, dùng hai tay hợp lại đón lấy, sau đó nhanh chóng tách ra thành hai nắm, động tác liền mạch lưu loát, không thấy sơ hở gì.

Bên tay trái. Tỳ Ngự tự tin chắc chắn mở tay trái của nàng, thần sắc lại lần nữa kinh ngạc. Hẳn lại đoán trật?

Làm sao có thể? Hẳn không tin mắt mình kém như vậy, cự nhiên hai lần đều nhìn lầm!

“Người thua rồi.” Đào Thiên Hương vui vẻ cầm lấy đũa, gấp một miếng thịt gà, đưa tới trước mặt, “Đừng buồn bực, trong đĩa còn nhiều, người cũng không thiếu cơ hội chuyển bại thành thắng, ăn nhanh để đấu tiếp.”

Tỳ Ngự hé ra gương mặt lạnh, cuối cùng cam chịu để vào miệng miếng thịt gà.

“Như thế nào? Ăn ngon không?” Nàng nháy hai mắt sáng lên, chờ mong phản ứng của hắn.

“” Trừ bỏ mặn và cay, hắn thật sự không nhận ra vị gì khác. Nàng là bỏ bao nhiêu hạt tiêu?

Đây là khẩu vị của người bình thường sao, hay là nàng cố ý trêu hắn?

Nhìn sắc mặt hắn càng ngày càng đen, nàng biết món ‘gà cung bảo xé phay’ này không hợp khẩu vị, nếu là bình thường, nàng sẽ ủ rũ, nhưng bởi vì hôm nay chính là cố ý muốn khi dễ hắn, cho hắn đẹp mặt, vậy nên vẻ mặt hắn càng khó xem, ngược lại nàng càng vui vẻ.

“Đừng lo, Tỳ Ngự, cũng chẳng phải không có cơ hội. Hơn nữa, nói không chừng ngươi ăn vài miếng sau, càng ăn càng thấy ngon.”

Vậy thật là gặp quý!

“Nhai hết chưa? Nếu rồi, chúng ta đoán lần thứ hai đi.”

Kết quả, lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm. Bất kể Tỳ Ngự đoán tay trái hay tay phải, cũng chưa trúng một lần nào, hắn liên tục bị bắt ăn miếng thịt gà vừa mặn lại vừa cay, ngay cả đường sống đều không có.

Này quá quái dị, hắn làm sao có thể ngay cả một lần cũng không đoán đúng, nếu còn như vậy nữa, chỉ sợ hắn nuốt gọn cả con gà hạt tiêu mới mong thoát khổ.

“Tỳ Ngự, đây là lần thứ bảy.”

Đào Thiên Hương hai tay nắm chặt, Tỳ Ngự tập trung ở tay phải, mau chóng mở ra, lòng bàn tay quả nhiên lại không có đồng tiền. Hai tròng mắt hắn nhìn nghiêng, bỗng thân thủ nhanh nhẹn mở luôn bàn tay kia của nàng, lại cả kinh khi thấy tay trái không có vật nào.

“A!” Nàng không dự đoán được hắn cự nhiên dùng đến này, hô nhỏ lên, xem ra về sau nàng không thể lại dùng mảnh khoé này bắt nạt hắn.

Tỳ Ngự không dám tin, hắn chưa từng thấy qua chuyện quá kỳ quái như vậy. “Đây là sao? Đồng tiền ở đâu?”

“Kỳ thật nó.” Nàng vươn tay phải, ở sau vai trái hắn mò mẫm một chút, trở lại trước mặt hắn thì trên tay liền xuất hiện đồng tiền, hoàn toàn giống như là lấy được sau lưng hắn vậy, “Ồ đây.”

Hai mắt kinh ngạc trừng to, hắn hoàn toàn nghĩ không ra, “Làm sao có thể.”

“Đây gọi là ảo thuật.”

“Nghĩa là gì?” Hắn nhíu chặt mi lại.

“Là một trò xiếc giải trí che mắt hiệu quả. Đồng tiền bị ta dùng thủ pháp thuần thực đưa ở hai tay rồi nhân cơ hội đặt ở trong ống tay áo, cho nên bất kể ngươi chọn tay nào, đều đoán không trúng đồng tiền ở đâu. Mà ta vừa rồi sờ bả vai của ngươi, cũng chỉ là lại lần nữa vận dụng thuật chướng nhãn, làm cho ngươi xem, nghĩ đồng tiền là từ sau lưng ngươi lấy ra, kỳ thật ta chỉ vừa sờ bả vai ngươi, vừa nhanh chóng lấy đồng tiền đặt ở trong ống tay áo cầm lại trên tay, hoàn thành thao tác.”

Phương thức giấu đồng tiền không chỉ có một loại, ảo thuật gia khác nhau, thủ pháp sử dụng cũng không giống nhau. Mặt khác không ít trò ảo thuật cần hỗ trợ thêm đạo cụ thiết kế đặc thù, biểu diễn càng thêm hiệu quả.

Sau khi nghe xong giải thích, Tỳ Ngự tuy rằng hiểu được đây là một loại thủ thuật chướng nhãn tinh vi, cũng không phải năng lực thần kỳ gì, nhưng biểu tình hắn vẫn không có dịu xuống, thậm chí còn dằn dò nàng, “Về sau không cần chơi trò này nữa, nhất là ở trước mặt người khác.”

“Vì sao?” Đào Thiên Hương cong miệng. Không được hắn khen ngợi thì thôi, còn muốn nàng dừng diễn ảo thuật?

Điều này làm cho nàng cảm thấy rất khó chịu.

“Ở đây, mọi người sẽ không thích loại iếc này.” Hấn không nghĩ làm mất hứng phần của nàng, cố tình không nói, nàng không nghĩ trò này không thích hợp với bọn họ.

“Người dựa vào cái gì khẳng định như thế?” Nàng không cam lòng hỏi lại.

“Vì ta lớn lên ở Tỳ Quốc, biết rõ phản ứng của mọi người.”

Thấy sắc mặt nàng vốn tự tin đặc ý nháy mắt trầm xuống, hấn không đành lòng nói ra những lời khó nghe, đỡ phải đả kích đối với nàng.

Nhưng Đào Thiên Hương vẫn là rất không cam tâm. Nàng đối với ảo thuật biểu diễn của mình rất tin tưởng, thậm chí tính tương lai coi đây là nghiệp, nàng như thế nào cũng không tin rằng, Tỳ Ngự không thích thì thôi, những người khác cũng sẽ giống vậy.

Khẳng định vẫn là sẽ có người thích ảo thuật, cho dù văn hóa có khác biệt, nàng cũng không tin nơi này ngay cả người thưởng thức tài hoa của nàng là không có.

Tỳ Ngự còn đang suy nghĩ nói cái gì đó đến an ủi nàng, lại nhạy cảm phát hiện có người nghe lén, con người nháy mắt quét tới phía ngoài lương đình, “Ai đó?”

Ở một chỗ rẽ hành lang cách đó không xa, có người bị Tỳ Ngự phát hiện. Phi Nhi lúng túng xấu hổ đi ra, vội vã cúi đầu xin lỗi, “Thực xin lỗi, tiện nữ. tiện nữ chỉ là trùng hợp ngang qua, sợ quấy rầy đến hai người, không biết có nên xuất hiện hay không, vì vậy mới đứng ở đây.”

“Người xem đến đâu, nghe đến đâu rồi?” Tỳ Ngự lạnh giọng chất vấn.

“Khoảng cách có chút xa, tiện nữ.Tiện nữ chỉ nhìn thấy Đào cô nương không biết làm điều bộ gì, hai vị nói chuyện thanh âm cũng không lớn, tiện nữ. không nghe được gì.” Giọng nói của nàng khẽ run trả lời.

“Người khẩu khí không cần hung hăng như vậy?” Biết hấn xem Phi Nhi không vừa mắt, nhìn thấy Phi Nhi biểu tình bị dọa gần khóc, nàng chạy nhanh đến nói đỡ giúp Phi Nhi, “Nàng là tình cờ ngang qua mà thôi, đừng làm khó xử nàng.”

Đào Thiên Hương vẫy vẫy tay, Phi Nhi thấy vậy lập tức xoay người rời đi, để tránh lại bị Tỳ Ngự hạch hỏi, không thoát được thân.

Trở lại khách phòng của mình, Phi Nhi chẳng những bỏ xuống khuôn mặt giả vờ hoảng sợ, ngược lại gọi lên một nụ cười tính kế.

Vừa rồi ở trong lương đình, mọi hành động của Đào Thiên Hương, hấn đều nhìn thấy rất rõ ràng, mà bọn họ nói chuyện, tất cả hấn đều nghe được, không sót một câu — hấn đối với thủ pháp ma thuật của Đào Thiên Hương kinh ngạc không dám tin, nhưng cũng bởi vậy mới có được một kế tuyệt diệu, có thể đẩy nàng vào một hoàn cảnh bất lợi, thậm chí liên lụy cả Tỳ Ngự.

“Nhị điện hạ, đến lúc đó, người sẽ từ bỏ nàng để bảo vệ chính mình, hay là cứu nàng, cam nguyện vứt đi cơ hội kế thừa vương vị đây?” Phi Nhi, cũng là Dịch Phi, lẩm bẩm cười nói.

Hấn chờ không được xem cuối cùng Tỳ Ngự quyết định ra sao, có thể nhìn thấy vẻ mặt đau đớn thống khổ của hấn, khẳng định vô cùng nao lòng người.

—————000—————

Mấy ngày sau, thừa dịp Tỳ Ngự tiến cung không ở trong phủ, Phi Nhi chủ động đi tìm Đào Thiên Hương, tính chào từ biệt, rời khỏi phủ Nhị điện hạ.

“Cái gì? Người phải đi?” Vừa mở cửa phòng, vốn mời Phi Nhi vào trong, không ngờ Phi Nhi nói nay ý định, mở miệng chào từ biệt, làm nàng nhất thời ngạc nhiên.

“Tiện nữ. không nên tiếp tục lưu lại quấy rầy.” Phi Nhi bắt đắc dĩ cười khổ, “Tiện nữ phải nhanh chóng rời đi, mới không gây ra phiền toái ọi người.”

“Người lo lắng điện hạ đuổi người đi sao? Không có việc gì, chỉ cần có ta ở đây, điện hạ sẽ không làm vậy.” Nàng hứa cam đoan.

“Nhưng là.” Phi Nhi liếc xem Nhâm Ngạn ở ngoài cửa hình như có cái gì kiêng dè, không dám tùy ý nói lung tung.

“Phi Nhi, người cứ nói.” Đào Thiên Hương kéo nàng vào phòng, xoay người nói với Nhâm Ngạn: “Phi Nhi phải đi rồi, để cho ta cùng nàng trò chuyện riêng không được sao?”

Về mặt hấn khó xử, cuối cùng vẫn không thay đổi được, chỉ canh giữ ở bên ngoài.

Đào Thiên Hương đem Phi Nhi vào trong, đóng cửa lại, rốt cục có cơ hội cùng nàng nói chuyện, “Phi Nhi, hiện tại chỉ có hai chúng ta, người muốn nói cái gì cứ tự nhiên đi.”

Phi Nhi trước hết cúi đầu nói lời cảm tạ, sau mới nói: “Đào cô nương, tiện nữ thật sự không thể ở lại đây, trong khoảng thời gian này rất cảm tạ cô nương chiếu cố.”

“Người muốn đi?” Đào Thiên Hương lo lắng hỏi: “Rời khỏi nơi này, người tính đi đâu? Không sợ lại bị bắt về phủ Đại diện hạ sao?”

“Tiện nữ ở trong phủ Nhị diện hạ tránh một thời gian, Đại diện hạ hẳn cho là tiện nữ đã trốn khỏi vương đô, sẽ không nguy hiểm như vậy nữa.”

“Nhưng là.”

“Đào cô nương, tiện nữ thật sự không thể lại gây thêm phiền toái cho cô nương.” Phi Nhi cười nhạt, “Tiện nữ quyết định rời khỏi vương đô, quay về cố hương, ở nơi đó bắt đầu lại.”

Phi Nhi ý đã quyết, Đào Thiên Hương tuy rằng cảm thấy không đành lòng, nhưng cũng không thể giữ lại, “Vậy người có lộ phí chưa? Nếu không đủ, ta có thể cho người một ít.”

“Không cần đâu, hảo ý của cô nương ta nhận.” Phi Nhi vội vàng ngăn cản nàng, “Tiện nữ lấy từ phủ Đại diện hạ lộ phí cũng đủ để về nhà về nhà, nếu lại lấy thêm, tiện nữ rất áy náy.”

“Người không cần để ý, là ta tự đưa cho người.”

Phi Nhi vẫn lắc đầu, quyết tâm không hề nhận cái gì của nàng.

Đào Thiên Hương đành phải bỏ ý định này đi, “VẬY. hi vọng người lên đường bình an, thuận lợi trở về cố hương.”

“Cảm tạ Đào cô nương chúc phúc.” Phi Nhi lại lần nữa hướng nàng hành lễ, lại nói: “Đối với cô nương trong khoảng thời gian này giúp đỡ, tiện nữ không tài nào đền đáp được, mà về bí mật của Đại diện hạ, tiện nữ thật sự không thể nói. Vạn nhất tiết lộ ra ngoài, Đại diện hạ sẽ biết, đến lúc đó điện hạ nếu thẹn quá thành giận, có lẽ nhất định lại phái người tìm kiếm tiện nữ khắp nơi.”

Nếu Phi Nhi có nỗi khổ tâm, Đào Thiên Hương cũng không miễn cưỡng. Dù sao kế hoạch này đã thất bại, nàng còn có thể nghĩ cách khác giúp Tỳ Ngự.

“Bất quá, Đào cô nương nếu thật sự muốn giúp Nhị diện hạ tăng uy tín, thật ra có sáng kiến khác, Đào cô nương muốn nghe không?” Phi Nhi hỏi.

“Thật sao? Tốt quá, người nói xem.”

“Ở gần ngoài cửa thành phía nam vương đô, có gian miếu hoang phế đổ nát, trong miếu tụ tập rất nhiều trẻ con không nơi nương tựa, Đào cô nương có thể chuẩn bị chút thức ăn cho chúng, dùng danh nghĩa Nhị diện hạ đến làm. Như vậy, tích đức cho đời sau, danh tiếng của Nhị diện hạ càng tiến xa.”

“Đúng nha.” Nàng vui vẻ cười, “Sao ta không nghĩ được cách đó?”

“Nơi đó chúng rất đề phòng lòng tham, tin tưởng người khác không nhiều, Đào cô nương ắt phải tổn hao công sức mới có thể tới gần bọn chúng.”

“Ta đây nên làm như thế nào?”

Phi Nhi suy xét một hồi, lại nói: “Đúng rồi, mấy ngày trước đây không phải cô nương ở trước mặt Nhị diện hạ chơi một trò xiếc thú vị sao?”

“A? Ngày đó không phải người, không thấy rõ ta đang làm cái gì?” Nàng nhún mày lại nghi hoặc.

“Đó là bởi vì. tiện nữ sợ bị Nhị điện hạ quở trách, mới nói không thấy rõ.” Phi Nhi xấu hổ cười.

“Thì ra là vậy.” Gật đầu, nàng đột nhiên chú ý Phi Nhi vừa rồi nói hai chữ “thú vị” này, chờ mong hỏi: “Người cảm thấy ta biến ảo thuật. rất thú vị?”

“Đúng, rất mới lạ, rất thú vị.”

“Rất cực ta gặp được người biết thưởng thức rồi!” Đào Thiên Hương vui vẻ bắt tay nàng, nói đầy vẻ oán giận, “Ta không hiểu, vì sao Tỳ Ngự không thích? Nhưng lại không cho phép ta lại tiếp tục biểu diễn ảo thuật, thật sự là nôn chết người.”

“Tiện nữ cũng không hiểu Nhị điện hạ tại sao không thích, nhưng cảm Đào cô nương làm chuyện mình thích, dường như cũng quá bá đạo.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Nàng gật đầu đồng tình. Cảm giác gặp được tri âm thật tuyệt.

“Đào cô nương có thể biến chút ảo thuật ấy đưa nhỏ vui vẻ, làm dịu tâm lý đề phòng, sau đó muốn tới gần chúng cũng không quá khó khăn.” Phi Nhi dừng một chút, tiếp tục dặn dò, “Đúng rồi, nếu Nhị điện hạ không thích cô nương chơi ảo thuật đó, việc này vẫn là dừng để điện hạ biết.”

“Ta hiểu, hẳn luôn ngăn cản ta làm cái này làm cái kia, quả thực xem ta giống phạm nhân.” Đào Thiên Hương tức giận nói.

Có thể làm cho bọn nhỏ thích thú với biểu diễn ảo thuật, nàng biết cách, chuẩn bị cũng đơn giản dễ dàng. Trong đầu nàng hiện tại nảy ra vài trò, đều rất hay, chờ không được trở tài.

Nàng quyết định thừa dịp Tỳ Ngự không có ở đây đi đến chỗ mấy đứa nhỏ, nếu nàng có thể dựa vào biểu diễn ảo thuật làm bọn chúng vui, có thể chứng minh được rằng không phải tất cả mọi người đều không thích ảo thuật?

“Tiện nữ chỉ nêu ra ý kiến như vậy, hi vọng có thể đối với Đào cô nương có giúp ích.”

“Đương nhiên là giúp ích. Phi Nhi, thật sự thực cảm ơn người.” Đào Thiên Hương hướng nàng mở miệng cười tươi.

“Đào cô nương quá khách khí.” Phi Nhi cũng cười, kỳ thật nội tâm chính là cười thầm nàng, ngay cả là địch hay bạn đều không phân biệt rõ, bị dọa cũng hồn nhiên chưa tỉnh.

Mọi sự đã chuẩn bị, chờ nàng rơi vào bẫy, hẳn nắm chắc mười phần, lần này, Tỳ Ngự muốn cứu cũng không được.

4. Chương 4

Phi Nhi rời đi, Tỳ Ngự rốt cuộc cũng thả lỏng cảnh giác, nhưng nội tâm lại hiện một loại cảm giác bất an, giống như có chuyện gì sắp sửa xảy ra.

Hắn nghĩ mình quá nhạy cảm, tuy rằng lúc trước sai người điều tra lai lịch Phi Nhi không có kết quả, nhưng nàng vừa rời khỏi, không còn đe dọa gì nữa, làm hắn yên tâm hơn.

Chẳng qua hắn tuy rằng vui vẻ, trong lòng cũng có chút ủ rũ, bởi vì Phi Nhi đi rồi, lý do bắt Đào Thiên Hương sang ngủ ở phòng hắn biến mất, nàng đương nhiên quay về khách phòng của mình.

Không còn cách nào khác, được thứ này thì mất thứ kia, hắn chỉ có thể nhẫn nhịn.

Một chuyện hắn không biết là, Đào Thiên Hương muốn đến cái miếu hoang nơi mà bọn trẻ đang trú tạm làm việc thiện, vì nàng hạ quyết tâm sự tình trước khi thành công phải giấu hắn, tránh nàng còn chưa kịp ra tay, đã bị hắn ngăn cản.

“Đào cô nương, người muốn đầu bếp chuẩn bị nhiều bánh bao như vậy định làm gì?”

Nhâm Ngạn nhìn hai cái giỏ bánh bao lớn mới ra lò còn nóng hằm hập trong nhà bếp, đoán không ra nàng lại muốn làm gì nữa.

Cho dù là phân phát ọi người bên trong phủ ăn, cũng không cần phải làm nhiều như vậy?

“Ta đương nhiên là có việc cần dùng.” Nàng chỉ vào hai giỏ đồ ăn, cười với hắn, “Người giúp ta chuyển lên xe ngựa.”

Thừa dịp hôm nay đẹp trời, Tỳ Ngự lại không ở đây, nàng định đi đến miếu hoang xem thử. Mà làm việc thiện đương nhiên không thể chỉ làm một lần, nàng hôm nay đi, là tặng bọn nhỏ một ít thức ăn trước, bọn chúng thiếu cái gì, hoặc cần giúp gì thì nghĩ cách sau.

Nhâm Ngạn tuy rằng không hiểu nàng lại có trò gì, nhưng vẫn giúp nàng đem hai cái giỏ đồ ăn chuyển lên xe ngựa, cùng nàng rời phủ.

Đào Thiên Hương dẫn dò phu xe đến phía nam vương đô, không quá bao lâu liền tìm đến được gian miếu đổ nát mà Phi Nhi nhắc tới, nàng vào bên trong, chỉ thấy khoảng mười đứa nhỏ trông rất nhếch nhác, dơ bẩn, toàn bộ lui vào một góc, về mặt đề phòng nhìn nàng.

Lúc sau, Nhâm Ngạn đem hai giỏ đồ ăn vào thì mấy đứa nhỏ vẫn như vậy, chằm chằm nhìn bọn họ bất vi sở động, tâm phòng ngự mười phần.

Nàng lấy từ giỏ mấy cái bánh bao, tới gần góc tường mỉm cười ôn hoà, “Các người không cần lo lắng, tỳ không phải người xấu, bánh bao đó là tặng cho các người đấy.”

Bọn chúng không có một ai chạm vào thức ăn, vẫn là nhìn chằm chằm nàng, không vì bụng đói kêu vang mà cầm bánh, bất kể nàng người tốt hay kẻ xấu.

Bọn nhỏ quả nhiên phòng ngự người khác rất nặng, bất quá Đào Thiên Hương đã cố tình chuẩn bị, không bởi vì ngay từ đầu thất bại liền cảm thấy nhục chí.

“Đào cô nương, chi bằng chúng ta cứ đem giỏ đặt ở đây, chúng nó có muốn ăn hay không để tùy chúng.” Nhâm Ngạn đề nghị.

“Không được, ta không thể đi như vậy, chưa tạo được mối quan hệ tốt sẽ không ý nghĩa.”

Nhâm Ngạn nhíu mày lại khó hiểu. Quan hệ tốt với bọn trẻ nghĩa là sao?

Đào Thiên Hương đem bánh bao trong tay bỏ lại vào giỏ, đến trước mặt bọn chúng, tươi cười hoà nhã dễ gần như trước, “Tỷ tỷ chơi một trò ảo thuật rất thú vị cho các người xem, được không?”

Cả bọn không phản ứng gì, biểu tình lãnh đạm, hoàn toàn không đáp trả nàng.

“Các người xem tay tỷ tỷ.” Nàng vươn hai tay, mở ra trước mặt, “Không có gì hết phải không? Tiếp theo phải xem cho kĩ.”

Nàng vỗ hai tay, xoa nhẹ nhàng, mới đầu không có gì khác thường, nhưng dần dần, lúc xoa, một mảnh giấy màu trắng, màu đỏ từ trong lòng bàn tay chậm rãi rơi xuống, hơn nữa càng nhiều, càng nhanh, chớp mắt trên mặt đất tràn đầy những mảnh giấy nho nhỏ.

Bọn nhỏ lúc này rốt cục có phản ứng, một đám tròng to mắt, thoát nhìn rất kinh ngạc, hoàn toàn nghĩ không ra mảnh giấy làm sao có được?

Nhâm Ngạn ở một bên quan sát, biểu tình cũng rất ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên hắn xem nàng biến ma thuật, lúc trước, hắn không hề thấy nàng làm qua.

Phản ứng giật mình của tất cả mọi người đã được Đào Thiên Hương đoán trước, toàn bộ mảnh giấy trong tay nàng mất sạch, nàng ngồi xổm người xuống, chuẩn bị một mảnh giấy khác, chuẩn bị trò ảo thuật kế tiếp.

“Các người xem đi, mảnh giấy này còn có thể biến thành vật khác.”

Trước mặt mọi người, nàng nắm trong tay mảnh giấy, vò nó thành một cục nhỏ, sau đó dùng hai tay bọc lại, bao kỹ càng, che đầy hoàn toàn.

Nàng nhanh nhẹn đem hai hay đặt ngay trước miệng, thổi một hơi, hai tay lại mở ra thì thấy giấy liền bỗng hoá thành hoa. Bọn nhỏ sợ tới mức nhịn không được thở hắt vì kinh ngạc, ánh mắt trừng càng lớn.

Đào Thiên Hương chọn ra một đóa hoa giấy màu đỏ cười đưa cho tiểu cô nương gần nhất, “Cho người.”

“A –” tiểu cô nương sợ hãi chạy nhanh tránh đi, kinh hô thét chói tai một tiếng, “Là yêu thuật –”

“Yêu nữ, mục đích định là yêu nữ!”

“Đừng tới gần mục, mục biết yêu thuật đấy.”

Bọn nhỏ sợ tới mức trốn chạy hết cả, liên tiếp trong lời nói bảo nàng là yêu nữ, rõ ràng biến nàng trở thành người cực kỳ đáng sợ, tuyệt nhiên không dám tới gần nàng.

Đào Thiên Hương nụ cười trên mặt biến mất, không dám tin bọn chúng nhìn nàng bằng ánh mắt hoảng sợ như vậy, không nghĩ tới kết quả hoàn toàn không phải như nàng mong muốn.

Bọn chúng sợ nàng, còn hiểu lầm nàng biểu diễn ảo thuật thành. Yêu thuật?

Nhâm Ngạn mắt thấy tình hình không ổn, vội vàng kéo nàng đi ra, “Đào cô nương, chúng ta lập tức hồi phủ.”

Nàng ngây người, để mặc hần lôi đi, không phản kháng gì, đến khi ngồi trên xe ngựa, nàng mới chậm rãi hồi phục tinh thần lại, tự hỏi rốt cuộc là sai chỗ nào.

‘Về sau không cần chơi trò này nữa, nhất là ở trước mặt người khác.’

‘Ở đây, mọi người sẽ không thích loại xiếc này.’

Tỳ Ngự từng dặn dò nàng, mọi người sẽ không thích ảo thuật, nhưng nàng nghĩ khác. Hần cảm giác là một chuyện, không có nghĩa là tất cả mọi người cũng như vậy.

‘Mấy ngày trước đây không phải cô nương ở trước mặt Nhị điện hạ chơi một trò xiếc thú vị sao?’

‘Tiện nữ cũng không hiểu Nhị điện hạ vì sao không thích, nhưng cảm Đào cô nương làm chuyện mình thích, dường như cũng quá bá đạo.’

Ít nhất. Phi Nhi cảm thấy ảo thuật của nàng thú vị, không phải sao? Vì sao phản ứng của bọn nhỏ và Tỳ Ngự lại giống nhau, chẳng những không cảm thấy lý thú, thậm chí ngay cả Nhâm Ngạn cũng vẻ mặt cả kinh?

Phản ứng của bọn nhỏ làm cho tin tưởng của Đào Thiên Hương hoàn toàn biến mất, ủ rũ vô cùng, Tỳ Ngự vừa về tới phủ, nàng liền lập tức nhốt mình trong phòng, tâm tình suy sụp đến nỗi cơm cũng không muốn ăn.

Nhâm Ngạn cảm thấy chuyện phát sinh hôm nay thật không tốt, lập tức phái người đi Vương Cung thông báo cho chủ tử.

Không quá bao lâu, Tỳ Ngự liền từ Vương Cung trở về gấp, sắc mặt khó coi.

Hần đi vào phòng Đào Thiên Hương, thấy rõ vẻ mặt ủ dột của nàng, vốn là muốn mắng nàng vì sao không nghe lời, vừa thấy nàng tất cả đều nuốt trở lại, muốn mắng cũng không được.

Hướng chi sự tình đã phát sinh, mắng nàng cũng chẳng thay đổi gì, vẫn là tự hỏi nếu sự việc này đơn giản phát triển thành phức tạp ngoài ý muốn, hần nên như thế nào bảo vệ nàng chu toàn.

Hần than nhẹ một hơi, mở miệng hỏi: “Vì sao đột nhiên đến miếu hoang làm chuyện đó?”

“Ta. chính là tưởng giúp được người.” Nàng đem lời nói của Phi Nhi ngày ấy tất cả kể cho hần, không giấu giếm.

Tỳ Ngự càng nghe, mày nhíu càng chặt, hần không nghĩ tới Phi Nhi trước khi rời đi lên giường chiều này, làm cho hần trở tay không kịp.

Là Phi Nhi âm mưu để Thiên Hương trước mặt mấy đứa trẻ biểu diễn ảo thuật! Nàng quả nhiên tâm địa bất lương, khẳng định có chủ ý.

Lúc trước hẳn thấy nàng biến ảo thuật, cũng cho rằng nàng giỏi yêu thuật, vu thuật, nhưng bởi vì bản khoản đến cảm nhận của nàng, không nghĩ đã kích nàng, mới không nói, kết quả ngược lại làm cho Phi Nhi nghi có thể thừa cơ hội, lấy ảo thuật của nàng thổi phồng lên.

Bất quá lúc trước hẳn không giải thích với nàng, khiến nàng không hiểu rõ tính nghiêm trọng của nó, hẳn cũng có sai, không thể toàn bộ trách nàng không nghe khuyên bảo, bị Phi Nhi giật giây đằng sau.

Đào Thiên Hương nhìn sắc mặt hẳn ngưng trọng, lại thêm ủ rũ, mơ hồ cảm thấy sự tình dường như so với suy nghĩ của nàng lại càng không tốt, “Ta ở trước mặt bọn chúng diễn ảo thuật, có nghiêm trọng gì sao?”

“Bọn chúng không hiểu ma thuật hay ảo thuật gì đó của người, chỉ cho rằng đây là yêu thuật, vu thuật, thậm chí xem người là yêu nữ.”

“Cái gì? Hiện tại nên làm sao bây giờ?” Yêu nữ? Buồn cười quá, đường đường ảo thuật từ thế giới hiện đại, thế nhưng quay về cổ đại biến thành yêu thuật của yêu nữ, nàng thật sự oan mà.

“Nói ngắn gọn, thời gian này người đừng đi đâu hết, ta lo lắng có người lấy việc này bịa đặt thêm.”

“Ân.” Nàng gật đầu, biết chính mình gây ra đại họa, cũng không dám lại làm bừa.

Tỳ Ngự ngay sau đó đi ra khỏi phòng, bên ngoài, “Nhâm Ngạn.”

“Điện hạ.” Nhâm Ngạn nhanh chân đến trước mặt hẳn.

“Đi tới cái miếu hoang phía nam vương đô, an bài một nơi tốt cho bọn trẻ, hơn nữa canh phòng nghiêm ngặt bọn chúng để phòng tiết lộ chuyện thấy ảo thuật của Đào cô nương.”

“Tuân mệnh.” Nhâm Ngạn lập tức xoay người rời đi.

Nhưng mà, bất quá mới chỉ có nửa ngày, Nhâm Ngạn lần nữa quay lại miếu hoang thì không ngờ không thấy bóng dáng của đứa nào, toàn bộ miếu vắng tanh. Điều này làm cho hẳn cảm thấy việc không ổn, vội vàng trở về báo cáo cho Tỳ Ngự.

“Người nói, bọn chúng đã biến mất?”

“Vâng. Có thuộc hạ kia thân cận tìm qua, hoàn toàn không thấy bóng dáng bọn chúng.”

Trong thư phòng, ngoài Tỳ Ngự cùng Nhâm Ngạn, còn có Đào Thiên Hương và Minh Kiến. Bọn họ không có người nào biểu tình coi được, mà ngay cả Đào Thiên Hương cũng vẻ mặt đông lạnh, không khí trầm thấp đáng sợ.

Không thấy bọn nhỏ? Làm sao có thể? Nàng thật sự nghĩ không ra tại nó có thể đi đâu, không phải bọn chúng không nhà để về sao?

Minh Kiến trước tiên nêu ý kiến, “Điện hạ, tốt nhất nhanh chóng đem Đào cô nương thoát khỏi vương đô, tạm thời ở bên ngoài tránh phiền phức.”

Bọn nhỏ đó biến mất thật không bình thường, khẳng định nhằm vào Đào cô nương, không biết rõ tình hình như thế nào, vẫn là nhanh chóng đem nàng đi trước, giấu ở một nơi khác. Chờ sau khi xác định không còn gì nguy hiểm, lại đón nàng về cũng không muộn.

Tỳ Ngự tuy rằng không muốn để nàng rời đi, nhưng hiện tại là tình huống cấp bách, hẳn không thể vì tâm tư mình gây nguy hại đến sự an toàn người của hẳn.

“Hôm nay trời đã tối, muốn ra khỏi thành cũng quá trễ, ngày mai lại xuất phát.”

Đào Thiên Hương hoang mang nhìn bọn họ. Việc này đã nghiêm trọng đến mức phải đem nàng rời khỏi thành tránh nguy hiểm? Nàng càng ngày càng bất an.

Chỉ có điều chính là nàng gây thêm không ít phiền toái, không muốn lại gặp phải vấn đề gì, cho nên vào ban đêm ngoan ngoãn thu xếp hành lý đơn giản, chờ sáng ngày mai ra khỏi thành.

Không ngờ, sáng sớm, ngay cả xe ngựa nàng còn chưa ngồi, quan nha phụ trách an toàn của vương đô đột nhiên bao vây phủ Tỳ Ngự, khiến nàng làm sao cũng đi không được.

Giờ phút này, trước đại môn phủ đệ. Đào Thiên Hương, Nhâm Ngạn cùng với xe ngựa, bị bọn thị vệ vây quanh, không khí dị thường khẩn trương.

Nhâm Ngạn đem nàng hộ ở sau người, đối với bọn thị vệ quả trách, “Đây là người của Nhị điện hạ, các người dám làm càn, quả thực không muốn sống nữa!”

Thị vệ đi đầu nói: “Thật xin lỗi, chúng thần có công vụ, chỉ cần là người bên trong phủ Nhị điện hạ, tạm thời đều không thể rời đi.”

“Ý của người là sao?”

“Có chuyện gì?” Tỳ Ngự không bao lâu liền xuất hiện ở trước đại môn, vẻ mặt đậm mạc, cả người tản mát khí thế không thể xâm phạm, mắt lạnh lùng trừng thị vệ, “Là ai dám cả gan ở trước cửa phủ của bản điện hạ nháo sự?”

“Nhị điện hạ, thật rất có lỗi.” Thị vệ đi đầu hướng hần tạ lỗi, mới nói: “Ty chức có nhiệm vụ, phải truy bắt một nữ tử bên trong phủ Nhị điện hạ, sự tình quan trọng thỉnh Nhị điện hạ phối hợp.”

Tỳ Ngự cau mày, cảm thấy không ổn, không nghĩ tới đối phương ra chiêu nhanh hơn hần, “Chuyện là như thế nào? Mau nói rõ ràng.” Hần uy nghiêm quát hỏi.

“Ngay tại thành nam hôm qua, một đám trẻ kinh hoảng báo lại, nói có nữ nhân ở trước mặt bọn chúng sử dụng yêu thuật, sợ tới mức không dám về lại. Theo điều tra, tên nữ tử kia là người trong phủ của Nhị điện hạ, bởi vậy tạm thời đem bọn nhỏ đem này an bày đến nơi khác, kết quả không nghĩ tới, vào đêm sau bọn chúng chết bất đắc kỳ tử, không có ngoại thương, có thể. . . . Là bị yêu thuật ám chỉ tử.”

Bọn nhỏ đã chết?

Đào Thiên Hương khiếp sợ trừng to mắt. Không thể tin thời gian mới một ngày, bọn chúng đã không còn ở trên đời này, mà bọn chúng chết còn giá họa lên người nàng?

“Vớ vẩn! Yêu thuật cái gì? Tất cả hết thảy đều là bịa đặt, bản điện hạ tuyệt không cho phép các người dùng loại lý do này bắt người!” Tỳ Ngự khí thế làm kinh người gầm lên.

“Nhưng hiềm nghi nữ tử này là sự thật.” Thị vệ đi đầu đột nhiên nhìn về phía nàng, “Hần chính là nàng ta?”

Đào Thiên Hương cả kinh, nếu không phải Nhâm Ngạn che chở cho nàng, có lẽ bọn thị vệ đó đã sớm xông lên, bắt được nàng.

“Vô luận có hiềm nghi hay không, bản điện hạ cũng không cho phép các người chưa có chứng cứ xác thực đem người đi.”

“Nhị điện hạ, ngài đây là gây trở ngại ty chức làm việc.” Thị vệ dẫn đầu không lùi bước, ngược lại đứng lên giảng co cùng Tỳ Ngự, “Đem một nữ nhân có khả năng yêu thuật giấu ở bên trong phủ, việc này nếu truyền ra ngoài, đối với danh dự của Nhị điện hạ sẽ có nhiều tổn hại, chẳng lẽ Nhị điện hạ không hiểu?”

Tỳ Ngự lạnh lùng cười, “Người hiện tại đang uy hiếp ta?” Chỉ cần bảo vệ nàng chu toàn, danh dự bị tổn thất thì đâu xá gì, hần căn bản không cần.

Huống hồ việc này rõ ràng là vu oan giá họa, hần càng không có lý do để bọn họ bắt nàng đi.

Hần biết rõ, bất kể mình có giao Thiên Hương hay không, tình huống đều đối với hần bất lợi, cho nên hần ngay cả lo lắng cũng không cần nữa. Người của hần, hần muốn chính mình bảo vệ.

“Ty chức chính là ăn ngay nói thật, hi vọng Nhị điện hạ có thể thấy rõ tình hình, đừng ra quyết định sai lầm.”

Đào Thiên Hương vừa nghe ảnh hưởng đến danh dự của Tỳ Ngự, lo lắng từ phía sau Nhâm Ngạn đi ra, “Ngày hôm qua, người đi gặp bọn trẻ chính là ta, ta theo các người, nhưng việc này đều không liên quan đến Nhị điện hạ, hần hoàn toàn không biết gì hết.”

“Thiên Hương!” Tỳ Ngự kinh ngạc nhìn nàng, không nghĩ nàng lại chủ động bước ra.

“Hiện tại chính là mới nghi ngờ mà thôi, còn chưa khẳng định bọn nhỏ thật sự vì ta mà chết, không phải sao? Cho nên ta nguyện ý theo bọn họ nhận điều tra. Nếu như vậy đào tẩu, ta vĩnh viễn không thể rửa sạch được tai tiếng, cũng sẽ liên lụy Nhị điện hạ.”

Nàng đã gây thêm cho Tỳ Ngự lăm phiền toái, nếu lại tại thời điểm này chạy trốn, hoặc khiến cho Tỳ Ngự vì bảo hộ nàng mà nổi lên xung đột, truyền ra ngoài, đối với hần chỉ biết không hề ảnh hưởng tốt.

Vì vậy nàng tuy rằng sợ hãi, nhưng biết mình không thể trốn, để tránh cho tình cảnh của hần càng ngày càng khó khăn.

“Nhị điện hạ, chúng thần chỉ tạm thời giam nàng vào đại lao, điều tra rõ cái chết của bọn nhỏ này có liên quan hay không. Nàng tạm thời an toàn. Nếu Nhị điện hạ tin tưởng nàng vô tội, thì tìm ra chứng cứ chứng minh sự trong sạch của nàng, bằng không cho ty chức mang nàng đi, càng tăng thêm hiềm nghi.” Thị vệ khách quan nói.

Tỳ Ngự càng nhíu chặt mi. Thiên Hương căn bản không hiểu sự tình sẽ không đơn giản như vậy, nhốt nàng vào lao chính là bước đầu tiên, kế tiếp khẳng định còn có chuyện khác phát sinh.

Mắt thấy hai bên tranh cãi dẫn tới không ít dân chúng vây xem, đều xì xào bàn tán, Đào Thiên Hương không muốn Tỳ Ngự lâm thế khó xử, liền chủ động đến trước mặt thị vệ, hạ quyết định: “Người đem ta đi.”

“Thiên Hương!” Tỳ Ngự nóng lòng kêu lên. Hần không cần nàng vì hần mà hy sinh như thế, càng không hi vọng nàng trong đại lao chịu khổ.

“Nhị điện hạ, ta tin tưởng người sẽ nghĩ cách giúp ta rửa sạch oan khuất.” Nàng cố gắng hướng hần tươi cười một chút, “Ta ở trong lao chờ tin tốt của người, người không cần quá lo lắng, ta sẽ không sao.”

Tuy rằng tương lai là tốt hay xấu nàng cũng không biết, nhưng ngoài dùng cảm đối mặt, đã không có con đường thứ hai để đi.

Họa là nàng gây ra, nàng nhất định phải gánh, không thể lại tiếp tục liên lụy hần.

Đào Thiên Hương cuối cùng bị quan nha vương đô đưa đi, tạm thời nhốt tại đại lao, sau khi cái chết của bọn trẻ tra rõ ràng mới có thể kết luận nàng có tội hay không.

Nhưng lời đồn có liên quan đến nàng như một trận cuồng phong, tốc độ phi thường lan ra ở vương đô, làm cho dân chúng bàn tán –

Nghe nói Đào Thiên Hương là yêu nữ, có yêu pháp, hạ chú, bọn nhỏ ở thành nam bị yêu pháp của nàng hại chết, không có ngoại thương gì lại chết không nhắm mắt, khiến người ta nhìn thấy sợ hãi.

Nghe nói Tỳ Ngự bị nàng mê hoặc, đem nàng giấu trong phủ, để nàng hại người, ý đồ che giấu, có thể nói bị sắc đẹp làm mê muội không còn lý trí.

Nghe nói bệnh tình của Tỳ Vương ngày càng nghiêm trọng, là do Đào Thiên Hương hạ chú làm hại, Tỳ Ngự vì ngôi vị giở mọi thủ đoạn, thậm chí ngay cả yêu thuật cũng dám dùng, quả thực đã là phát rồ.

Có người nhân cơ hội này đi tung tin đồn, không đúng chân tướng sự thật, hình tượng của Tỳ Ngự xấu đi, không bao lâu, thanh danh của hần liền xuống dốc không phanh, mà ngay cả triều thần cũng nhắm hần bàn ra tán vào.

Mặc kệ Đào Thiên Hương có phải thật yêu nữ hay không, danh tiếng của Tỳ Ngự thật sự đều đã bị bôi đen hoàn toàn, muốn thay đổi phản cảm của mọi người đối với hần rất khó.

Với việc bị người khác lợi dụng cơ hội bôi nhọ, Tỳ Ngự sớm lường trước đến, cho nên không có kinh ngạc. Giờ phút này, hần căn bản vô tâm tới lời đồn ảnh hưởng đến hần, mà chỉ thầm nghĩ khẩn trương giải cứu Đào Thiên Hương đang trong đại lao.

Nhưng những đứa trẻ này đều đã chết, không đối chứng được, hơn nữa bên ngoài đồn đãi xôn xao nói nàng là yêu nữ, tình hình đối với nàng quả thực bất lợi.

Mà tin đồn Đào Thiên Hương hạ chú, hại bệnh tình của Tỳ Vương trầm trọng thêm gây nên một trận sóng gió trong cung, bởi vậy triều thần đối với nàng vô cùng sợ hãi –

“Mau chóng đem yêu nữ kia xử tử đi!”

“Đúng vậy, đừng cho ả hạ chú hại ai nữa, nhiều mọi người không thể yên tâm!”

Trong triều, theo ý kiến của bách quan, Tỳ Ngự và Tỳ Luật đang cạnh tranh ngôi vua, mà Tỳ Vương bị bệnh tình dường đã một thời gian, nên là Tể tướng chủ trì lâm triều.

“Bản điện hạ đã nói, nàng không phải yêu nữ, cũng không thể biết yêu thuật, chẳng qua là mọi người chưa từng gặp thuật chướng nhãn mà thôi.” Tỳ Ngự nghiêm mặt lạnh, giải thích trước triều thần, “Huống hồ nàng nếu thật sự là yêu nữ, sao lại bị giam ở nhà lao nhiều ngày như vậy, không thấy cai ngục bị yêu thuật làm hại.”

“Có lẽ. nàng biết tạm thời không nên sử dụng yêu thuật, cai ngục mới có thể còn sống sót.” Một người trong đó nói.

“Còn nữa, lời đồn vương vẫn bệnh nặng, Nhị điện hạ giải thích như thế nào Có câu là không có lửa làm sao có khói, chuyện ra tất có nguyên nhân.” Lại có một người hỏi.

“Hừ! Muốn định tội cho ả, sao còn nhiều lời?”

Tỳ Luật ngay từ đầu giữ im lặng, lẳng lặng nhìn Tỳ Ngự biện hộ sự trong sạch cho Đào Thiên Hương, tới bây giờ mới mở miệng, “Các vị, nếu Vương đệ luôn miệng nói tên nữ tử kia là vô tội, mà cái chết của bọn trẻ cũng không có căn cứ xác thực chứng minh nữ tử kia có liên quan, chi bằng. Sẽ làm một thử nghiệm, để trời nói cho chúng ta biết, nữ tử kia rốt cuộc là trong sạch hay không.”

Quần thần rộ lên, “Đại điện hạ, ý của ngài sẽ không phải là. Muốn dùng chân thật chi hỏa?”

Tỳ Ngự kinh động nhú chặt mày, không ngờ Tỳ Luật lại tính toán ác độc như thế, muốn đẩy Đào Thiên Hương vào chỗ chết.

“Đúng vậy, chính là chân thật chi hỏa.” Hần cười nhẹ, “Nếu nàng có thể thuận lợi qua được chân thật chi hỏa, nghĩa là trời chứng nhận trong sạch của nàng, chúng ta cũng không thể nói gì.”

Chân thật chi hỏa là một loại hoả hình Tỳ Quốc truyền lưu đã lâu, bình thường dùng trên thân tội nhân để xem xét, nếu tội nhân bình yên sau hoả hình, tất là trời cho rằng người này không có tội, có thể phóng thích ngược lại, tội nhân nếu ở hoả hình chết, nghĩa là người này thật sự có tội, nên trời trừng trị.

Người chịu hình phạt sẽ bị cột vào trên một cây đầu gỗ, lấy người đó làm tâm, để củi lửa ở khoảng cách hai bước vây quanh. Số lượng củi lửa phải lớn, cao hơn nửa thân người, khi lửa ở bên ngoài bắt đầu nổi lên, ngọn lửa sẽ dần lan vào trong, bao vây tội nhân.

Nếu tội nhân có thể từ trong đám lửa chạy ra, hoặc khi ngọn lửa tắt mà vẫn còn sống, như vậy tội nhân thông qua thử thách. Chính là từ xưa đến nay, không ai có thể sống sót từ trong hoả hình, bọn họ tất cả đều phải chết, tử trạng rất là đáng sợ.

Tỳ Luật không hề ngại nhìn chằm chằm Tỳ Ngự, hẳn muốn Tỳ Ngự bất lực trở mắt nhìn nữ nhân mình để ý chết trong đám cháy, lấy chuyện này đả kích hắn.

Đào Thiên Hương ở hoả hình mà chết, mọi người sẽ càng khẳng định nàng là yêu nữ, chuyện Tỳ Ngự từng che giấu yêu nữ vĩnh viễn không thể thay đổi, thậm chí mất đi tư cách kế thừa vương vị.

Triều thần sau khi bàn bạc, cảm thấy cách này có thể làm, nếu tranh cãi chưa xong, không bằng để trời quyết định Đào Thiên Hương rốt cuộc có tội hay không.

Tể tướng thấy ngoài Tỳ Ngự, các quan đều đã đồng ý dùng chân thật chi hỏa để giải quyết chuyện này, liền mở miệng quyết định, “Một khi đã như thế, vậy tiến hành chân thật chi hỏa, định Đào Thiên Hương hay không có tội.”

Mắt thấy không thể ngăn cản nàng đối mặt hoả hình, Tỳ Ngự hai tay nắm chặt thành quyền, âm thầm cắn răng, trong lòng hẳn hiểu được, khẳng định hết thấy lại là Tỳ Luật giở trò, chính là muốn đả kích hắn.

Một khi hắn chưa bị đánh đổ, cũng sẽ không làm cho nữ nhân yêu quý chịu hình phạt, chết oan uổng.

Sau khi kết thúc buổi lâm triều, Tỳ Ngự lập tức trở lại phủ, cấp bách triệu Minh Xét và Nhâm Ngạn, nói ra quyết định của mình.

“Ta dự định cướp ngục, vô luận như thế nào đều phải trước khi tiến hành hoả hình giải cứu Thiên Hương.”

“Điện hạ xin hãy bình tĩnh.” Minh Kiến lo lắng ngăn cản, “Đại điện hạ khẳng định đoán được ngài sẽ cướp ngục, nếu ngài làm như vậy, liền trúng kế của hần. Khi ngài cứu người, hần sẽ để người khác biết Nhị điện hạ vì nữ nhân phạm tội, hành động không khôn khéo, tình cảnh sẽ càng thêm gian nan.” Hiện tại, chủ tử đang phần nộ tột cùng, làm việc liều lĩnh, hần tuyệt không để cho chủ tử xúc động tiếp nữa, như vậy tình hình chỉ càng thêm rối ren, không xoay chuyển được.

“Chẳng lẽ người muốn ta trở mặt nhìn nàng chịu hoả hình mà chết?” Tỳ Ngự gầm lên giận dữ “Nàng vô tội, nàng vì ta mới có thể bị người hãm hại, ta tuyệt đối không để Tỳ Luật có thể đắc ý!”

“Điện hạ, ngài làm như vậy là tự ——”

“Đủ rồi, không cần nói nữa!” Tỳ Ngự ngắt lời Minh Kiến, “Ý ta đã quyết, người nếu không giúp còn muốn tiếp tục can ngăn, vậy hãy đi đi.”

Nếu cứu nàng sẽ khiến hần mất quyền kế thừa, hần cũng không sợ. Ở trong lòng hần, nàng là quan trọng nhất, hần thà rằng vứt bỏ vương vị cũng không thể mất đi nàng.

Cho dù là sinh ly hay tử biệt, hần đều không muốn, vô luận trả giá bao nhiêu để đổi lấy nàng, hần đều chấp nhận, không một câu oán trách.

Minh Kiến than nhẹ một tiếng, nếu chủ tử đã cố ý, hần và Nhâm Ngạn chỉ có thể tuân lệnh, mong có thể thuận lợi cứu Đào cô nương. Nếu ngộ nhờ nàng có mệnh hệ nào, bọn họ thật lo lắng chủ tử không biết sẽ chịu đựng được ra sao.

Dù sao, tình trạng cũng đã bắt lợi lăm rồi, lại ngày càng trở nên xấu hơn, vậy thì liều mạng đi.

5. Chương 5

Đào Thiên Hương người bị giam trong địa lao âm u, thâm tâm thấp thỏm, bất an, khó có thể ngủ say.

Tuy rằng cai ngục không có làm khó dễ ngược đãi nàng, sợ sệt thân phận yêu nữ của nàng, có thể tránh liền tránh rất xa, nhưng nàng vẫn cảm thấy thực lo lắng, hi vọng có thể rời khỏi nơi này.

Không biết Tỳ Ngự bên ngoài tìm được chứng cứ giúp nàng rửa oan chưa? Nếu thực sự có người muốn vu oan giá họa cho nàng, chứng cứ nhất định rất khó tìm, hần sẽ xử lý như thế nào?

Nàng không khỏi cười khổ. Đến cuối cùng, khi nàng gây ra họa, hần vẫn nghĩ cách giúp nàng chính đồn, mà nàng một chút có ích đều không có, chỉ bất lực ở trong lao chờ hần cứu.

Thoáng chốc, cả địa lao vốn im lặng đột nhiên xuất hiện thanh âm người đi vào, Đào Thiên Hương tưởng rằng là cai ngục tới đưa cơm, nhưng tập trung nhìn lại, đứng ở nhà ngục ngoại trừ cai ngục, còn có một người khác.

Là Tỳ Ngự! Hần đến đưa nàng đi sao?

Trùng trùng nhìn cai ngục, ngữ khí không chút không kiên nhẫn, “Còn không mau mở cửa lao ra.”

“Dạ” Cai ngục vội vàng mở khóa, không dám chậm trễ.

Đào Thiên Hương vui mừng nhìn hần, không nhận được trong mắt nổi lệ quang, “Tỳ Ngự.”

Vào đến trong lao, hần liền đem nàng ôm chặt, đau lòng không ngớt, hần thương nàng trong lao chịu khổ, nhưng không cách nào đem nàng ra.

Hần xem nàng như trân bảo, chỉ cần nhẫn nại nữa mấy ngày nữa, hần tuyệt đối sẽ cứu nàng, không để nàng lại bị gì ủy khuất.

Nàng vui vẻ ôm chặt lại hắn, độ ẩm quen thuộc trong lòng hắn làm mũi nàng cay cay. Thật muốn cứ như vậy tiếp tục mãi, không tách rời.

Cai ngục không nghe được bọn họ nói chuyện, Tỳ Ngự không buông tay, thủy chung cùng nàng ôm lấy, bên tai nhẹ giọng hỏi: “Ở trong này, bọn chúng có khi dễ người hay không?”

“Hình như họ rất sợ ta, cho nên không dám.” Nàng gượng cười lắc đầu.

“Không dám là tốt nhất, vậy cứ để bọn chúng tiếp tục sợ đi.”

“Còn. Chuyện bọn trẻ bị hại chết.”

“Không có kết quả. Bọn chúng không cần kết quả, chỉ muốn người mau biến mất,” Tỳ Ngự càng thấp giọng nói, đủ để nàng nghe được lời của hắn, “Nửa đêm ba ngày sau, ta sẽ đưa người đến cướp ngục cứu người, người chỉ cần nhẫn nại chờ ba ngày thôi.”

“Cái gì?” Hắn muốn cướp ngục? Nếu như bị người khác phát hiện, đối với hắn thật không hay! “Tỳ Ngự, người không thể. Ngộ.”

Hắn mạnh bạo hôn lên môi của nàng, ngăn cản lời nói cự tuyệt, muốn làm mềm lòng nàng, để nàng nghe lời hắn.

Vừa dừng hôn, hắn nâng mặt nàng, nhìn thẳng vào, lại lần nữa nói: “Thiên Hương, nghe lời, chờ ta tới cứu người. Cái khác người không cần lo lắng, tất cả đều có ta.”

Đào Thiên Hương sau cái hôn bất ngờ vừa rồi, một hồi lâu đều chưa phục hồi tinh thần lại, thật vất vả mới tỉnh, nàng vẫn không đồng ý hắn làm như vậy. Quá nguy hiểm!

“Nói cho ta biết, sau khi ta bị giam, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Người không cần biết.”

“Ta muốn biết, xin người nói cho ta biết.”

Không lay chuyển được khẩn cầu của nàng, Tỳ Ngự than nhẹ một tiếng, nói qua loa quyết định của triều thần đẩy nàng vào chỗ chết.

Đào Thiên Hương càng nghe càng kinh ngạc, nhin không được trừng to mắt, “Chân thật chi hỏa? Bọn họ thật sự tin người vô tội có thể sống sót thoát khỏi hỏa hình?”

“Người từng chịu qua, không có một người nào sống sót, bọn chúng định khiến người chết không thể nghi ngờ.”

Khó trách Tỳ Ngự quyết định mạo hiểm cướp ngục, căn bản chính là ý muốn đẩy nàng vào chỗ chết, mặc kệ nàng có phải trong sạch hay không, bọn họ cũng không để ý, chỉ cần nàng chết.

Nàng không cam tâm, mới bị oan thôi mà phải chết, nhưng nàng cũng không thể để cho Tỳ Ngự vì nàng liều lĩnh, hủy đi chính tiền đồ của mình.

Đào Thiên Hương suy nghĩ một hồi lâu, hỏi: “Nếu ta thật có thể thuận lợi sống sót từ hỏa hình, bọn họ thực sẽ thừa nhận ta trong sạch sao?”

“Thiên Hương, người muốn làm gì?” Tỳ Ngự lo lắng nhíu chặt mày.

“Ta nghĩ có cách, có thể trốn thoát khỏi hỏa hình hay không.”

“Đừng làm chuyện điên rồ.” Hắn lo âu ngăn lại ý niệm đáng sợ này trong đầu nàng, “Chẳng lẽ người còn không nghe hiểu? Chưa bao giờ một người nào có thể sống được qua hỏa hình.”

“Không đâu, không có vẻ là ngay cả nửa cơ hội đều không có.” Nàng cầm lấy ống tay áo của hắn, thúc giục: “Chân thật chi hỏa tiến hành như thế nào? Người nói cho ta biết, có thể ta sẽ tìm được biện pháp.”

Tỳ Ngự nặng nề mà thở dài, kể hết chi tiết cho nàng.

Nghe xong sau, Đào Thiên Hương nhíu mày nghĩ một hồi lâu. Cách là có, nhưng nàng không khẳng định có thành công tuyệt đối, liều cũng có chút sợ hãi.

Nhưng là, nếu nàng có thể thuận lợi chạy thoát, chẳng những rửa sạch được oan khuất của chính mình, Tỳ Ngự cũng sẽ không lại bị yêu danh của nàng liên lụy, như vậy đáng để nàng mạo hiểm.

Hắn vì nàng liều lĩnh cướp ngục, nàng vì sao không dám vì hắn dũng cảm một lần? Huống hồ, đây là cách duy nhất có thể bảo toàn đường sống của hai người, nàng nên có tin tưởng tin tưởng chính mình, cho dù không có mười phần nắm chắc, nàng cũng phải thử đánh cược tính mạng một lần.

Hạ quyết định, Đào Thiên Hương mới nói: “Tỳ Ngự, ta cần người giúp, ở pháp trường bí mật giúp ta chuẩn bị vài việc.”

Tỳ Ngự không dám tin, hai mắt trừng to. Nàng cự nhiên không để ý đến tính mạng đối mặt hoạ hình hữu tử vô sinh? “Thiên Hương.”

“Nếu người thật sự đến cướp ngục, ta có chết cũng không theo người, nhưng chỉ cần người chịu giúp ta, ta sẽ đáp ứng người, tuyệt đối bình an vô sự trở lại bên cạnh người.” Nàng biết mình mạnh miệng, kỳ thật nàng không dám khẳng định kế hoạch chắc chắn thành công, nhưng nàng không thể không nói như vậy, để tránh hấn thật sự ngây ngốc làm liều, vì nàng mà tự hủy tương lai.

Tỳ Ngự hung hăng nghiêng răng, lại lần nữa ôm nàng chặt vào trong lòng, như là muốn nàng hoà cùng máu thịt của mình, không bao giờ tách ra.

“Chính người đã hứa, người nhất định phải làm được.” Hấn ách tiếng nói: “Nếu người không thể thoát khỏi đám cháy, ta sẽ đi tìm người, cùng người xuống hoàng tuyền, vô luận người ở đâu, ta đều tìm được.” Nếu không ngăn cản được nàng mạo hiểm, hấn muốn cùng nàng đánh cược, nàng chết, hấn cũng sẽ không sống một mình, cam tâm tình nguyện theo nàng, cho dù có để Tỳ Luật đắc ý, hấn cũng không quan tâm.

Hấn không nghĩ mất đi nàng, vô luận trả giá bao nhiêu đổi lấy cơ hội gần nàng, thậm chí cả sinh mệnh.

“Người tội gì chứ.” Đào Thiên Hương cảm động đến đau lòng, đỏ hốc mắt. Hấn cự nhiên lấy cái chết uy hiếp nàng?

Này chẳng phải không muốn nàng đối diện hình phạt sao?

“Ta muốn bức người dùng hết thấy cách thuận lợi trở lại bên cạnh ta, bằng không ta tuyệt không tha cho người, lên trời cũng sẽ tìm được người, muốn người vì lừa gạt ta mà trả giá.”

“Biết rồi.” Nàng hốc mắt đầy lệ, cười rúc vào trong lòng vào hấn, hứa với hấn, “Ta nhất định sẽ bình yên trở về bên người, tin ta, ta nhất định sẽ.”

Nàng ngốc, hấn so với nàng càng ngốc, vì hấn, nàng thế nào cũng phải dùng hết toàn lực, bất kể như thế nào phải thoát được khỏi hoạ hình.

Mấy ngày sau, thời khắc thi hành hình phạt chân thật chi hoạ đã đến, nơi chuyên xử quyết hành hình phạm nhân ở Tỳ Quốc trên quảng trường.

Trên quảng trường có một phần bệ đất cao, toàn bộ phạm nhân đều ở đây, dưới đài dân chúng cho dù đứng xa đều có thể chứng kiến cả diễn biến.

Lúc này, chính giữa bệ đất là một cây cột gỗ, phía dưới xếp vô số túi vải bố, khi Đào Thiên Hương bị trói vào cột, sẽ chịu hoạ hình.

Khoảng cách đến cột khoảng hai bước, cũng đã được sắp vòng lớn củi gỗ, ngoài vòng còn đổ thêm dầu, để thuận lợi châm lửa, hình thành một mảnh biển lửa hình tròn.

Dưới đài bốn phía không một khoảng cách, không cho dân chúng tới gần, mà gần quảng trường còn có các lầu cao giống nhau, để cho hình quan cùng quan lại quyền quý quan sát, bình thường dân chúng không thể đi lên.

Hôm nay bởi vì chân thật chi họa là hình phạt hiểm thấy, cho nên thu hút rất nhiều dân chúng vây xem, mà không ít quan lại quý tộc cũng đến, trên lầu ngồi không ít người.

Ngoài Tỳ Ngự, Tỳ Luật đến xem hành hình, hấn nhìn Tỳ Ngự thần sắc ngưng trọng, không nghĩ hấn sẽ trở mặt để Đào Thiên Hương đối mặt hoạ hình, mà không phải tìm cơ hội cướp ngục, cứu người đi.

Bất quá, không sao cả, dù sao cuối cùng người có lợi đều đã là hần, hần muốn thấy một chút, sau khi Đào Thiên Hương chết thê thảm trước mặt mọi người, Tỳ Ngự còn có thể bình tĩnh được nữa hay không?

Trước khi dân chúng vây xem, Nhâm Ngạn, Đông Cách và Minh Kiến đều trận địa sẵn sàng đón địch, bọn họ đã chuẩn bị thấu đáo, nhưng hi vọng không dụng đến.

Minh Kiến bởi vì là đầu bạc, bộ dạng đặc biệt, cho nên đội nón che, đỡ phải bị mọi người tò mò chú ý. Lúc này, nón của hần vì gió nhẹ bay lên, khi mạnh khi nhẹ, hần cảm thấy không ổn nhúu chặt mảy, càng ngày càng lo lắng cho Đào Thiên Hương.

Bắt đầu nổi gió rồi, đợt lát nữa thế lửa cháy lại dữ dội hơn, nàng càng khó thoát khỏi đám cháy!

“Phạm nhân đi ra”

“Đi ra”

Ở giữa mọi người đang xầm xì, Đào Thiên Hương bị bọn thị vệ vây quanh bắt lên bệ, tóc nàng hỗn độn, xiêm y cũng có chút dơ bẩn, xem ra thân thể nhếch nhác, nhưng nàng lại ngẩng đầu ưỡn ngực, trên mặt không có vẻ sợ hãi.

Tỳ Ngự thấy nàng xuất hiện, nhin không được hai tay nắm chặt thành quyền, cố gắng kiềm nén xúc động, tránh vọt lên đài liêu linh đem nàng mang đi.

Hần rất sợ, sợ sẽ như vậy mất đi nàng, hần lo lắng quyết định của mình là sai lầm, hại nàng mất mạng vô ích.

Nhưng nàng đã hứa, nàng tin nhất định có thể thành công, tuyệt đối bình an vô sự trở lại bên cạnh hần, cho nên, hần phải nhin, để nỗi khổ tâm nén xuống.

Đào Thiên Hương theo bọn thị vệ vào giữa đài, đứng trong các túi vải bố, để thị vệ lấy dây thừng cột nàng vào cột gỗ, nhân dịp nàng hít sâu một hơi, chủ động đem hai tay xen vào nhau đặt ở trước ngực, mặc bọn họ buộc thật chặt.

Bọn thị vệ hơi kinh ngạc, chưa từng có người chịu hình mà phối hợp như thế, bất quá bọn hần không nghĩ nhiều, liền khẩn trương cột nàng trên thân cột, thoáng chốc nàng đã bị trói chặt.

Sau đó bọn thị vệ lui ra, một thị vệ khác cầm cây đuốc, đứng ở ngoài đồng củi, chờ hình quan phát ra mệnh lệnh thi hành.

“Hành hình!” Hình quan cất giọng hô lớn.

Thị vệ nghe lệnh đem cây đuốc đặt ở tầng ngoài cùng đồng củi, thế lửa như hỏa long nhanh chóng hướng hai bên lan ra, không bao lâu liền thành một vòng tròn, đem Đào Thiên Hương hoàn toàn vây quanh.

Đại hỏa rất nhanh từ bên ngoài đốt người đứng bên trong, qua một hồi lâu, ngọn lửa hùng hực che đầy thân ảnh của nàng, mọi người đều nhìn không thấy.

“Nàng có thể sống được sao?”

“Ta sống lâu như vậy, chưa bao giờ thấy có người qua được chân thật chi hỏa.”

Dân chúng bàn tán, không có người tin Đào Thiên Hương có thể vượt qua hỏa hình, những lời này vào trong tai bọn Minh Xét thập phần khó chịu, nhưng cũng không thể nào phản bác. Bởi vì ngay cả chính bọn họ cũng không dám chắc, rốt cuộc Đào cô nương có thể suông sẽ thoát được, hay là cứ như vậy chết?

“Vương đệ, nhìn nữ nhân mình yêu mến trong đám lửa, mùi vị như thế nào?” Tỳ Luật cố ý cười đậm vào chỗ đau của Tỳ Ngự, “Thật sự là đáng tiếc, người ai không thích, lại yêu một yêu nữ, nhất định hậu thế không tha.”

“Hỏa hình chưa chấm dứt, kết quả như thế nào, chưa thể kết luận.” Hần cố gắng kiềm chế phần nộ, lạnh giọng trả lời.

“Người còn không hết hy vọng?” Tỳ Luật hừ một tiếng, “Chúng ta chờ xem, thời gian người có thể mạnh mẽ không còn nhiều đâu.”

Tỳ Ngự quay đi, không hề để ý tới hắn, để tránh mình lỡ tay đánh cho hắn một trận.

Ngon lửa đã muốn len vào giữa, Đào Thiên Hương tuy rằng còn cách ngọn lửa một khoảng, nhưng cả người nóng đỏ mồ hôi, như ở lò nướng.

Vừa rồi nàng cố ý hít sâu vào, cho lồng ngực đầy không khí, khi ngực co nhỏ lại, dây thừng vốn buộc rất chặt có dấu hiệu nới lỏng ra, nàng lại hơi xoa cổ tay ở trước ngực, liền xuất hiện một khe hở, dây thừng ở trên người càng lỏng chút, như vậy cũng đủ để hai tay nàng mảnh khảnh tưng thả di chuyển, cởi nút trói.

Đây là một loại ảo thuật biểu diễn gọi là thoát thuật, mượn các đốt ngón tay từ thân thể khéo léo tạo ra khe hở, ở bên ngoài nhìn dây thừng có vẻ trói chặt, nhưng chỉ cần các đốt ngón tay hơi xoay, khe hở sẽ rộng thêm, làm dây thừng buông lỏng, người bị trói có thể thoát ra nhanh.

Nàng cố ý đem hai tay đan vào nhau ở trước ngực cho thị vệ trói chặt, mục đích cũng là bảo đảm mình có thể thuận lợi sử dụng thoát thuật.

Đào Thiên Hương giãy khỏi dây thừng, liền chạy đến túi vải bố cổ gắng đem túi vải bố mở ra, không bao lâu thì thấy sắc trắng của muối ăn, từ từ đổ xuống.

Đây là Tỳ Ngự giúp nàng chuẩn bị, nghĩ cách đem bao cát ở pháp trường toàn bộ đổi thành muối ăn. Muối ăn có thể dập tắt lửa hạ nhiệt độ, có cái này, nàng có thể ở đám cháy mở con đường thoát thân.

Nàng mang vài bao muối ăn kéo tới cạnh củi lửa, vừa tiếp xúc gần mỗi lửa, nhiệt độ khiến cho nàng chịu không nổi, cơ hồ không mở ra được mắt.

“Ồ. Khụ khụ khụ. Khụ khụ khụ.” Nàng vội vàng dùng tay áo che miệng lại, để tránh mình hít vào nhiều nhiệt khí tạo thành nồng thương.

Không được, nếu không mau một chút, nàng sợ mình sẽ bị nghẹt thở mà chết hoặc bị nướng chín ngay chỗ này.

Nàng đã hứa với Tỳ Ngự, tuyệt đối bình an vô sự trở lại bên hắn, nàng không thể nuốt lời, bằng không, hắn sẽ làm chuyện điên rồ, ngay cả tánh mạng của mình cũng không cần.

Bọn Minh Kiến ở dưới đài lo lắng chờ đợi, mắt thấy hỏa thể càng lúc càng lớn, bên trong không có động tĩnh gì, không khỏi càng lo lắng, chỉ sợ Đào Thiên Hương ra không được.

Nếu nàng thực chết, điện hạ của bọn họ nên làm thế nào? Bọn họ không dám tưởng tượng điện hạ sẽ đau đớn ra sao chấp nhận sự thực?

Trên lầu, hai mắt Tỳ Ngự trước sau vẫn dán chặt vào ngọn lửa không rời, theo hỏa thể càng lớn, lực đạo nắm hai đám cũng càng mạnh, thậm chí không tự chủ được ngừng thở.

Nàng đã hứa, nếu nàng nuốt lời, hắn thật sự sẽ đi tìm nàng tính sổ!

Oanh ——

Đột nhiên, phát ra tiếng động sụp đổ của đồng củi lửa, tất cả mọi người đảo mắt tìm kiếm, bàn tán xôn xao.

“Ở nơi nào, ở nơi nào!”

“Chỗ kia hình như có lỗ hổng.”

Ngay tại chính trước mặt bọn Minh Kiến, trong đồng lửa xuất hiện một chỗ hổng rất nhỏ, ngay sau đó, một thân ảnh bóng xôn ra.

Đào Thiên Hương lao ra đám cháy, đứng ở trên đài thờ hồng học, lúc này một trận gió mạnh chợt nổi lên, thổi ngay làn váy nàng đang nhiễm thượng hỏa giữa không trung, bộ dáng kia quả thực giống như là.

.

Phượng Hoàng Lửa. Xuất hiện từ đại hỏa?

Dân chúng dưới đài kinh ngạc trừng to hai mắt, mà ngay cả hình quan lẫn Tỳ Luật cũng không dám tin, toàn bộ mọi người chỉ ngây ngốc nhìn bóng dáng rực hỏa trùng sinh kia.

Tỳ Ngự thấy thế nháy mắt từ lâu các nhảy xuống, đến bên cạnh bọn Minh Kiến, cầm lấy mãnh vải ướt, bao toàn thân Đào Thiên Hương, gắt gao ôm vào trong ngực, dập tắt đốm lửa trên người nàng.

“Khụ. Khụ khụ.” Nàng vô lực ngã vào trong lòng hắn, dùng khí lực còn lại kéo áo hắn, ngay cả nói đều không được.

“Thiên Hương, người vất vả rồi.” Tỳ Ngự tiếp ngẩng đầu hướng lâu các gầm lên, “Hình quan, kết quả đã định rõ, người còn thất thần làm cái gì?”

Hình quan khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, có chút lắp bắp nói: “Đào Thiên Hương. v, vô tội, được phóng thích.”

“Mau tránh đường!” Nhâm Ngạn cùng Đông Cách mở đường từ đám đông, để cho chủ tử có thể mau chóng mang Đào cô nương về phủ.

Dân chúng phi thường phối hợp hướng hai bên lui, rất nhanh một con đường nhỏ được nhường ra, Tỳ Ngự ôm lấy Đào Thiên Hương đang bị vải ướt bao trùm, trên đài nhảy xuống, bằng tốc độ nhanh nhất rời khỏi pháp trường.

Nhìn bọn họ rời đi, mọi người thật lâu chưa thể hồi phục lại tinh thần sau chấn động vừa rồi, đến khi đã khuất xa, mới phản ứng được, không dám tin ——

“Vừa rồi. . . giống như nhìn thấy Phượng Hoàng Lửa xuất hiện . . .”

“Phượng Hoàng Lửa? Chẳng lẽ là lời tiên đoán kia.”

Minh Kiến lúc cuối cùng rời đi nghe được lời nói của dân chúng, đột nhiên dừng chân bước, thềm diện lộ sắc mặt vui mừng, nghĩ đến kế tiếp rất đúng sách.

Tỳ Luật khẳng định không thể lường trước được, trận hoả hình này không lật đổ chủ tử, ngược lại để cho bọn họ có cơ hội xoay càn khôn, chuyển bại thành thắng.

Tỳ Ngự mang theo Đào Thiên Hương rời khỏi pháp trường, nhảy lên ngựa sớm đã chuẩn bị sẵn, quay về phủ Nhị điện hạ.

Trong phủ đã có đại phu đang chờ, hắn vội vã đem nàng về phòng, chỉ chốc lát, đại phu lập tức vào trong, bắt đầu kiểm tra nàng có bị thương hay không.

Toàn thân Đào Thiên Hương vừa ướt lại bẩn, thoát nhìn vô cùng nhếch nhác, may mắn ý thức của nàng phi thường rõ ràng, đại phu đưa ra vấn đề gì cũng đều có thể đơn giản trả lời.

Đợi cho đại phu kiểm tra xong sau, Tỳ Ngự lập tức lo lắng hỏi: “Đại phu, nàng có sao không?”

“Vị cô nương này thực may mắn, thoát khỏi được ngọn lửa, sợi tóc có vài điểm bị cháy, những b phận khác không đáng lo ngại.” Đại phu không nhanh không chậm, mỉm cười trả lời.

Cho tới lúc này, hắn mới thật thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn toàn yên tâm .

Đại phu sau khi rời đi, Tỳ Ngự ôm chặt nàng không tha, đem nàng gắt gao trong ngực, lực đạo mạnh, làm nàng có chút không chịu nổi.

“Tỳ Ngự, cả hai chúng ta đều còn đang bị ướt.”

“Một chút thôi, để cho ta ôm một chút.”

Nhớ lại mạo hiểm vừa rồi, hắn liền không thể khắc chế xúc động, thế nào cũng phải ôm chặt nàng, cảm thụ nhiệt độ cơ thể của nàng, tim nàng đập, mới dám tin nàng là thật bình yên vô sự trở lại bên cạnh hắn.

Khi nàng trong ngọn lửa cố thoát lấy thân, đối với người khác chỉ là thời gian ngắn, nhưng đối với hắn mà nói vô cùng thống khổ dài lâu, tim của hắn lo lắng đập nhanh, phi thường khó chịu, thậm chí không thể nổi.

“Hứa với ta, đừng bức ta lựa chọn thống khổ như thế nữa.”

Trải qua sinh tử lần này, một lần liền đủ để dọa đi hần cả nửa tính mạng, lần sau hần tuyệt không để nàng lại gặp hiểm nguy.

Lần này mặc dù nàng thuận lợi trở về, nhưng khó có thể bảo toàn vận tốt như vậy lần sau, cho nên hần tuyệt không để nàng làm cản nữa.

Đào Thiên Hương ở trong lòng hần mở miệng cười nhẹ, biết thật sự dọa hần hoảng hốt, ngoan ngoãn để hần ôm.

“Thật có lỗi, làm người lo lắng.”

Nếu tình hình không nguy cấp như vậy, nàng cũng không nghĩ mạo hiểm, không hi vọng buộc hần lựa chọn đau khổ như thế.

Chỉ mong về sau, bọn họ có thể mãi bình yên.

Tin tức Đào Thiên Hương thuận lợi từ hình phạt chân thật chi hoả sống sót nhanh chóng truyền ra ở vương đô, ai ai cũng kinh ngạc, đây là lần đầu tiên có người có thể bình an sau hoả hình, được vô tội phóng thích.

Nhưng tin tức không chỉ như thế, căn cứ theo dân chúng tận mắt thấy Đào Thiên Hương từ đại hoả, Phượng Hoàng Lửa cũng xuất hiện cùng nàng.

Hoàng nữ tinh hạ trên Kính Hồ, quần hùng tranh phách ai độc cường. Dục Hoả Phượng Hoàng Thiên nữ đến, nữ tùy vương sườn phục chúng cường.

Đây là lời tiên đoán đã truyền lưu lâu đời, nói rằng chỉ cần có được Phượng Hoàng Thiên nữ, tương lai sẽ trở thành bá chủ nhất thống trung thổ, mà Đào Thiên Hương vẫn bình yên vô sự sau đại hoả, phù hợp với Phượng Hoàng Thiên nữ trong lời tiên đoán.

Bởi vậy, tất cả mọi người tin tưởng rằng, nàng chính là Phượng Hoàng Thiên nữ trong truyền thuyết.

Mà Phượng Hoàng Thiên nữ xuất hiện ở Tỳ Quốc, lại lựa chọn đi theo Tỳ Ngự, có thể thấy được Tỳ Ngự chẳng những sẽ là Tỳ Vương kế nhiệm, tương lai còn có thể trở thành bá chủ nhất thống trung thượng.

“Phượng Hoàng Thiên nữ? Làm sao có thể?”

Bên trong phủ Đại điện hạ, Tỳ Luật nghe được đồn đãi nổi giận đập bể bình hoa trong phòng, hần không thể chấp nhận chuyện này.

Đào Thiên Hương vậy mà có thể suông sẻ thoát thân được khỏi đám lửa, còn được dân chúng xem như Phượng Hoàng Thiên nữ, thanh thế của Tỳ Ngự nháy mắt bành trướng, ngược lại hần hoàn toàn bị vây trong thế bất lợi.

Mọi người nói lời tiên đoán kia hần cũng biết, nhưng hần như thế nào cũng vô pháp nghĩ Đào Thiên Hương cùng Phượng Hoàng Thiên nữ là cùng một người. Trong truyền thuyết, Phượng Hoàng Thiên nữ hần là mỹ nhân khuyển quốc khuyển thành, Đào Thiên Hương diện mạo bình thường căn bản không giống, nhưng là. Nàng chạy thoát được khỏi hoả hình, lại làm cho hần không thể không tin.

“Dịch Phi, lai lịch nữ tử bên cạnh Tỳ Ngự, người như thế nào lại không biết rõ?” Hần chất vấn tên thuộc hạ.

Dịch Phi đồng dạng cảm thấy thập phần kinh ngạc.

Mùa đông năm trước quả thật từng có nghe đồn Phượng Hoàng Thiên nữ hạ xuống Kính Hồ, nhưng sau khi Thiên nữ giáng xuống, lập tức bị người lai lịch không rõ cướp đi, tại nơi đó, cũng không có tin tức tương quan, các quốc gia mơ ước Thiên nữ còn đang phái người tìm kiếm, nhưng đến nay vẫn không có tin tức gì.

Nghĩ lại, thời gian Đào Thiên Hương xuất hiện ở bên cạnh Tỳ Ngự, đúng là sau khi Phượng Hoàng Thiên nữ biến mất, chẳng lẽ. Phượng Hoàng Thiên nữ chính là do Tỳ Ngự lúc trước phái người đi cướp?

Mặc kệ rốt cuộc là phải hay không, hiện tại Đào Thiên Hương được mọi người cho là Thiên nữ, hơn nữa không nghi ngờ, là sự thật không chối cãi được.

“Chuyện này là thuộc hạ sơ sót, thỉnh điện hạ thứ tội.” Dịch Phi thần nhiên thừa nhận sai lầm.

“Không được, người phải nghĩ cách giúp ta đoạt lấy Phượng Hoàng Thiên nữ, tuyệt không để cho Tỳ Ngự dựa vào nàng thu phục lòng dân chiếm vương vị!”

“Điện hạ, làm như vậy là không được. Căn cứ truyền thuyết, nhất định phải là Phượng Hoàng Thiên nữ cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh người nọ, nàng mới có thể giúp đối phương trở thành bá chủ, nếu dùng phương thức cưỡng ép, không hữu dụng được.”

“Vậy thì giết nữ nhân kia!”

“Cái gì?” Hắc hơi nhíu mày.

“Giết nàng. Có cái gì không hiểu?” Tỳ Luật vẻ mặt âm trầm nói: “Ta không có được, Tỳ Ngự cũng đừng hòng chiếm được nàng. Phượng Hoàng Thiên nữ không thể cho ta sở dụng, ta sẽ cắt cánh của nàng, muốn nàng hoàn toàn biến mất trên đời!”

“Thuộc hạ. đã hiểu.” Dịch Phi dừng lại, âm thầm cân nhắc. Giết Đào Thiên Hương đang được mọi người tán tụng, có thể ngược lại đưa tới tai họa, khiến tình hình thêm họa vô đơn chí?

Hắn vốn là xem trọng Tỳ Luật trở thành Tỳ Vương kế nhiệm, mới quyết định nguyện trung thành với hắn, thay hắn làm việc, nhưng xem tình huống hiện tại, có lẽ hắn đã nhầm.

Xem ra, hắn nên vì chính mình một lần nữa quyết định, nếu manh mối không đúng, hắn sẽ lập tức bỏ qua Tỳ Luật, rời khỏi đây, tránh cho Tỳ Luật đi vào tử lộ.

6. Chương 6

Chuyện Đào Thiên Hương được dân chúng xem là Phượng Hoàng Thiên nữ, Tỳ Ngự nghe thấy rất nhanh, lông mày hắn nhăn lại, phi thường không vui khi tin đồn tiếp tục truyền lưu.

“Minh Kiến, là do người cố tình để đồn đãi lan rộng?”

Trong thư phòng, Tỳ Ngự triệu Minh Kiến đến hỏi rõ ràng, trừ phi có người cố ý ra tay, bằng không lời đồn sẽ không tán nhanh chóng như thế, cho nên rất nhanh đoán được việc này khẳng định cùng hắn có liên quan.

“Thuộc hạ chính là gây ông đập lưng ông thôi.” Minh Kiến cười nhẹ.

Lời đồn có thể giúp người, cũng có thể hại người, bọn họ mặc dù từng bị hại, nhưng hiện tại là đang có lợi, rốt cục bình yên trở lại.

Yêu nữ, Thiên nữ, chỉ tại ý niệm của mọi người, là do bọn họ nghĩ như thế nào mà thôi.

Phượng Hoàng Thiên nữ là nữ nhân mà các quốc gia có dã tâm đều muốn chiếm hữu, nếu tin tức nàng xuất hiện ở Tỳ Quốc truyền ra, nhất định nhiều người sẽ tìm đến cuối cùng bọn họ sẽ không thể an bình.

Hơn nữa, hắn cũng lo lắng Tỳ Luật cùng những người khác giống nhau, tin đồn Đào Thiên Hương là Thiên nữ, sẽ lại có quỷ kế khác.

Nếu không chiếm được, vậy hoàn toàn diệt đi, hắn hiểu Tỳ Luật rất có khả năng nghĩ như vậy.

“Chỉ có làm như vậy, Đào cô nương mới có thể hoàn toàn thoát khỏi ô danh, giúp điện hạ lấy được vương vị, dù sao nàng thật sự là Phượng Hoàng Thiên nữ trong truyền thuyết.”

“Người thừa nhận nàng là thật Phượng Hoàng Thiên nữ?” Tỳ Ngự hừ lạnh một tiếng, “Lúc trước đem nàng về thì ngay cả người cũng không khẳng định nàng là Thiên nữ.”

Một năm trước, Minh Kiến liên hợp Nhâm Ngạn gạt hắn khi hắn mang Thiên Hương về từ Kính Hồ, là nàng không giống khuynh quốc khuynh thành Thiên nữ trong truyền thuyết, hơn nữa cũng không có hiển lộ ra năng lực hiệp trợ vương giả xưng bá Trung thổ, ngược lại chỉ biết gây rắc rối, cho nên ngay cả Minh Kiến không chắc chắn nàng có phải Thiên nữ hay không.

Nhưng tình hình bây giờ, trước mắt đã phù hợp hai câu thơ trong lời tiên đoán — nàng đích xác là ở hoàng nữ tinh xuất hiện trên hiện thân người dị giới, mà nàng một màn tắm trong biển lửa, cũng khớp với câu

“Dục Hỏa Phượng Hoàng Thiên nữ đến”, bởi vậy Minh Kiến đã đủ nắm chắc, xác định nàng thật sự là Phượng Hoàng Thiên nữ trong lời thơ tiên tri kia.

“Chuyện phát sinh trên người Đào cô nương muốn dần dần trùng với lời tiên đoán, đây đúng là một điềm báo, thuộc hạ tin rằng, Đào cô nương bắt đầu hiện thân đặc biệt của Thiên nữ càng ngày càng rõ ràng.”

“Nhưng ta không hy vọng nàng thật sự là Phượng Hoàng Thiên nữ.” Hấn không cần nàng có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, cũng không cần nàng có năng lực phù trợ vương giả xưng bá trung thổ, hấn chỉ cần nàng bình an ở lại bên cạnh hấn, vậy là đủ.

Nàng không cần được những người khác chú ý, chỉ cần có hấn quan tâm là tốt rồi, nếu có thể, hấn càng muốn đem nàng giấu đi, chỉ có hấn có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng, ai khác đều đừng vọng tưởng.

“Điện hạ, nếu nàng thật sự là Phượng Hoàng Thiên nữ, vô luận chúng ta có giấu diếm như thế nào, một ngày nào đó việc cũng bị bại lộ, dù sao đây là sứ mệnh của nàng. Thuộc hạ cả gan thỉnh điện hạ cần phải nắm chắc cơ hội này, đừng để Thiên nữ bên người ngài rời đi.”

Đào cô nương hiện tại tuy rằng tâm hệ chủ tử, nhưng ý muốn về nhà cũng không từng cắt đứt, hấn vẫn hi vọng chủ tử có thể mau chóng để nàng trở thành nữ nhân của mình, chỉ cần hai người quan hệ nhất định, tin rằng nàng sẽ nhất định một mực ở lại bên người chủ tử, không còn muốn trở về.

Mà dựa vào thanh danh Phượng Hoàng Thiên nữ, ngôi vị Tỳ Vương nhất định có thể tới tay, kế tiếp, chính là xưng bá trung thổ trở thành một thế hệ bá chủ, đây là việc mà hấn hằng hy vọng.

Hấn biết làm như vậy có chút ích kỷ, hoàn toàn không để ý nội tâm Đào cô nương, nhưng làm đại sự không được băn khoăn nhiều, buộc tay buộc chân đến cuối cùng cái gì cũng đều làm không tốt.

Tỳ Ngự không có đáp lại đề nghị của Minh Kiến, bởi vì hấn trong lòng luôn luôn đấu tranh, muốn hay không muốn để tâm ý của Thiên Hương, đem nàng giữ ở bên người, không cho nàng trở về?

Hấn rất muốn làm như vậy, ở sâu trong nội tâm cũng như vậy gào thét, sau khi trải qua hoả hình sinh tử mạo hiểm, hấn càng tin mình không nghĩ buông nàng ra, vô luận sinh ly hay tử biệt, hấn cũng không muốn đổi mặt.

Chỉ cần có thể làm nàng lưu lại, hấn nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, bất kể trả giá mọi thứ.

Nhưng. . . . còn nàng? Nàng có ý niệm ở lại trong đầu sao? Hay là như trước chờ đợi ngày ấy đến, gấp rút trở lại thế giới cũ?

“Tỳ Ngự!”

Đúng lúc này, thanh âm của Đào Thiên Hương từ bên ngoài truyền đến, không quá bao lâu, chỉ thấy nàng đẩy ra thư phòng đại môn xông vào, sắc mặt khó chịu, như là gặp chuyện gì nghiêm trọng.

“Thiên Hương, làm sao vậy?” Tỳ Ngự thấy thế vội đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, “Xảy ra chuyện gì? Đừng nóng vội, chậm rãi nói.”

“Hoàng nữ tinh hạ trên Kính Hồ, quần hùng tranh phách ai độc cường. Dục Hỏa Phượng Hoàng Thiên nữ đến, nữ tỳ vương sườn phục chúng cường. Lời thơ tiên đoán này, người nghe qua chưa?” Nàng không thay đổi thần sắc ngưng trọng hỏi.

“Nghe qua.” Xem ra nàng đại khái đã nghe được bên ngoài đồn đãi.

“Là mới nghe gần nhất, hay là đã nghe lâu rồi?”

Này có gì khác biệt? “Trước kia có nghe qua.”

“Cho nên, các người ngay từ đầu cho rằng ta là Phượng Hoàng Thiên nữ trong truyền thuyết, mới đem ta về?”

Nàng vừa rồi vô ý nghe được bọn người hầu bên trong phủ đang đàm luận chuyện Phượng Hoàng Thiên nữ, tò mò nghe lén một chút, không nghĩ tới không nghe hết, những chuyện nàng bị chẳng hay biết gì.

Bọn người hầu đều khen ngợi Tỳ Ngự vốn cao tay như vậy, đã sớm đem Phượng Hoàng Thiên nữ giấu ở bên cạnh mình, mới có thể ở giai đoạn khẩn yếu nhất trở mình, làm cho Tỳ Luật phải kinh ngạc.

Bọn họ còn nói, chỉ cần có Phượng Hoàng Thiên nữ, không chỉ vương vị của Tỳ Quốc, trung thổ cũng sắp trở thành của Tỳ Ngự, khó trách hấn che chở nàng như thế, sợ nàng như Phượng Hoàng trên quý sẽ bay đi.

Phượng Hoàng Thiên nữ cùng nàng có quan hệ gì? Đào Thiên Hương nghe không hiểu rõ ràng bèn trực tiếp hiện thân hỏi, bọn họ mới đưa lời thơ tiên đoán nói cho nàng, cùng với hiện tại bên ngoài nơi nơi đều truyền lưu rằng nàng chính là Thiên nữ, hơn nữa thần phục cho Tỳ Ngự, hấn tương lai khẳng định là bá chủ trung thổ.

Nàng càng nghe càng khiếp sợ, trong lời nói bọn người hầu làm nàng không thể không nghĩ rằng, Tỳ Ngự lúc trước đem nàng về bên người, do thân phận nàng có thể là Phượng Hoàng Thiên nữ, theo ngay từ đầu chính là muốn lợi dụng nàng.

Nàng tuy rằng không tin mình là Thiên nữ gì, cũng không cho rằng mình có khả năng giúp người khác trở thành bá chủ nhất thống trung thổ, nhưng nàng không thể nhận chính mình ngay từ đầu đã bị thêm muốn, bị lợi dụng, bọn họ căn bản chính là mưu mô bất lương!

Điều này làm cho nàng bỗng nhiên nhớ tới, nàng vừa xuyên qua thời không xuất hiện ở trên Kính Hồ thì có rất nhiều người vây quanh nàng, trong miệng còn không ngừng hô “Thiên nữ, Thiên nữ” Lúc ấy nàng nghe không hiểu bọn họ gọi “Thiên nữ” là ý tứ gì, hiện tại thì nàng đã rõ.

Thì ra, nàng hiểu lầm hấn ngay từ đầu đối với nàng có dã tâm ý đồ. Tỳ Ngự vội vàng giải thích, “Lúc ban đầu ta cũng không biết người Nhâm Ngạn mang về chính là Thiên nữ.”

“Đào cô nương, điện hạ chúng ta ngay từ đầu thật sự không biết, tất cả đều là ta cùng Nhâm Ngạn một mình giải quyết mang Đào cô nương về.” Minh Kiến cũng mau mau tiến lên giúp đỡ.

“Bất quá, sau lại người vẫn là đã biết, không phải sao? Như vậy người sở dĩ đối với ta đánh mơ hồ trận, chưa cho ta câu trả lời rõ ràng, là vì luyến tiếc ta, hay là luyến tiếc tài cán Phượng Hoàng Thiên nữ vì người mang đến lợi ích?”

“Đương nhiên là vì người.”

“Thật vậy chăng? Người lấy cái gì chứng minh để cho ta có thể tin tưởng người?” Đào Thiên Hương đang ở nổi nóng, lạnh lùng hỏi.

Không thể trách nàng như thế nghi ngờ, đều là từ trong miệng những người khác chưa biết chuyện, mà bọn họ cũng do nàng chất vấn mới thừa nhận.

Cho nên, tình cảm hấn đối với nàng, rốt cuộc là đơn thuần đích thực yêu, hay là có chứa ích lợi yêu? Nếu nàng căn bản không phải là Phượng Hoàng Thiên nữ, hấn còn có chiếu cố nàng, che chở nàng, đối đãi với nàng như trân bảo?

Nàng hiện tại đối với bọn họ có giá trị thật lớn, nếu ngày nào đó nàng không còn giá trị nữa, hấn có còn tiếp tục yêu nàng, hay là bắt đầu chán ghét nàng, đem nàng một bên mặc kệ?

Tỳ Ngự bị nàng khí thế hung hăng, ngữ khí có chút giận, bốc đồng trả lời, “Chẳng lẽ ta nên đem trái tim mở cho người xem, người mới có thể tin tưởng sao?”

“Không cần, dù người thật sự mở trái tim, ta đều nhìn không ra!”

Đào Thiên Hương giận dữ xoay người rời đi, Tỳ Ngự cũng không định đuổi theo, hai người bất hoà với nhau, không khí nhất thời ngưng trọng tới cực điểm.

Minh Kiến nhìn bóng lưng nàng giận dữ đi khỏi, không khỏi nghĩ đồn đãi sẽ làm nàng bắt đầu nghi ngờ tình cảm chủ tử đối với nàng, có chút lo lắng, “Điện hạ.”

“Tùy nàng đi.” Tỳ Ngự quay về vị trí ngồi, hấn thua rồi.

Minh Kiến đành thở dài, cái này nên làm thế nào cho phải?

Đào Thiên Hương cuối cùng quyết tâm hạ quyết định — nàng phải về nhà, vô luận như thế nào đều phải nghĩ hết cách để về được!

Nói nàng xúc động hoặc giận dữ đều đúng, tóm lại, nàng không nghĩ làm cái gì Phụng Hoàng Thiên nữ, cũng không muốn tiếp tục bị người lợi dụng, nàng chán ghét bị cuốn vào tranh đấu, trở thành quân cờ trong tay người khác, ngay cả một chút tự do đều không có.

Cho dù Tỳ Ngự không tính đưa nàng quay về Kính Hồ, cũng không quan hệ, không cần dựa vào hắn, nàng cũng có thể nghĩ ra cách.

Dù sao nàng hiện tại là Phụng Hoàng Thiên nữ, nếu hắn cứng rắn nhốt nàng bên trong phủ, nàng có thể dùng dư luận buộc hắn không thể không buông tay.

Nhâm Ngạn thấy Đào Thiên Hương từ trong phòng đi ra, hướng đi đến đại môn nhất thời có loại dự cảm bất hảo, bèn ngăn cản nàng, “Đào cô nương, người muốn xuất môn sao? Tại... lúc này, vẫn là. . . .”

“Nhâm Ngạn, mặc kệ người nói cái gì ta đều phải đi ra ngoài, người nếu muốn đi cùng thì hãy im miệng.”

“. . . .” Hắn đành phải thối thời ngậm miệng, theo nàng từ đại môn, không ngừng nháy mắt với thuộc hạ, muốn có người chạy nhanh về chủ tử bẩm báo.

Đào Thiên Hương ngồi trên xe ngựa rời khỏi phủ, bắt đầu tính toán công tác chuẩn bị kế tiếp. Nàng muốn trước đem một ít châu báu trang sức Tỳ Ngự đưa cho nàng, đổi thành lộ phí, như vậy dọc theo đường đi mới có đủ tiền dùng.

Sau đó, nàng mượn một chiếc xe ngựa, còn phải tìm kiếm xa phu biết đường đi Kính Hồ, tìm hiểu dọc theo đường đi, chuẩn bị trước.

Đột nhiên, xe ngựa rung lên, ngay sau đó không báo trước dừng lại, dọa nàng nhảy dựng.

Nàng nhanh chóng xốc lên màn xe, “Phát sinh chuyện gì?”

“Đào cô nương, xin đừng xuống xe ngựa.” Người cưỡi ngựa đi theo xe bên Nhâm Ngạn ra tiếng ngăn cản.

“Là Phụng Hoàng Thiên nữ sao?”

“Người ngồi ở trên mã xa thật sự là Thiên nữ?”

“Xe ngựa này là từ phủ điện hạ đi ra, hẳn không sai được.”

Đào Thiên Hương kinh ngạc trợn to mắt, hiểu được vì sao xe đột nhiên dừng lại.

Hiện tại vây quanh xe ngựa không ít dân chúng, tất cả mọi người tò mò không ngừng hướng bên trong xe xem, trong miệng liên tiếp gọi tên Phụng Hoàng Thiên nữ, hơn nữa người càng đến càng nhiều, khiến cho xe cơ hồ không thể di chuyển.

“Ngồi bên trong là nữ, khẳng định chính là Thiên nữ.”

“Thỉnh Thiên nữ chúc phúc cho trạng phu đang bệnh nặng của tôi...”

“Thỉnh chúc phúc cho tôi đi.”

Đào Thiên Hương há hốc mồm nhìn mọi người vây quanh ở bên ngoài, đột nhiên cảm thấy buồn cười, cảm thấy giống biến thành mẹ tổ hoặc Quan Thế Âm, bị một đồng tín đồ vây quanh sùng bái.

Không lâu trước nàng bị trở thành yêu nữ, người tránh né e sợ không kịp, trong nháy mắt, toàn bộ không giống nhau, đồn đãi thật đúng là đáng sợ.

“Nhường một chút, tôi cũng muốn gặp Phụng Hoàng Thiên nữ. . .”

“Ai nha, đừng chen.”

“Lui đến phía sau đi, đừng chen lại đây.”

Càng ngày càng nhiều người chen đến xe ngựa, cũng chỉ vì có thể để tới gần, chiêm ngưỡng dung nhan của Đào Thiên Hương, chen chúc xô đẩy nhau, ngay cả xe ngựa cũng lắc lư theo.

Cái này Đào Thiên Hương rớt cuộc cười không nổi, ngược lại lo lắng sẽ xuất hiện bạo động, cho dù một lát xe ngựa sẽ bị dân chúng xúc động đẩy ngã, nàng đại khái cũng sẽ không kinh ngạc.

Nhâm Ngạn cũng bị vây ở trong đám người không thể động đậy, hắn xem dân chúng dần có dấu hiệu không khống chế được, lo lắng dặn dò nàng, “Đào cô nương, thỉnh ngồi ở bên trong xe ngựa, ta sẽ nghĩ cách khuyên lui dân chúng.”

“Được.” Nàng vội buông màn xe, ngồi trở lại bên trong xe ngựa.

“Thỉnh các vị nhường đường, chúng ta có chuyện quan trọng chờ làm, xin đừng ngăn trở xe ngựa đi trước.” Nhâm Ngạn hướng dân chúng hô to.

Nhưng tình trạng cứ hỗn loạn liên tục, dân chúng càng chen đông hơn, căn bản là không có người để ý tới hắn nói gì.

Đào Thiên Hương nhìn xe ngựa lung lay mức độ càng lúc càng lớn, sợ tới mức chảy ra mồ hôi lạnh. Nàng không nghĩ không chết cháy ở hoả hình ngược lại bị dân chúng không khống chế được giết chết, thật buồn cười quá.

“Đừng chen nữa, nếu làm Thiên nữ tức giận, các người đều không được chúc phúc đến.”

“Hí —”

Bỗng dưng, con ngựa không biết bị cái gì kích thích, cự nhiên cất vó hí ra tiếng, không chịu xa phu khống chế, dọa dân chúng vây quanh xe ngựa đang tranh cãi ầm ĩ.

Con ngựa xoay thân không ngừng, giơ vó ngựa lên liên tục đá thương vài người gần nhất, bốn phía nổi lên âm thanh khóc thét, mọi người sợ tới mức rút cục chạy nhanh thối lui, chỉ sợ bị con ngựa giết chết.

Xa phu cố gắng làm cho ngựa bình tĩnh lại, nhưng một chút dùng đều không được, đám người vội hối lui, con ngựa không chịu khống chế điên cuồng hướng về phía trước, trên đường mọi người đều kinh hoàng thất thối tránh né.

“A —”

“Chạy mau chạy mau —”

Đào Thiên Hương ngồi ở bên trong xe ngựa, hoảng tới mức nắm chặt khung cửa, chỉ sợ con ngựa lại tiếp tục đánh thẳng về phía trước, xe ngựa sẽ lật quạ.

“Đào cô nương!” Nhâm Ngạn giục ngựa thoát khỏi đám người chạy nhanh đuổi theo, cùng xe ngựa chạy song song, hướng ngay tại cạnh cửa vươn tay, “Tiếp tục ngồi ở trên mã xa quá nguy hiểm, bắt tay cho ta, ta đem người kéo qua.”

“Người muốn ta nhảy sang người lập tức?” Đào Thiên Hương sắc mặt vẫn là khó coi, muốn nàng nhảy từ xe ngựa này khó khăn cũng quá cao chứ? Nàng biết ảo thuật, nhưng không có biết kỹ xảo. “Nhưng là.”

Ngay tại lúc xe ngựa ở trên đường xông loạn, trên nóc nhà hai bên nhà dân, xuất hiện rất nhiều nam tử lai lịch không rõ, hướng tới gần xe, bọn họ giương cung, mục tiêu đúng là nửa thân mình đang lộ ở bên ngoài xe — Thiên Hương.

Hư một tiếng, mũi tên thứ nhất bắn ra, hướng tới gần tay trái nàng, Nhâm Ngạn ở bên tay phải nàng, mặc dù phát hiện có tên bắn lên bay tới, cũng vô phương bảo hộ.

“Đào cô nương, cẩn thận có tên!”

“Ách?” Đào Thiên Hương vừa chuyển đầu, chỉ nhìn đến vật dài nhỏ hướng mình bay đến, theo bản năng nhắm mắt sợ hãi kêu ra tiếng, “A ——”

Đột nhiên, một thân ảnh khác cưỡi ngựa nhảy mắt từ sau tới gần, ngay lúc chỉ mảnh treo chuông phi tới gần nàng, vung kiếm chính xác, thân tên cấp phập vào xe, giúp nàng tránh được nguy hiểm.

Nàng không có cảm giác đau, mở mắt ra, kinh hãi nhìn Tỳ Ngự bên phía tay trái mình, “Người đã đến rồi?”

Ngay sau đó, hộ vệ theo hấn nhảy lên nóc nhà, ra tay mai phục thích khách, tình huống trở nên toán loạn. Tỳ Ngự thấy không khống chế được xe ngựa sắp va chạm phải đồng gỗ phía trước, khẩn trương vươn tay đến nàng.

“Thiên Hương, mau đưa tay cho ta!”

Lần này nàng không hề do dự, vội vàng nắm tay hấn.

Hấn lập tức dùng lực đem nàng từ trên mã xa kéo qua, mạo hiểm vịn phần ngòai ở trước hấn trên lưng ngựa, gắt gao ôm nàng vào trong ngực.

Nhâm Ngạn thấy Đào Thiên Hương đã thoát khỏi hiểm nguy, vội vàng kéo xa phu, con ngựa không khống chế được cùng chiếc xe đâm phải đồng gỗ, mới rút cục dừng lại.

Tỳ Ngự nắm chặt dây cương, dừng ngựa lại, lực đạo ôm lấy Đào Thiên Hương không giảm, lòng khẩn trương kinh hoàng, lưng cũng không tự chủ đổ mồ hôi lạnh.

Hấn vừa rồi nghe người báo lại nói nàng đi ra cửa, một trận kinh hãi, hiện tại bên ngoài mọi người xem nàng là Phượng Hoàng Thiên nữ, chỉ sợ nàng vừa xuất hiện liền khó tránh khỏi khiến cho rối loạn.

Quả nhiên, khi hấn đến liền nhìn thấy xe ngựa không khống chế được chạy như điên, lại có người bắn tên ám toán, bị dọa tới mức tâm thần hoảng loạn dừng lại, hấn không thể lập tức chạy vội đến bên người nàng, hấn nguyện chính mình bị thương, cũng không muốn thấy nàng bị thương tổn. Cũng may mắn hấn đuổi tới kịp tới, bằng không, hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

Đào Thiên Hương lẳng lặng trong lòng Tỳ Ngự, nỗi kinh hoàng dần bình phục, khi hấn kịp xuất hiện, nàng vui sướng lại cảm động, thật tốt hấn có thể tới cứu nàng.

Cảm giác được người bảo vệ, ấm áp an tâm lại mang theo ngọt ngào, dường như chỉ cần nàng ở trong lòng hấn, không có kẻ nào có thể thương tổn nàng, bởi vì hấn sẽ đem hết toàn lực bảo hộ nàng.

Giờ khắc này, hai người đều đã quên lúc trước tranh cãi, thâm nghị cảm thụ nhau, ai cũng luyến tiếc buông ra.

“Điện hạ.” Đông Cách lúc này cười ngựa tới gần, “Thích khách mai phục trên nóc nhà đều đã bắt lấy, kế tiếp nên xử trí như thế nào?”

“Giao cho quan nha vương đô, để cho bọn họ xử lý.” Quốc có quốc pháp, hơn nữa chuyện lại phát sinh trước mặt dân chúng, bọn họ không thể dùng cách riêng giải quyết, chỉ có thể dựa theo quy củ.

Bất quá, hấn không cần nghĩ cũng biết, chuyện lần này rất có thể là Tỳ Luật phái người làm. Bởi vì nếu Tỳ Luật không thể sử dụng Thiên Hương, hấn liền giết chết nàng, khiến ọi người đều không nhận được “phép thuật” của nàng.

Cảm giác có người bí mật theo dõi, mắt hấn nhíu lại, phát hiện cách đó không xa có thân ảnh khả nghi màu xám ngay ngã rẽ, thân ảnh kia rất nhanh biến mất ở trong ngõ tối, hình như phát hiện ra mình đã bại lộ hành tung.

“Đông Cách, bảo vệ tốt Thiên Hương.” Tỳ Ngự chợt nhảy xuống ngựa, động tác nhanh chóng truy đuổi. Hấn có dự cảm, bóng dáng khả nghi kia khẳng định có liên quan đến công kích vừa rồi.

“Điện hạ?” Đông Cách mặc dù không biết phát sinh chuyện gì, vẫn chạy nhanh tới gần, thay thế chủ tử bảo vệ cho Đào Thiên Hương còn ngồi ở trên ngựa.

Tỳ Ngự đuổi theo tiến vào trong hẻm tối, phát hiện người đó thân thủ gọn gàng, giống như cũng có võ công, càng chắc chắn đối phương cùng nhóm người ám sát có quan hệ.

Mà người đó dùng áo choàng che đầy bộ dạng, làm cho hấn nhớ tới một người, một nam nhân chuyên vì Tỳ Luật không thể lộ ra ngoài ánh sáng!

“Đừng nghĩ trốn!”

Hắn nháy mắt tới gần, mũi kiếm trực chỉ phía sau lưng người nọ, nhưng đối phương cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, rút kiếm đón đánh trở lại, hai người ở trong hẻm tối ra thẳng tay, chiêu đều dùng hết toàn lực, không ai nhường ai.

Chính là Tỳ Ngự vẫn là cao hơn một bậc, ở hai người đánh hơn mười chiêu, cuối cùng cơ hội đến đem kiếm trong tay người nọ dồn sức đánh bay, hung hăng tiến sát phía sau.

Tiếp theo trong nháy mắt, lưỡi kiếm loé sáng đã đặt trên cổ đối phương, người nọ rốt cục không trở tay kịp.

“Người hẳn chính là nam nhân tên gọi Dịch Phi?” Tỳ Ngự lạnh lùng hạ ánh mắt, hỏi hắn.

Năm trước, khi hắn được phái đi xử lý Ân tộc phản loạn, chính là một người nam nhân tên là Dịch Phi âm thầm kích động, chỉ tiếc hắn không cơ hội nhìn thấy mặt, người đó đã biến mất không tung tích.

“Có thể từ trong miệng Nhị điện hạ nghe được tên của tại hạ, tại hạ thật cảm thấy vinh hạnh.” Tuy rằng bị bắt lấy, Dịch Phi cũng không lộ vẻ bối rối, ngược lại tự tại tươi cười.

“Mau kéo xuống, lúc này bản điện hạ cần phải xem rõ ràng, nhìn người rốt cuộc là nhân vật thế nào.”

Dịch Phi không có phản kháng, chiếu theo như lời hắn kéo nón xuống, để cho có thể thấy rõ bộ dạng của mình.

Tỳ Ngự kinh ngạc tròn to mắt, khó có thể tin, “Người. . . . không phải là người đàn bà Thiên Hương mang về kia sao?” Hai người ngó quan giống nhau, chẳng qua hắn giờ phút này là giả dạng nam tính, tiếng nói cũng trầm chút, thiếu khí âm nhu của Phi Nhi.

Không nghĩ tới Phi Nhi ôn hoà đúng là cùng một người!

May mắn lúc trước khi Phi Nhi nhập phủ, hắn đem Thiên Hương chú ý cẩn thận, bằng không, nàng chỉ sợ sớm đã bị Dịch Phi lẫn vào trong phủ nhân cơ hội mang đi.

“Đúng vậy, Phi Nhi chính là ta. Đáng tiếc ở trong phủ, Nhị điện hạ lúc nào cũng đề phòng ta, uống phí ta khổ tâm, thật vất vả mới tiếp cận Thiên Hương, lại không có cơ hội đem nàng đi.”

“Bản điện hạ đã sớm cảm thấy người không bình thường, vô luận người vậy và tâm tư thế nào, cũng tuyệt đối không có cách mang Thiên Hương đi.”

“Nếu ta đã ở trong tay Nhị điện hạ, Nhị điện hạ có thể giải thích nghi hoặc, vì sao ngay từ đầu cảm thấy ta thực khả nghi?”

“Bởi vì người nói tay phải có vết kiếm sẹo.”

Dịch Phi vô thức sờ cánh tay phải mình. Thì ra Tỳ Ngự vừa thấy đến Phi Nhi liền kéo Thiên Hương tránh ra, là chú ý tới kiếm sẹo trên tay.

“Ở Ân tộc từng có nữ nhân ý đồ bắt lấy Thiên Hương, bị ta một kiếm bị thương tay phải, cùng vị trí kiếm thương trên cánh tay người. Cho nên ta ngay từ đầu, liền hoài nghi người cùng người đàn bà kia là cùng một người.” Bây giờ nghĩ lại, người đàn bà lúc trước cũng là Dịch Phi giả trang.

Nam nhân này quá nguy hiểm, tuyệt không buông thả hắn giúp Tỳ Luật tiếp tục gây tội.

“Nguyên lai là như vậy. . . .” Dịch Phi phi cười khê, “Không nghĩ tới ta dùng hết tâm cơ vẫn là lộ ra sơ hở, Nhị điện hạ quả nhiên không đơn giản.” Xem ra, ngay cả trời đều giúp Tỳ Ngự, mặc kệ hắn sử dụng bao nhiêu quỷ kế, đều không lay động được địa vị của Tỳ Ngự.

Hiện tại Phụng hoàng Thiên nữ đều đứng cùng một phương với Tỳ Ngự, hẳn ngay từ đầu chọn sai đường, thật sự là biết vậy chẳng làm. . . .

“Người cũng rất không đơn giản, nhiều lần tính kế ta cùng Thiên Hương, thiếu chút nữa để cho người thành công.”

“Chỉ cần không thành công, chính là thất bại.” Dịch Phi tự giễu một tiếng, hai tròng mắt đột nhiên chuyển hướng phía sau hắn nhìn chằm chằm, “Phụng Hoàng Thiên nữ, người là muốn đi tìm cái chết sao?”

“Cái gì?” Tỳ Ngự kinh ngạc nghiêng đầu sau. Thiên Hương đến đây? Hẳn như thế nào không phát hiện?

Dịch Phi thừa dịp hần quay đầu từ trong tay áo lấy ra đoản đao, cuối cùng bắt được cơ hội hướng hần vọt tới.

Biết mình bị trúng kế, Tỳ Ngự tức lấy lại tinh thần, nhanh chóng đỡ đoản đao, đáng tiếc người cơ hội thoát đi, không hề ham chiến, không bao lâu bóng dáng liền mất đi.

Tỳ Ngự không dự đoán được Dịch Phi cố ý lừa hần, phân tán lực chú ý, mắt thấy người đã biến mất vô tung, hần không cam lòng đành phải thu tay lại.

7. Chương 7

“Cái gì? Người nói Phi Nhi chính là. Dịch Phi?”

Đào Thiên Hương bình an trở về phủ, Tỳ Ngự chậm một hồi mới quay lại, nàng vốn là quan tâm hần có đuổi theo người áo xám khả nghi kia hay không, không nghĩ tới lại được biết một tin làm nàng phi thường kinh ngạc.

Nàng cứu Phi Nhi, kỳ thật là Dịch Phi giả trang? Nàng dẫn sói vào nhà mà còn không biết, ngay cả người ta là nam hay nữ cũng không rõ?

“Ta đã xác nhận qua, chính hần cũng thừa nhận .”

Nàng nhất thời á khẩu không trả lời được, không biết nên nói cái gì. Thì ra nàng ngay từ đầu nàng đã bị Dịch Phi giở trò, suýt nữa trúng quỷ kế của hần.

“Nhưng mà hần. vẫn là chạy thoát rồi.” Nghĩ tới Dịch Phi không biết khi nào lại tính kế để hãm hại bọn họ, nàng nhịn không được phát run, thật đúng là sợ chết hần.

“Người đừng lo lắng, bất kể hần dùng bao nhiêu thứ quỷ kế, ta cũng sẽ không để hần thực hiện được.” Tỳ Ngự hứa với nàng.

Có hần bảo đảm, Đào Thiên Hương mới thoải mái, buông lỏng tinh thần, khuôn mặt tươi cười, tạm thời thở phào một hơi.

“Điện hạ!” Nhâm Ngạn vội vàng chạy vào bẩm báo, “Bên ngoài của phủ xảy ra chuyện.”

“Lại có việc gì?”

“Chuyện Đào cô nương vừa rồi bị ám sát rất nhanh truyền ra trong dân chúng, mọi người tụ ở ngoài phủ ngoài quan tâm đến tình trạng của Đào cô nương, hơn nữa càng ngày càng có nhiều người tới.”

Tuy rằng thủ vệ đã nói với bọn họ Đào Thiên Hương bình yên vô sự, nhưng dân chúng vẫn hi vọng Thiên nữ có thể lộ mặt, để cho bọn họ an tâm.

Đào Thiên Hương đối với sự “ủng hộ” của dân chúng như thế cảm thấy thực không chịu nổi, hướng hồ mới vừa rồi hãy còn hỗn loạn đáng sợ, bây giờ lại như vậy. Nhưng nếu nàng không ra mặt trấn an một chút, lại lo tình hình sẽ càng rắc rối.

“Có lẽ. ta nên ra ngoài một chút.”

“Ta đi cùng người.” Hần sợ mọi người quá kích động, không biết lại xảy ra vấn đề gì, vẫn là đi theo cho an toàn.

Không cự tuyệt Tỳ Ngự, hai người đi ra trước đại môn, cửa vừa mở, quả nhiên thấy bên ngoài đám người đông nghìn nghịt tụ tập cùng một chỗ, trì trệ không chịu rời đi.

Nàng nhịn không được hơi hơi run lên, hiện tại mới biết được “thần tượng” là như thế nào, đối với “fan” thật có áp lực, một chút cũng không biết là được tôn sùng có cái gì tốt.

“A! Thiên nữ xuất hiện.”

“Là Phượng Hoàng Thiên nữ.”

Thủ vệ che chở cho Tỳ Ngự trước cửa phủ, không cho dân chúng phía dưới tới gần hoặc xông lên, cũng đề phòng có người thừa cơ loạn làm hại Đào Thiên Hương.

“Cám ơn mọi người quan tâm.” Mở miệng cười, nàng cố gắng trấn an mọi người, “Tuy rằng vừa rồi trải qua công kích nhưng mà may mắn, ta vẫn bình an, thật sự rất cảm ơn mọi người. Không cần lo lắng cho ta, mau về nghỉ ngơi đi.”

Tận mắt thấy Thiên nữ bình yên vô sự, mọi người cuối cùng an tâm, bắt đầu có ý nói chuyện, đặt câu hỏi.

“Phượng Hoàng Thiên nữ, người vẫn sẽ ở lại Tỳ Quốc, phù hộ dân chúng Tỳ Quốc?”

“Người là xuất hiện riêng vì Tỳ Quốc sao?”

Đào Thiên Hương nhất thời ngu ngơ, không biết nên trả lời như thế nào. “Ách. cái này.” Nàng xấu hổ cười Nếu trả lời thành thật nói không phải, không biết chúng có thể bạo động hay không?

Nàng vẫn sẽ ở lại Tỳ Quốc sao? Vấn đề này nàng cũng không đáp được.

Dù sao Tỳ Quốc không phải là thế giới của nàng, nàng đến nơi đây là do ngẫu nhiên, mà ngẫu nhiên. cuối cùng cũng sẽ chấm dứt.

Vừa nghĩ tới chấm dứt, nàng không kiềm được cảm thấy buồn bã, trong lòng thật hỗn loạn.

“Phượng Hoàng Thiên nữ gả cho Nhị điện hạ đi?”

“Nhị điện hạ khẳng định sẽ là Tỳ Vương kế nhiệm, Thiên nữ nếu gả cho Nhị điện hạ, tương lai chính là quốc mẫu của Tỳ Quốc chúng ta.”

“A?” Bọn họ không nghĩ quá xa chứ, nàng có thể hay không gả cho Tỳ Ngự đều là vấn đề, càng không nói đến trở thành quốc mẫu Tỳ Quốc.

“Hai vị khi nào thành thân đây? Chúng tôi thực chờ mong.”

“Đúng a, chúng tôi rất chờ mong.”

Đối mặt với vẻ chờ đợi của mọi người, Đào Thiên Hương không biết nên đáp lại như thế nào đành phải nghiêng đầu nhìn về Tỳ Ngự bên cạnh hi vọng hắn có thể ra mặt giải quyết.

Tỳ Ngự nhìn thấy ánh mắt của nàng, ý tứ đã minh bạch, nhưng trong lòng rất đấu tranh. Nếu hắn nói với dân chúng bọn họ sẽ không thành thân, có phải sẽ không thật sự lưu được nàng, để nàng rời khỏi mình?

Tư tâm mãnh liệt thoáng chốc bao trùm lý trí, hắn không do dự nhiều, hướng đến dân chúng đang mong chờ nói: “Cũng nhanh thôi, mọi người hãy an tâm một chút chờ vội nóng nẩy.”

Đào Thiên Hương không dám tin tròng to mắt, quay đầu nhìn hắn. Nàng chưa khi nói qua phải gả cho hắn ? Hắn làm sao có thể ở trước mặt dân chúng nói dối, để cho bọn họ có điều chờ mong?

“Nhanh? Kia thật sự là quá tốt.” “Chúc Nhị điện hạ cùng Phượng Hoàng Thiên nữ sớm sinh quý tử, cùng khởi đầu thịnh thế Tỳ Quốc.”

Mọi người không ngừng chúc, hiện lên vẻ vui sướng, nhưng Đào Thiên Hương một chút cũng không vui vẻ, sắc mặt rất ngưng trọng.

Hắn có thể nào như vậy hãm hại nàng? Không để tâm ý nguyện của nàng, tự tiện thay nàng quyết định vận mệnh?

Tỳ Ngự biết dựa vào dân chúng đem nàng cột vào bên cạnh mình, chỉ phối quyết định của nàng làm như vậy thực đề tiện, nhưng hắn không thể không được khát vọng, hết sức muốn nàng lưu lại.

Hắn không cần nàng trở về. Nàng là của hắn, vô luận bất kỳ kẻ nào, nguyên nhân gì, cũng không thể đem nàng bên cạnh hắn đi.

Cho nên hắn làm như vậy, không để ý nguyện vọng của nàng, nghĩ dựa vào lý do khác lưu lại nàng, xoá tan ý niệm trở về trong đầu nàng.

“Tỳ Ngự, ta thật sự là nhìn lầm người!” Đào Thiên Hương tức giận mà xoay người trở lại phủ, để lại hấn một mình đối mặt với tiếng hô vang chúc mừng không ngừng.

Hấn theo sau rời khỏi đại môn, đuổi theo bước chân của nàng, ý đồ xoay chuyển tình thế, “Thiên Hương, ở lại bên cạnh ta có cái gì không tốt? Ta có thể bảo vệ người, cho người tất cả, chỉ cần người nói ra, ta liều chết cũng sẽ làm được.”

“Ta muốn về nhà.” Nàng dừng lại cước bộ, xoay người đối mặt hấn, “Ta nói một lần nữa, người nguyện ý thay ta hoàn thành tâm nguyện này?”

Tỳ Ngự ngược cứng lại, ngữ khí miễn cưỡng trả lời, “Trừ bỏ việc này, cái khác ta cũng có thể nghĩ biện pháp thỏa mãn người.”

“Vậy chúng ta không còn gì để nói nữa.”

Đào Thiên Hương lại xoay người rời đi, nản lòng thoái chí. Nàng không nghĩ tới một ngày hấn biến đổi như vậy, vì tư lợi bản thân, có thể hạ quyết tâm không để ý cảm thụ của nàng.

Hấn làm như vậy, chính là khiến nàng thêm quyết tâm —— nàng không nghĩ lại ở tại chỗ này bị người lợi dụng.

“Thiên Hương!” Tỳ Ngự lại lần nữa đuổi theo nàng, bắt lấy tay nàng, bức nàng xoay người lại đối diện với mình, “Ta cần người, không muốn mất đi người, chẳng lẽ người còn không hiểu được tâm ý của ta?”

“Ta chỉ biết người thực ích kỷ, chỉ lo đến chính người, hoàn toàn không để ý cảm nhận của ta.” Nàng tức giận lại thất vọng, “Ta một chút cũng không nghĩ làm cái gì Phượng Hoàng Thiên nữ, tiếp tục lưu lại chỉ cuốn vào tranh chấp của các người, không thoát được thân.” Nàng chán ghét cùng bọn họ liên quan đến chính sự Tỳ Quốc, nhưng thân phận Phượng Hoàng Thiên nữ lại không thoát khỏi được việc này, thế tất từ nay về sau không thể yên ổn.

Nàng thầm nghĩ muốn trở thành một người bình thường, an ổn sống, chán ghét tranh quyền đoạt lợi.

“Ta cho tới bây giờ cũng không để ý người rốt cuộc là Thiên nữ hay không, nếu người không muốn, vậy không cần làm, chỉ cần là chính người là tốt rồi.”

“Tình huống hiện tại, ta nói không nghĩ làm là có thể không làm sao?”

Tỳ Ngự nhất thời trầm mặc. Tình trạng hiện tại đã không phải nàng nói không muốn làm có thể không lo, cho dù hấn đáp ứng, người khác cũng sẽ nhất định ép nàng tiếp tục thân phận này, mượn lấy giá trị từ danh nghĩa của Phượng Hoàng Thiên nữ.

“Ta kể tiếp rốt cuộc còn có thể gặp bao nhiêu tai nạn nữa? Muốn được ta, nghĩ cách cướp ta, sợ ta liên phái người ám sát ta. Ta đã chịu đựng đủ rồi.” Nàng không muốn lúc nào cũng lo lắng cho an nguy của mình, mỗi ngày đều căng thẳng như vậy, áp lực này thật lớn, nàng chịu không nổi.

Hấn vẫn không nói gì. Đối với nàng mà nói, ở lại bên cạnh hấn, ở lại nơi này, đã biến thành áp lực cùng đau khổ, làm nàng không thể chấp nhận rồi?

Nàng thầm nghĩ muốn thoát khỏi này hết thấy, không tiếc ngay cả hấn, hoàn toàn dứt bỏ?

Đào Thiên Hương hốt mất phiếm hồng, xúc động nói: “Người nếu cố ý khiến ta lưu lại, có lẽ ta thân là Phượng Hoàng Thiên nữ giúp ích với người, nhưng cái người tên là Đào Thiên Hương kia, sẽ cách người càng xa, vết ngăn giữa chúng ta càng ngày càng lớn, đến cuối cùng không thể bù đắp.”

Tình cảm cường cầu không thể lâu dài, nàng không tin hấn không hiểu đạo lý này, trừ phi nàng cam tâm tình nguyện ở lại, bằng không cho dù nàng đối với hấn có tình, nhưng tình cảm cuối cùng cũng sẽ bởi vì sự xung đột mà dần dần nhạt đi.

“Đây mới thật là kết quả người muốn? Chỉ có thể được người của ta, nhưng lòng. Người sẽ chàm không đến?”

Tỳ Ngự nghe vậy khiếp sợ buông tay, đó cũng không phải kết quả hấn muốn, hấn không hy vọng nàng hận hấn.

Chẳng lẽ thật sự không có cách đẹp cả đôi đường, vô luận như thế nào hẳn đều phải dứt bỏ nàng?

Đào Thiên Hương không hề để ý tới hẳn, xoay người hướng khách phòng, hốc mắt đầy lệ, nàng đi cước bộ cũng càng lúc càng nhanh, thẳng đến khi nàng vào trong phòng.

Nàng đem cửa phòng đóng lại trong tích tắc, nước mắt rớt cuộc không chế không được lăn đều, khóc rất thê thảm.

“Ồ.”

Nàng dựa lưng vào cửa, chậm rãi ngồi xuống, cuối cùng tựa đầu vào gối khóc lớn, muốn trút hết sự đau khổ.

Không nghĩ tới quan hệ của nàng cùng Tỳ Ngự cự nhiên đi đến tệ như vậy, giữa họ đã có khoảng cách, chỉ cần một xung đột nhỏ, có lẽ sẽ hoàn toàn đoạn tuyệt.

Kế tiếp, bọn họ nên làm như thế nào? Nàng đã muốn không biết.

Nàng ngồi ở trong phòng khóc, không biết qua bao lâu, khóc mệt mỏi đến ngủ thiếp đi, ngay cả trong lúc ngủ mơ, hai hàng lông mày vẫn nhúm chặt, trước sau không có thả lỏng.

Mà nàng ở bên trong cửa khóc bao lâu, Tỳ Ngự tại ngoài cửa giữ im lặng bấy lâu, tâm tình nặng nề như nhau, nàng có bao nhiêu đau khổ, hẳn có bấy nhiêu khó chịu, cùng nàng cảm thấy thống khổ.

Đến khi tiếng khóc bên trong dần ngưng, hẳn không có nghe thanh âm nàng rời đi cạnh cửa, lại đợi một hồi lâu một chút tiếng vang đều không có, không khỏi bắt đầu lo lắng.

Hắn đi vào bên cửa sổ, cửa sổ không khoá bên không tiếng động nhảy vào trong phòng, mới phát hiện nàng mơ màng tựa vào cạnh cửa đang ngủ. Hắn bất đắc dĩ đau lòng, ôm lấy nàng, đi đến giường.

Có lẽ là vì hôm nay phát sinh không ít chuyện, đã hao hết tâm lực của nàng cũng có lẽ là sớm quen hẳn ôm, cho nên khi hắn ôm lấy nàng thì nàng vẫn nặng nề ngủ, không có tỉnh dậy.

Hắn thật cẩn thận đem nàng đặt ở trên giường, thay nàng đắp chăn, sau liền ngồi ở bên giường nhìn ngắm dung nhan nàng khi ngủ, thật lâu cũng không đi.

Thấy hai bên khóe mắt nàng nước mắt vẫn còn ướt, mi tâm nhăn lại, tựa hồ ngủ thật sự không vui, Tỳ Ngự nhẹ nhàng lau đi, nhịn không được thở dài, “Ai.”

Hai người lúc này dây dưa không rõ, hẳn vốn tưởng rằng mình có cách khiến nàng cam tâm lưu lại, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là đi đến đường chia lìa.

Thật sự để nàng đi sao? Nếu tiếp tục ở lại bên cạnh hẳn thực làm nàng đau buồn như thế, hẳn đành phải lựa chọn để mình chịu đựng, thành toàn hi vọng của nàng.

Hắn không cần nàng oán hận, hận hẳn, nếu buông tay có thể vấn hồi tình cảm của hai người, trong lòng nàng tồn tại một chút tình cảm đối với hẳn, hẳn chỉ có thể nhượng bộ.

Tỳ Ngự cúi xuống, giữa trán hạ một cái hôn ôn nhu, “Thiên Hương, ta yêu ngươi.”

Bởi vì yêu nàng, cho nên hẳn quyết định giúp đỡ nàng, cho dù làm như vậy hẳn phải trả giá tương lai vô cùng tương tự tịch mịch, lòng đau khổ, hẳn cũng chỉ có thể chấp nhận.

Hắn hy vọng trong lòng nàng có thể giữ lại một vị trí nhỏ cho hẳn, cho dù tương lai hai người sẽ không còn được gặp lại mặt, nàng vẫn thỉnh thoảng nghĩ tới hẳn, nhớ đến hẳn, như vậy là đủ rồi.

Nàng vui vẻ là tốt rồi, cái khác, cũng không quan trọng.

**Snow: không biết cảm tưởng của mọi người sau khi đọc chương này như thế nào chứ Snow thì rất cảm động a [o] Tỳ Ngự đúng là rau sạch trong mớ truyện cổ đại của Snow. Hẳn bá đạo? Có! Hẳn thích đọc chiêm? Có! Nhưng hẳn rất thâm tình, luôn suy nghĩ cho bạn nữ chủ. Mặc dù hẳn có sai nhưng hẳn quyết định sửa chữa, không làm khó bạn nữ chủ, bá đạo theo ý mình. Có câu hạnh phúc là khi nhìn thấy người mình yêu vui vẻ. Hẳn quyết định làm theo ý nàng mặc ỉnh có thể sẽ chịu khổ đau.

Dịch Phi đào thoát được khỏi tay Tỳ Ngự, cũng không quay về chỗ Tỳ Luật, không tin tức, hành tung biến mất.

Hắn ly khai, bởi vì hiểu được đại thế, Tỳ Luật chung quy không thể trở thành Tỳ Vương, chẳng muốn tiếp tục lãng phí thời gian cùng tâm lực bên người Tỳ Luật, hắn đi quốc gia khác tìm tân chủ, tránh cho tiền đồ của mình bị mất.

Mất trợ thủ đắc lực Dịch Phi, Tỳ Luật vừa tức vừa giận, hơn nữa bên ngoài tung tin Đào Thiên Hương sắp gả cho Tỳ Ngự, Tỳ Ngự chẳng những sẽ là Tỳ Vương kế nhiệm, tương lai còn có thể là bá chủ nhất thống trung thổ, bởi vậy dân tâm hoàn toàn đổ về hắn, tình trạng này khiến Tỳ Luật hết sức bức dọc, tưởng tượng hoàn cảnh xấu nhất.

Hắn có thể nào trở mặt nhìn Tỳ Ngự chuyển bại thành thắng, mà mình lại thất bại thảm hại, cái gì đều đạt không được? Vô luận như thế nào, hắn cũng sẽ không dâng ngôi vị Tỳ Vương cho Tỳ Ngự.

Khổ tư thật lâu sau, hắn cuối cùng quyết định, ánh mắt cũng trở nên dị thường hung hãn, “Phụ vương, là người bức nhi thần không thể không hạ chiêu thức ấy”

Nếu phụ vương quyết định sớm đem vương vị truyền cho đại ca như hắn, cũng sẽ không phát sinh chuyện huynh đệ trong nhà đấu đá lẫn nhau, mà nếu không bị tình thế bắt buộc, đến thời điểm cuối, hắn cũng sẽ không quyết định như vậy ——

Hắn muốn tập hợp binh mã tiến cung, bức phụ vương lập tức thoái vị, đem vương vị truyền cho hắn!

Chờ hắn có được rồi kế tiếp chính là Tỳ Ngự và Đào Thiên Hương chết tiệt, hai người bọn họ, ai hắn cũng sẽ không buông tha.

Một đêm đi qua, Đào Thiên Hương mệt mỏi tỉnh lại, ánh mắt vừa xót vừa đau.

Nàng từ trên giường ngồi dậy, ngu ngơ một hồi, đầu bắt đầu chậm rãi khôi phục hoạt động, nhất thời khó hiểu mình là lúc nào nằm trên giường.

Nàng nhớ rõ mình tựa vào cạnh cửa khóc thê thảm, ấn tượng sau lại càng đến càng mơ hồ, lúc nàng tỉnh lại, người đã ở trên giường, hơn nữa lại là một ngày mới Đây là có chuyện gì?

Hoang mang khó hiểu xuống giường, nàng đẩy cửa phòng ra đi ra ngoài, trùng hợp Nhâm Ngạn từ hành lang vừa đi tới, trong tay còn đang cầm một bộ áo choàng lông mới tinh.

“Đào cô nương, đúng lúc người đã tỉnh.” Hắn đem áo choàng đưa tới trước mặt nàng, “Cái áo choàng này rất ấm, người mặc thử xem, nếu không hợp, ta nhanh cho người ta sửa, để tránh không kịp.”

“Đang yên lành, vì sao phải giúp ta thêm áo choàng mới? Còn có, chuyện gì không kịp?” Nàng buồn bực nhăn mày.

“Đó là bởi vì điện hạ đã quyết định đem người về Kính Hồ.” Giờ đây, nét mặt của Nhâm Ngạn có chút âm trầm, mặc kệ là vì điện hạ hay vì Tỳ Quốc, hắn cũng không hi vọng nàng rời đi, “Kính Hồ địa thế cao, vào đông rất lạnh, phải giúp Đào cô nương chuẩn bị một ít quần áo chống lạnh mới được.”

Kỳ thật không chỉ hắn, ngay cả Minh Kiến cũng không đồng ý với quyết định của chủ tử, bởi vì nữ nhân có thể đi vào lòng chủ tử, ngoại trừ Đào cô nương, chỉ sợ trên đời này sẽ tìm không ra người thứ hai.

Chủ tử đã cố tình đưa nàng đi, ai đều lay chuyển hắn không được, bọn họ ngoài tuân lệnh ra thì không còn chung lập trường nói chuyện được nữa.

“Người nói cái gì?” Đào Thiên Hương run lên, lập tức kinh ngạc trợn to mắt, “Nhị điện hạ hắn. đáp ứng để cho ta đi?”

Đây không phải là điều nàng vẫn hi vọng sao? Nhưng sao khi hi vọng thành sự thật thì nàng lại không vui, ngược lại trong lòng xuất hiện một cảm giác trống rỗng, như thể muốn nuốt gọn nàng vậy?

Nàng thật sự có thể đi? Hắn. tình nguyện buông tay?

“Ngày kia lên đường, do ta đích thân hộ tống Đào cô nương quay về Kính Hồ. Thời gian không còn nhiều, Đào cô nương mau chóng thu xếp hành lý, để xuất phát đúng giờ.”

Nhâm Ngạn đem áo choàng đi tới Đào Thiên Hương, đặt lên tay nàng, lòng của nàng tựa như bị một tảng đá lớn nặng trĩu ngăn chặn, phi thường khổ sở.

Nàng miễn cưỡng mở miệng cười, cố gắng gạt bỏ mắt mát trong lòng, “Ta đã biết.”

Cuối cùng đã xong, đây là kết quả tất nhiên, nàng chắc là nhất thời rất kinh ngạc mới không thể tiếp nhận, chờ thêm một lúc, nàng hẳn là có thể bình tĩnh trở lại.

Cả ngày, Đào Thiên Hương ngây ngô, đầu trống rỗng, cả người thần thờ, nhìn qua không người nào không lo lắng tình trạng của nàng. Đêm sau, nàng cuối cùng bắt đầu thu dọn hành lý, sắp xếp đồ đạc của mình, nhưng đưa mắt nhìn lại, trong hành lý của nàng đều là quần áo Tỳ Ngự chuẩn bị cho nàng, chỉ có duy nhất bộ đồ lúc trước xuyên qua.

Nàng thế này, thế nào còn cần thu dọn hành lý? Nàng hai tay trống trơn đến, nên hai tay trống trơn trở về, không nên đem cái gì ở nơi này mang đi.

Thậm chí, ngay cả tình cảm mới chớm nở này, nàng cũng phải gạt bỏ tất cả, một chút không lưu, mới có thể trở về không hề vướng bận.

Nàng thật sự làm được? Nàng không biết, chỉ có thể cố gắng.

Thu dọn xong hành lý, Đào Thiên Hương nhìn thấy vòng bạch ngọc trên cổ tay mình. Đây là di vật của mẫu thân Tỳ Ngự, ở tay nàng đã gần một năm. Ngay từ đầu, nàng còn cảm thấy không quen, bây giờ vòng ngọc đã thành một bộ phận trên người nàng.

Nàng vuốt nhẹ vòng ngọc trên cổ tay phát ra ánh sáng dịu mắt, nói thầm: “Nên trả lại cho hấn thôi. . . .”

Không biết hiện tại hấn đang thế nào? Hôm nay cả ngày cũng chưa nhìn thấy bóng dáng hấn, hấn thật sự có việc, hay là cố ý tránh nàng?

Rời phòng mình, nàng đến phòng tỳ Ngự, phát hiện hấn không ở trong. Nàng khẳng định hấn không đi ra ngoài, quanh quần bên trong phủ một vòng, mới ở trong hoa viên tìm được hấn.

Hấn ngồi một mình ở trong lương đình, không sợ đêm lạnh yên lặng uống rượu, xem ra cô đơn lại lẻ loi.

Nhìn cảnh tượng này, Đào Thiên Hương tâm nhin không được run lên, cảm thấy rất không nỡ, nhưng nàng phải cố gắng dứt bỏ cảm xúc như vậy, muốn mình tỉnh đây, không thể lại dễ dàng bị hấn chi phối.

Nàng muốn học được cách buông, nhất là đối hấn, bằng không. Nàng sẽ đi không được.

“Tỳ Ngự.”

Bả vai hơi cứng đờ, hấn nghiêng đầu nhìn nàng, “Việc gì không?”

Hấn cố ý tránh nàng, sợ lòng mình vì thấy nàng mà dao động lần nữa, không nghĩ tới nàng chủ động chạy đến tìm hấn.

“Đương nhiên có chuyện.” Nàng đi vào lương đình, cố gắng cười với hấn, “Ta có vật phải tự mình trả lại cho người.” Trước mặt hấn vươn tay, nàng muốn đem vòng bạch ngọc trên cổ tay cởi xuống.

Hấn thấy vậy vội vàng cầm tay nàng, ngăn lại hành động ấy, “Đừng làm thế.”

“Vì sao? Đây là di vật của mẫu thân người, ta không thể mang về.”

Ngoại nàng ra, hấn biết mình sẽ tìm không thấy nữ nhân có tư cách đeo chiếc vòng bạch ngọc này, cho nên hấn không cần nàng trả lại cho hấn, muốn nàng mang đi, vĩnh viễn đừng trở về trên tay hấn.

Nữ nhân duy nhất đã đánh mất, hấn giữ lại chiếc vòng để làm gì? Cho dù đó là di vật của mẫu thân, hấn cũng không cần nữa.

Hấn chỉ hy vọng, sau khi chia tay, nàng thỉnh thoảng nhìn thấy vòng ngọc thì có thể nhớ tới nhiều kỷ niệm ở bên cạnh hấn, như vậy là đủ rồi.

“Nếu vòng ngọc đã tặng cho người, ta không định lấy lại.”

“Nhưng là.”

Tỳ Ngự che môi của nàng, không cho nàng nói tiếp, “Ngay cả việc nhỏ ấy, người cũng nhẫn tâm cự tuyệt ta sao? Ta đã đáp ứng cho người đi rồi, người nên. đồng ý tâm nguyện nhỏ này của ta chứ?”

Hốc mắt nàng ửng đỏ, xúc động muốn khóc. Lúc này, ánh mắt hắn như thể ảm đạm cô đơn, trên người tản mát hơi thở cô tịch, nếu nàng thật sự đi rồi, tinh thần hắn có phải vẫn sa sút như vậy hay không, vĩnh viễn không vực dậy được?

“Đừng rơi lệ, đừng làm cho ta khó xử, ta thật vất vả mới quyết định thả người đi.” Tỳ Ngự thu tay, quyết tâm xoay người rời đi.

Càng gặp nàng, sẽ chỉ làm hắn thêm đau khổ, muốn đổi ý, nỗi cơn điên muốn nàng lưu lại, bởi vậy hắn chỉ có thể trốn, thoát được càng xa càng tốt.

“Tỳ Ngự.”

Đào Thiên Hương đứng tại chỗ, trơ mắt nhìn hắn càng xa, nội tâm càng thêm rút chặt đau đớn, so với hắn không hơn được bao nhiêu.

Nàng không thể mềm lòng, bởi vì nàng hiểu được, nếu mình giờ phút này đuổi theo ôm chặt lấy hắn, không chỉ nàng đi không được, cũng sẽ uổng phí tâm ý của hắn.

Cho nên, nàng chỉ có thể tiếp tục ở lại tại chỗ, hai hàng thanh lệ lặng lẽ rơi, một mình đau buồn.

8. Chương 8

Sau đó, Tỳ Ngự như cũ tránh gặp Đào Thiên Hương, quyết tâm không để mình dao động, cho dù như vậy làm hắn vạn phần thống khổ.

Hắn chỉ hy vọng nỗi đau mất đi nàng có thể từ từ phai nhạt theo thời gian, để tim của hắn yên ổn bình phục, không bao giờ gợn sóng nữa.

Hắn đã thay đổi, nghĩ thoáng một chút, bởi rằng nàng không phải chết, mà chỉ là trở lại nơi chốn của mình, chẳng qua nơi đó rất xa. Hắn mãi mãi không đến được.

Hắn sẽ luôn ghi nhớ nàng, không bao giờ quên, vô luận nàng có trở lại chỗ này hay không.

Đến tận khi Đào Thiên Hương sắp xuất phát tới Kính Hồ, Tỳ Ngự cũng không xuất hiện, vì không muốn người khác chú ý, cho nên đoàn người định sáng sớm rời phủ từ cửa sau.

Nhìn người hầu chuyển hành lý lên xe ngựa, tâm tình của nàng càng nặng trĩu, quay đầu nhìn cảnh vật bên trong phủ, đột nhiên cảm thấy rất không nỡ, nghĩ đến hôm nay rời đi sau này cũng không trở về, nhìn không được, nàng không thể không nghĩ, mong sao thời gian dừng lại.

Dù sao ở trong phủ đã gần một năm, ít nhiều đều có cảm tình, huống hồ nơi này còn có một người làm nàng bận lòng.

Nàng rất muốn nhìn Tỳ Ngự một lần, chỉ có điều hắn cuối cùng không xuất hiện, ngay cả lần tiễn đưa cuối cùng cũng quyết không lộ diện.

Chắc là nàng đã yêu hắn rất nhiều rồi? Nàng bắt đầu dĩ cười khổ.

Nếu có thể, nàng cũng không hi vọng kết thúc như vậy, nhưng dù sao hai người thuộc về hai thế giới khác nhau, muốn dứt bỏ tất cả đến với nhau, rất khó.

“Đào cô nương.” Nhâm Ngạn đi tới gần nàng, “Chúng tôi đã chuẩn bị xong có thể đi được rồi.”

“Tốt lắm.” Đào Thiên Hương đang suy tư phục hồi lại tinh thần, bước chân đi, không hề do dự, chính thức cáo biệt nơi này.

Nàng ngồi trên xe ngựa, Nhâm Ngạn mang theo khoảng mười tên hộ vệ cưỡi ngựa tháp tùng, một trước một sau, chậm rãi rời đi từ cửa sau.

Cho đến khi đoàn xe biến mất ở trước cửa, Tỳ Ngự ẩn thân ở hành lang gấp khúc xa xa mới hiện thân, thần sắc âm đạm xoay người trở về phòng.

Tim của hắn, đau nhức không thôi, tìm không ra giải được, chỉ có thể để tùy ý nó, mặc kệ nó, giải không được tâm bệnh.

Tất cả, cuối cùng cũng đã chấm dứt.

Sau khi Đào Thiên Hương rời đi, tuy rằng cuộc sống của Tỳ Ngự vẫn giống như trước, không thấy gì khác thường, nhưng thuộc hạ thân cận nhất Minh Kiến, nhận thấy chủ tử thay đổi.

Hắn càng trở nên trầm mặc ít nói, đối với mọi người cũng càng lãnh đạm xa cách, đóng chặt lòng mình, dường như không có người nào có thể tác động tâm tình của hắn.

Hắn chính là giả vờ mạnh mẽ, không muốn để những người khác phát hiện mình yếu đuối, nhưng có thể nguy trang được bao lâu?

Minh Kiến rất không cam tâm thật sự chấm dứt như vậy, bởi vì Đào Thiên Hương chưa xác thực đã rời đi, hắn hi vọng có thể tìm ra cơ hội xoay càn khôn, chính là bây giờ tạm thời không có gì rõ ràng.

Nhưng, mấy ngày sau khi nàng rời Tỳ Quốc, bắt đầu xảy ra biến động

“Điện hạ! Không tốt rồi! Điện hạ –”

Một gã tùy tùng vội vàng chạy về phủ, mau chóng tìm được Minh Kiến trong phòng cùng Tỳ Ngự bàn bạc.

Về mặt hắn rối loạn, “Đại điện hạ.Đại điện hạ đang bức bệ hạ thoái vị!”

“Người nói cái gì?” Tỳ Ngự kinh ngạc đứng lên khỏi ghế, “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Nhanh nói rõ cho ta nghe!”

Chuyện là ngày hôm nay, Tỳ Ngự đột nhiên mang theo binh mã, lúc mọi người không hề phòng bị mà đột nhập Vương Cung, khống chế được quân lính, không cho người tự tiện tiến vào.

Mà nghe tin tức bên trong truyền, hắn giống như định dùng võ lực ép Tỳ Vương bệnh tật lập tức thoái vị, có điều Tỳ Vương chưa chấp nhận, hai bên đang giằng co không xong.

“Tên kia quả thực là điên rồi!” Tỳ Ngự nói xong liền đi ra thư phòng, “Ta phải tự mình đi xem tình hình như thế nào.”

Mang theo Đông Cách cùng hơn mười tên thuộc hạ, hắn cưỡi ngựa rất nhanh rời phủ, hướng Vương Cung đi tới.

Dọc theo đường đi, dân chúng xem ra đều hoảng sợ, tin Tỳ Luật khống chế Vương Cung sớm truyền từ phố lớn tới ngõ nhỏ, kể tiếp vương đô chỉ sợ lâm vào thế hỗn loạn.

Đoàn người Tỳ Ngự còn chưa tới Vương Cung, nửa đường thấy binh mã của Tỳ Luật chạy đến, khí thế ồ ạt.

“Đại điện hạ có lệnh, chỉ cần ai có thể lấy được đầu của Nhị điện hạ Tỳ Ngự, sau khi đại điện hạ đăng cơ, có thể được phong quan phong hầu!” Tên lính đứng đầu rút kiếm hô.

“Giết –” Đám lính phía sau khí thế kinh người gào to.

Tỳ Ngự cũng nhanh chóng rút kiếm, chiến đấu kịch liệt, dân chúng chung quanh sợ tới mức chạy trốn.

Hắn hừ lạnh một tiếng. Nếu Tỳ Luật đã cũng dám bức phụ vương thoái vị, sao lại dễ dàng buông tha hắn? Chỉ cần giết hắn, những người khác sẽ không còn tranh đoạt vương vị với hắn nữa.

Giờ đây, hắn cảm thấy thật may khi để Thiên Hương rời đi, nếu nàng tiếp tục ở lại Tỳ Quốc, nhất định sẽ bị cuốn vào trận đấu này, nguy hiểm tột cùng.

Chỉ cần nàng không ở đây, hắn sẽ không có gì lo lắng, có thể dốc toàn lực, bất cứ giá nào, cùng Tỳ Luật đánh một trận sinh tử.

Sau một hồi kịch liệt, quân của Tỳ Luật dần dần rơi vào bất lợi, càng nhiều người bị thương thất thế, không bao lâu, liền thất bại thảm hại, toàn bộ trở thành bại tướng dưới đoàn người của Tỳ Ngự.

Tỳ Ngự ngồi trên ngựa trường mắt lạnh, khinh thường hừ nhẹ, “Thật sự là một đám không biết tự lượng sức mình.”

“Điện hạ, chúng ta vẫn còn phải đến Vương Cung sao?” Đông Cách lo lắng hỏi.

Nếu Đại điện hạ đã phái ra người giết chủ tử, khẳng định kế tiếp sẽ có càng nhiều nguy hiểm, bọn họ tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Tỳ Ngự hiểu được lo ngại của hắn. Bây giờ quả thực không thích hợp đến Vương Cung, tốt nhất về phủ chuẩn bị đối kháng Tỳ Luật, hấn tấn công sẽ không chỉ có lúc này. “Được rồi, mau lập tức lên đường hồi phủ.”

Như vậy cũng tốt, có chuyện để cho hắn làm, có lẽ hắn có thể nhanh quên nỗi đau khổ khi Thiên Hương rời đi gây ra cho hắn, chuyên tâm vào việc khác, hắn sẽ đỡ phải u sầu.

Đào Thiên Hương vừa rời Tỳ Quốc, cả người mất hồn, không quan tâm làm bất kỳ việc gì — tuy rằng kỳ thật nàng cái gì cũng không phải đụng tay.

Cuối cùng có thể trở lại thế giới của mình, nhưng nàng một chút cũng không vui vẻ nổi, thậm chí cảm thấy mất hết hào hứng.

Dọc đường, trong đầu nàng chỉ có suy nghĩ —

Tỳ Ngự có khỏe không? Không biết sau khi nàng rời đi, hắn có nhớ đến nàng, giống như nàng không thể kiềm chế mà nghĩ về hắn?

Đi càng xa, nỗi nhớ của nàng lại càng rõ rỖ, muốn quên mà quên không được. Hồn của nàng tựa hồ để lại một nửa bên cạnh hắn, quên mang đi, cho nên mới đối với hắn bận lòng không thôi, khó có thể dứt bỏ tình cảm này.

Nàng nên làm cái gì bây giờ? Càng nhớ hắn, lòng của nàng lại càng đau, càng quyến luyến hắn không ngừng.
.....

Trên đường đi, việc ăn uống, nghỉ ngơi đều do Nhâm Ngạn phụ trách, hắn cố gắng tới được thị trấn trước khi mặt trời lặn, tìm kiếm nhà trọ có thể đặt chân, vạn bất đắc dĩ mới qua đêm ngoài trời.

Hôm nay, bọn họ theo thường lệ lúc mặt trời chiều ngã về tây tới được thị trấn, hơn nữa tìm được nhà trọ nghỉ ngơi, Đào Thiên Hương vốn đã đi vào trong phòng, lại phát hiện túi gấm nhỏ đựng hoa tai không ở trên người, chạy nhanh ra khỏi phòng kiếm, có lẽ là rơi trên xe ngựa.

Xe ngựa đậu ngay sân trống của nhà trọ, nàng mới đi ra đại môn, chỉ thấy Nhâm Ngạn đứng ở trên mã xa, sắc mặt ngưng trọng nhìn bức thư trong tay, một bên còn có một người nam tử xa lạ cưỡi ngựa đến, hắn xem ra có chút mệt mỏi, bộ dáng gió bụi phờ phạc.

Nàng biết mỗi ngày Nhâm Ngạn đều đem tình trạng dọc đường báo cáo về, người xa lạ này hẳn là thuộc hạ phụ trách truyền tin tức, nhưng mà hôm nay tình hình tựa hồ có chút khác biệt, sắc mặt Nhâm Ngạn cứng lại thế kia nàng chưa từng gặp qua.

Nhâm Ngạn xem xong thư, đưa lại cho nam tử, “Vất vả người rồi, an nguy của điện hạ bây giờ giao cho các người, ta sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ mau chóng trở về.”

“An nguy gì? Điện hạ xảy ra chuyện sao?” Đào Thiên Hương vẻ mặt lo lắng, đi tới trước mặt bọn họ.

“Đào cô nương?” Hắn sửng người, lập tức khôi phục bình tĩnh, “Người không phải về nghỉ ngơi rồi, sao lại ra đây?”

“Ta đánh rơi túi gấm, đoán hẳn là ở bên trong xe ngựa, cho nên mới ra ngoài tìm.”

Nhâm Ngạn nghe vậy nhìn thoáng qua, nhìn thấy túi gấm nhỏ, nhặt lên đưa cho nàng, “Đào cô nương, đây này.”

“Cám ơn.” Nàng nhận lại chiếc túi, không quên tiếp tục hỏi: “Người còn chưa nói cho ta biết, điện hạ rốt cuộc làm sao vậy?” Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì làm cho hắn lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng như thế? Nàng vô luận như thế nào cũng phải nghe tin từ miệng hắn.

“Cái này.” Nhâm Ngạn có chút do dự.

Nếu đem tình hình xảy ra tại vương đô nói cho Đào cô nương, nàng nhất định sẽ lo lắng, làm như vậy càng khiến nàng bối rối, bởi vì nàng đã lựa chọn trở lại chốn cũ, nơi này đang hỗn loạn, vẫn là không cần biết có vẻ tốt hơn.

Nhưng mà. nếu để nàng biết, nàng có thể sẽ vì lo lắng cho an nguy của điện hạ mà thay đổi tâm ý, trở lại bên người điện hạ hay không?

Nhâm Ngạn trong lòng do dự, có điều vẫn tính khả năng ấy, mở miệng trả lời, “Sau khi chúng ta rời Vương đô không bao lâu thì xảy ra biến cố, Đại điện hạ chỉ huy binh mã tiến vào Vương Cung, uy hiếp bệ hạ thoái vị, còn muốn gây bất lợi cho Nhị điện hạ.”

“Vậy hần có sao không?” Đào Thiên Hương vừa nghe lo lắng không thôi, nàng thật không nghĩ tới Tỳ Luật làm ra hành động điên cuồng lại đại nghịch bất đạo như thế.

“Điện hạ bây giờ vẫn ổn, chẳng qua phải đề phòng Đại điện hạ phái người đột kích đánh. Đào cô nương không cần lo lắng, điện hạ không phải kẻ dễ bắt nạt, sẽ có biện pháp ứng phó.”

Tuy nói như thế, nàng vẫn không thể yên tâm, không biết Tỳ Ngự có thể bị nguy hiểm hay không.

“Đào cô nương, người mau nhanh về nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai, chúng ta còn phải tiếp tục lên đường.”

“Ồ, được rồi.” Đào Thiên Hương chần chờ một hồi, nén lại, không hề hỏi nhiều.

Trong tay nàng cầm túi gấm, có chút bồn chồn xoay người chậm rãi trở lại phòng.

Không thể xen vào chuyện của Tỳ Ngự, nếu trong lòng càng nhiều vướng bận, bước chân về nhà sẽ càng thêm nặng nề, đối với nàng mà nói không phải là việc tốt.

Nàng nên tin tưởng Tỳ Ngự, bọn họ gặp nhiều nguy hiểm như vậy cũng có thể bình an vượt qua, lần này hần cũng giống thế có thể thuận lợi vượt qua cửa ải khó khăn.

Nhâm Ngạn nhìn bóng lưng Đào Thiên Hương chậm rãi bước đi, biết tin tức này đã gây rung động mạnh mẽ trong lòng nàng. Hiện tại hần chỉ có thể chờ, chờ xem ý nghĩ trở về hay mong muốn ở lại cái nào thắng, quyết định sau cùng của nàng là gì?

Chưa đến khắc cuối cùng, kết quả ra sao, không người nào có thể đoán trước.

Tỳ Quốc bây giờ, tình thế vô cùng khẩn trương hỗn loạn.

Tỳ Luật không chỉ siết chặt Vương Cung và Tỳ Vương, triều thần trong cung cũng bị hần giam trụ, toàn bộ không thể ra khỏi, hơn nữa bị bắt phục tùng hần, ai không theo sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ.

Bên cạnh đó, Tỳ Ngự phái người liên lạc quân lính đóng bên ngoài, hi vọng lấy danh nghĩa cần vương tập hợp binh lực, tiến vào Vương Cung, cứu Tỳ Vương bị giam lỏng.

Dân chúng vương đô đều ra sức giúp đỡ hần, xem hần là người cứu quốc bình loạn, trừ bỏ hần là vương tử ra, quan trọng hơn là hần có Phượng Hoàng Thiên nữ ủng hộ, bởi vậy mọi người tin tưởng, hần mới là người có tư cách kế thừa chân chính vương vị.

Mọi người kỳ vọng ở Tỳ Ngự và Phượng Hoàng Thiên nữ càng cao, chờ bọn hần trở thành Tân vương và Tân hậu Tỳ Quốc, nhưng điều này đối với Tỳ Ngự mà nói, lại biến thành một nỗi đau buồn âm thầm và rắc rối.

Thiên Hương đã rời đi, bên cạnh hần không còn Phượng Hoàng Thiên nữ nữa, dân chúng nếu là vì Thiên nữ mới đến giúp hần, thì tin Thiên Hương rời khỏi lộ ra, thế cục Tỳ Quốc sẽ gặp thêm hỗn loạn, mà Tỳ Luật cũng có thể nhân cơ hội lợi dụng việc này bịa đặt lời đồn bất lợi, lay động hần thật vất vả lắm mới thu phục được dân tâm.

“Điện hạ, chúng ta ắt phải tìm người tạm thời giả làm Thiên nữ.”

Trong thư phòng, Minh Kiến đang cùng Tỳ Ngự bàn bạc đối sách, hần lớn mật đưa ra đề nghị này, hi vọng hạ nỗi buồn đã thành thương tổn đến thấp nhất.

“Tìm người tạm thời giả Phượng Hoàng Thiên nữ, sau đó thì sao?” Tỳ Ngự hoàn toàn bác bỏ cách này, “Đã nói dối một lần, tất nhiên sẽ có thêm nhiều lần khác, dối trá luôn một ngày nào đó sẽ bị vạch trần, cần gì phải rước thêm phiền toái?”

“Chúng ta có thể tìm được người đáng tin tưởng giả Thiên nữ.”

“Nếu không phải chính là bản thân Thiên Hương, bất kể là ai ta cũng không tin nổi.”

Minh Kiến nhú mày lại, dù thế nào đều muốn chủ tử nghe đề nghị này, “Điện hạ, đây chỉ là kế trì hoãn, có lẽ Đào cô nương vẫn còn có thể quay lại, đến lúc đó, sẽ không có chuyện dối lừa gì nữa.” Hắn có được tin tức do Nhâm Ngạn truyền lại, biết Đào cô nương sau khi nghe đến vương đô phát sinh biến cố, ý chí bất đầu dao động, đối với bọn họ mà nói là chuyện tốt.

Nhưng không cần nói nàng có trở về hay không, hắn mong điện hạ nắm chặt Phượng Hoàng Thiên nữ chiếm thế thượng phong, mở đầu một thời kỳ thịnh thế.

“Nàng rời đi là kết cục đã định, người đến bây giờ còn hy vọng nàng trở về sao?” Tỳ Ngự hừ lạnh giọng, “Nàng vốn không thuộc về nơi này, cuối cùng sẽ ra đi mà thôi, huống hồ đây là đất nước của chúng ta, nên dùng chính sức của mình mà bảo vệ, đừng luôn trông cậy vào người ngoài.” Hắn đã bỏ cuộc, cũng không cần bọn Minh Kiến lại ôm hi vọng gì, thậm chí là nhắc tới tên của nàng, điều này chỉ khiến tổn thương của hắn vĩnh viễn không xoá nhoà, không thể tự giải thoát.

“Được rồi, chúng ta không nhắc tới Đào cô nương nữa, nhưng thuộc hạ vẫn muốn điện hạ ưng thuận tìm người đến giả Phượng Hoàng Thiên nữ, thỏa mãn chờ mong của dân chúng.”

“Vì làm hài lòng mong chờ của dân chúng, không để bọn họ thất vọng, phải tìm người giả trang ư? Nếu dân chúng lại yêu cầu nàng trở thành quốc mẫu Tỳ Quốc, ta cũng phải lấy Thiên nữ giả, cho vừa ý mọi người sao?”

Minh Kiến hơi ngần một chút, vẫn kiên trì trả lời, “Nếu thực sự như vậy.”

“Minh Kiến, đủ rồi!” Tỳ Ngự phẫn nộ lên tiếng mắng, “Từ giờ phút này trở đi, đừng cùng ta nhắc đến chuyện tìm người giả Phượng Hoàng Thiên nữ, bất luận người tổn phí bao nhiêu lời, câu trả lời của ta đều chỉ có một — tuyệt đối không!”

Ngoài Đào Thiên Hương ra, hắn sẽ không lấy nữ nhân khác làm vợ, cho dù chính là làm dáng cho người ta xem, hắn cũng làm không được.

Hắn thà bị nghi ngờ vì sao không cho Thiên nữ xuất hiện, hoặc là Thiên nữ đã đi đâu, cũng không muốn để Thiên nữ giả bên người, dùng một cái giả lừa gạt thế nhân.

Vị trí bên cạnh hắn, chỉ dành cho nữ nhân mà hắn yêu, ngoại trừ nàng, ai đều không thể giành lấy. Sau khi nàng đi, hắn chấp nhận để vị trí này bỏ trống. Vĩnh viễn như vậy.

Thái độ kiên quyết của Tỳ Ngự, thân là thuộc hạ Minh Kiến chỉ có thể ngậm miệng lại, nhưng không có nghĩa là hắn bỏ qua, hắn vẫn còn có một tia hi vọng cuối cùng.

Có lẽ còn có thể xoay chuyển, hắn cần phải tiếp tục nghĩ ra cách.

—————-000—————

Đào Thiên Hương chưa quay lại, vẫn tiếp tục hành trình tới Kính Hồ, chỉ có điều trong lòng nàng bất an dần tăng lên, ý chí đấu tranh cũng càng dữ dội.

Mỗi lần nghe được tin tức mới từ Nhâm Ngạn tình hình của Tỳ Quốc, nàng càng lo lắng cho an nguy của Tỳ NgŌan nguy, không thể bình tĩnh được.

Làm sao bây giờ? Chỉ cần một bước đi, nàng sẽ cắt đứt liên hệ với thế giới này, đến lúc đó Tỳ Ngự sống hay chết, nàng hoàn toàn không có cách nào biết.

Chẳng lẽ nàng thật sự không thể quên được mà quay về, trong lòng mãi giữ một dấu chấm hỏi tiếc nuối, không thể vứt bỏ?

“Đào cô nương.” Nhâm Ngạn xốc màn xe, “Chúng ta đã tới Kính Hồ.”

“Sao cơ?” Đang suy tư, nàng giật mình khôi phục lại, “Thật không? Đã đến rồi.”

Khoác thêm áo choàng đi xuống xe ngựa, nàng đi vào Kính Hồ được bao bởi rừng cây xung quanh, lúc này Kính Hồ sớm đóng băng trở thành một mảnh trắng tuyết, bốn phía yên tĩnh vắng lặng, ngoài đoàn người bọn họ, không thấy bất kì kẻ nào khác.

Kính Hồ nằm trên vùng núi cao ngay biên giới, bình thường rất ít người xuất hiện, năm trước là vì có lời tiên đoán Phượng Hoàng Thiên nữ hiện thân, mới có nhiều kẻ tụ tập như thế, Thiên nữ bị người đoạt đi rồi, bọn họ cũng tản đi, khôi phục cảnh tượng vắng vẻ ban đầu.

Bọn họ trong thời gian mấy ngày tới, vì chờ đợi thời cơ tốt nhất mở ma pháp trận, bèn chọn hạ trại ngay trong rừng, phái hộ vệ thay phiên gác đêm, quan sát chặt chẽ bốn phía.

Đào Thiên Hương dựa vào vòng tai liên lạc cùng tỷ tỷ, biết được buổi tối ba ngày sau là thời cơ tốt nhất, thời điểm rời đi càng gần, nàng cũng càng đấu tranh.

Núi cao rất lạnh, lòng của nàng cũng đang lạnh, nàng nhớ sự ấm áp trong lòng Tỳ Ngự, hi vọng biết bao giờ phút này hẳn có thể lập tức xuất hiện trước mắt nàng, đem nàng ôm chặt vào lòng, làm cho nàng yên tâm.

Tỳ Ngự. Nàng rất nhớ hẳn, rất nhớ.

Ngày thứ ba đêm đó, trên Kính Hồ hoàng nữ tinh nở rộ sáng lạn quang mang, mặt hồ yên ả bỗng toát ra một chùm tia sáng màu vàng trắng hướng phía chân trời.

Ở bên hồ, hộ vệ gác đêm phát hiện khác thường, lập tức quay về bẩm báo.

“Đào cô nương!” Hộ vệ thật sự kinh ngạc nói: “Trên mặt hồ có động tĩnh !”

Đào Thiên Hương đang ngồi ở bên đồng lửa sưởi ấm, nghe vậy tức khắc đứng lên tới hồ, Nhâm Ngạn đi theo phía sau.

Nàng bước trên mặt hồ đóng băng, thật cẩn thận đi vào giữa hồ, chỉ thấy kim quang nho nhỏ đã mở rộng thành vòng tròn hình ma pháp trận. Mà ngoài kim quang, luồng khí bốn phía đồng thời cũng cũng mau lưu động, thổi mạnh xiêm y và tóc của nàng.

Ma pháp trận thành công sao? Nàng chỉ cần tiến một bước, thật sự có thể thuận lợi về nhà?

Đào Thiên Hương đang hoang mang, trong ma pháp trận truyền ra thanh âm của đào Quốc Sắc , “Không biết có thành công không? Thiên Hương có nhận được chưa?”

“Tỷ!” Nàng lập tức kinh hô ra tiếng. Rốt cục nghe được giọng của tỷ tỷ.

“Thiên Hương?” Đào Quốc Sắc vui mừng la lớn, “Thật tốt quá, thành công rồi! Người nhanh đi vào ma pháp trận, nó duy trì không được lâu lắm.”

Sắc mặt Nhâm Ngạn ngưng trọng nhìn pháp trận thần bí mở ra, kỳ vọng cũng chợt tắt ngấm. Đào cô nương đúng là vẫn lựa chọn rời khỏi nơi này, trở lại thế giới của nàng.

“Đào cô nương, đi đường cẩn thận.”

Đào Thiên Hương quay đầu, nhìn Nhâm Ngạn nhạt cười khổ, nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, kỷ niệm cuộc sống một năm ở đây dần hiện lên trong trí óc.

Nàng mệt mỏi, bất lực, cùng Tỳ Ngự trong lúc đó cãi nhau, hẳn như thế nào mở rộng lòng tiếp nhận nàng, bảo hộ nàng, dần dần đối với nàng nảy nở tình cảm, mà nàng lại là như thế nào đối với hắn động tâm, sinh liễu tình. Cảnh tượng ấy tất cả đều rõ mồn một trước mắt, giống nh là mới xảy ra ngày hôm qua.

Tỳ Ngự sao có thể buông tay để nàng rời đi ? Tim của hắn có phải rất đau đớn không? Theo tính cách của hắn, chắc chắn hắn sẽ không biểu lộ cảm xúc, cho dù đau khổ cũng yên lặng dần xuống đáy lòng, một mình gặm nhấm.

Lời nói hắn từ biệt đêm hôm đó, bóng lưng cô độc khi chia tay, bây giờ nhớ tới lòng đau như cắt.

Cảm xúc ngay khoảnh khắc cuối cùng này càng lúc càng trào ra như nước suối, cơ hồ mau bao phủ nàng, khiến nàng đau xót không thôi.

Nếu nàng có thể chia làm hai thì tốt rồi, như vậy nàng sẽ không đấu tranh do dự thế này, khó là làm sao để trái tim tách đôi mà thôi.

Ánh sáng từ ma pháp trận giờ phút này nháy mắt mở rộng, sắp đạt tới cực hạn, bốn phía cuồng phong nổi lên, pháp trận thần bí đã hoàn toàn mở ra, nếu không hành động ngay khả năng sẽ không kịp.

“Thiên Hương, mau một chút ——” Đào Quốc Sắc có cảm giác muội muội chần chừ, nóng vội thúc giục.

Đào Thiên Hương nhìn ma pháp trận, lại nhìn về phía Nhâm Ngạn, nội tâm kịch liệt giãy dụa nhưng nàng hoàn toàn không biết mình nên lựa chọn như thế nào.

Ai có thể nói cho nàng biết nàng nên làm sao bây giờ? Nỗi khổ tâm chưa từng trải qua này khiến nàng kiệt sức, nàng chịu không nổi.

Nhâm Ngạn thấy nàng do dự, tình hình tựa hồ xuất hiện chuyển biến, vội vàng hô lớn, “Đào cô nương, điện hạ rất cần cô nương!”

Nội tâm đang chiến đấu nháy mắt vỡ toang, nàng rốt cục đã hạ quyết định sau cùng, không hề chần chừ nữa.

Nàng cuối cùng không thể mất đi Tỳ Ngự, muốn trở lại bên cạnh hắn, vô luận tương lai tốt hay xấu, vẫn với hắn cùng một nơi.

“Tỷ tỷ, thực xin lỗi!”

Nàng hướng trong trận hô to, sau đó cũng không quay đầu lại chạy như điên rồi đi, ánh sáng dần yếu đi, ma pháp trận sắp mất đi hiệu lực.

“Đào Thiên Hương.” Đào Quốc Sắc không dám tin kinh hô, nhưng tiếng la của nàng từ hào quang dần nhỏ đi.

Tiếp đó, ánh sáng màu vàng trắng hướng phía chân trời, từ từ thu hẹp lại, đến khi hoàn toàn biến mất, cuối cùng chỉ còn sót lại một chút tia sáng rơi xuống ở một mảnh đóng băng trên mặt hồ.

Nhâm Ngạn vui mừng theo sát phía sau Đào Thiên Hương, khó nén cảm xúc kích động. Cảm ơn trời đất, nàng cuối cùng cũng lựa chọn lưu lại.

“Nhâm Ngạn, phiền ngươi bằng cách nhanh nhất đưa ta quay lại Tỳ Quốc.”

“Vâng.”

9. Chương 9

Để sớm trở lại Tỳ Quốc, đoàn người ở Kính Hồ bỏ qua xe ngựa, chuyển sang cưỡi ngựa suốt đêm. Do Đào Thiên Hương không biết cưỡi ngựa, nàng và Nhâm Ngạn cùng chung một con.

Tuy rằng bị xóc làm nàng cảm thấy khó chịu, nàng vẫn cắn răng nhẫn nhịn, chỉ mong sao mau về Tỳ Quốc, về lại bên người Tỳ Ngự.

Hắn có chuyện gì không? Tình hình vương đô hỗn loạn như thế nào? Hắn nhất định phải bình an vô sự.

Sau khi tăng tốc mấy ngày đêm, vất vả mệt mỏi chạy về Tỳ Quốc thì trời đã tối từ lâu, vừa đến cửa thành, bọn họ đã bị binh lính thủ vệ ngăn cản.

“Đứng lại! Ngươi từ đâu tới?”

Đứng đầu cả đoàn, Nhâm Ngạn xuất ra lệnh bài, “Chúng ta là thuộc hạ của Nhị điện hạ, có chuyện quan trọng cần phải lập tức vào thành.”

Hắn cảm giác được rõ ràng binh lính thủ cửa thành có thay đổi. Trên tường thành, mọi người ai cũng đông lại, mà ngay cả ngoài cửa thành cũng có không ít, cả vương đô như đều bị quân đội vây quanh.

“Thì ra là người của Nhị diện hạ.” Sắc mặt thủ vệ hạ xuống, “Trong thành hiện giờ đang cấm đi lại ban đêm, các người sau khi vào thành đừng lưu lại ở trên đường, mau nhanh quay về phủ.”

“Đã có chuyện gì? Vì sao phải cấm đi lại vào ban đêm?”

“Nhị diện hạ đêm nay dẫn binh vây quanh Vương Cung, hi vọng có thể thuận lợi cứu được vương thượng.”

Hoá ra Tỳ Ngự đã tập hợp quân lính các vùng gần vương đô, cùng với Tỳ Luật nhất quyết thắng bại, bởi vậy tại cửa thành vương đô đêm nay đều tăng thêm binh lính thủ vệ, phòng nếu Tỳ Luật bị đánh bại tính chạy trốn, bọn họ mới có thể lập tức ngăn chặn.

Đào Thiên Hương nghe được Tỳ Ngự đã thống lĩnh binh quân đứng lên đánh Tỳ Luật, lo lắng lại chông thêm, “Nhâm Ngạn, chúng ta mau nhanh về đi!”

“Vâng.” Đoàn người tiến vào trong vương đô, liền cảm thấy không khí ngưng trọng nói không nên lời, đường cái im ắng dị thường, nhà nhà đóng chặt cửa sổ, chỉ sợ đêm nay sẽ xảy ra hỗn loạn.

Hướng đến Vương Cung ánh đuốc sáng trưng, hơn nữa còn mơ hồ truyền đến tiếng huyên náo, ban đêm yên tĩnh càng làm người ta kinh hãi.

Bọn họ rất nhanh trở lại phủ, tiến vào bên trong, lưu thủ ở trong phủ Minh Kiến đúng lúc đi ra, khi hắn nhìn thấy Đào Thiên Hương cũng đi theo khi trở về, trong lòng khởi mừng, vui vẻ không thôi.

“Đào cô nương, người người đã trở lại.” Ông trời quả nhiên đứng về phía bọn họ, Phượng Hoàng Thiên nữ đã đi mà quay lại, cuối cùng quay về bên người bọn họ.

Về mặt nàng mỗi một, chỉ muốn biết về Tỳ Ngự, “Điện hạ hiện tại như thế nào rồi? Có thêm tin tức gì chưa?”

“Điện hạ thống lĩnh binh lính xâm nhập Vương Cung, đang cùng binh mã Đại diện hạ cố gắng hoà giải, chẳng qua trước mắt chúng ta chiếm thế chiếm thượng phong, Đại diện hạ thất bại chính là chuyện sớm muộn thôi.”

Quân đội của Tỳ Ngự rất nổi danh, sĩ khí cũng tăng vọt, bây giờ Tỳ Luật giống như con thú bị vây quanh, cũng chống đỡ không được bao lâu nữa.

Ngay lần đầu khởi binh, Tỳ Luật đã không thuận lợi ép được Tỳ Vương thoái vị, hơn nữa cũng không giết chết nổi Tỳ Ngự, đã lỡ mất thời cơ tốt nhất, thời gian kéo dài càng lâu, đối với hắn càng bất lợi.

“Đào cô nương, người trên đường đi theo chúng ta về đã mệt rồi, tạm thời trước tiên ở bên trong phủ nghỉ ngơi, chờ điện hạ khai hoàn trở về.” Nhâm Ngạn nói với nàng xong quay qua hướng Minh Kiến, “Ta lập tức tới trợ giúp điện hạ một tay.”

“Không, ta cũng phải đi!” Đào Thiên Hương lo lắng nói. Tuy rằng nàng mỗi một, nhưng tại thời điểm quan trọng này, nàng thế nào bình tĩnh đợi bên trong phủ, chờ không biết khi nào Tỳ Ngự trở về?

“Nhưng mà.”

“Không, Nhâm Ngạn, người hộ tống Đào cô nương tiến cung đi.” Minh Kiến thành linh giúp nàng.

Hắn có chút há hốc mồm, “Minh Kiến, sao người.”

“Nếu có Đào cô nương hỗ trợ, có lẽ hỗn loạn tại Vương Cung có thể chấm dứt nhanh hơn, thương vong của hai bên cũng có thể hạ xuống đến thấp nhất, đối với danh tiếng của điện hạ chúng ta cũng có ích.”

Lời này không chỉ Nhâm Ngạn không hiểu, mà ngay cả Đào Thiên Hương nghe xong cũng chau mày, vẻ mặt hoang mang, “Ý người là gì?”

Thế là Minh Kiến đem ý nghĩ của mình cẩn thận nói cho bọn họ, chính là hắn không thể cam đoan làm như vậy rốt cuộc có thể thành công hay không, hơn nữa chuyện này đối với nàng không có chút võ công nào cả, có phần nguy hiểm.

“Đừng lo, ta tình nguyện thử một lần.” Đào Thiên Hương không chút do dự trả lời. Chỉ cần có thể giúp ích đối với Tỳ Ngự, chuyện gì cũng nguyện ý.

Nhâm Ngạn thấy nàng kiên định, cũng không lại ngăn cản, quyết chiến đấu tới cùng, “Ta sẽ cố gắng hết sức bảo hộ Đào cô nương an toàn.”

Minh Kiến vui mừng gật đầu, “Xin đợi ta một chút, ta đi lấy thứ này sẽ ra.”

Không bao lâu, chỉ thấy hắn ôm một bộ áo sa mỏng xuất hiện, trên tay áo khâu những phiến lá vàng như cánh ve, nhìn có vẻ nặng, kỳ thật nhẹ vô cùng.

Đào Thiên Hương nhìn hắn đem áo đưa tới trước mặt nàng, thắc mắc hỏi: “Đây là?”

“Đào cô nương cần phải mặc cái áo này, nó có thể trợ giúp người đạt mục đích nhanh hơn”.

Đây là cảm hứng khi hắn nhìn thấy Đào cô nương tắm hỏa mà ra, sai người làm riêng xiêm y này, vốn tưởng rằng không có cơ hội dùng tới, không ngờ cuối cùng vẫn có công dụng.

Hắn tin rằng điều quan trọng trong một trận chiến, nắm đủ cả thiên thời địa lợi nhân hoà, nhất định có thể thắng lợi.

-----000-----

Bên cạnh đó, trong Vương Cung hiện đang vô cùng hỗn loạn, Tỳ Ngự dẫn cần vương quân đang cùng binh mã Tỳ Luật đánh nhau hừng hực khí thế, người của Tỳ Luật liên tục bị bại, dần dần bị quân Tỳ Ngự đuổi theo bên ngoài bắt đầu vây quanh, thu nhỏ lại phạm vi hướng trung tâm Vương Cung.

Tỳ Luật mặc chiến giáp ngân bạch, trong tay cầm bảo kiếm, thần sắc tức giận đứng ở tấm cung, gần như phát cuồng.

“Phụ vương, bây giờ người vừa lòng chưa?” Hắn phẫn hận nói: “Chúng ta đã bị Tỳ Ngự bao vây, tiếp đến không bao lâu sau, hắn sẽ tiến vào. Vô luận là hắn hoặc là nhi thần, vương vị của người cũng khó giữ được, người còn kháng kháng làm gì?”

Nếu không phải phụ vương chậm chạp không chịu thoái vị, mặc cho hắn lấy tánh mạng uy hiếp cũng vô dụng, hắn sẽ không rơi vào tình thế hôm nay, cùng Tỳ Ngự ngay mặt quyết đấu.

Gương mặt bệnh tật của Tỳ Vương vàng như nến, hết sức gầy yếu, hắn nằm trên giường lạnh lùng nhìn đứa con trưởng, sớm không để ý đến sinh tử của cha.

“Người có bản lĩnh tự mình giết ta đi, tự ngồi lên ngôi vua, nói điều vô nghĩa này làm gì?”

Tỳ Luật mi tâm vừa nhíu. Cái này không giống, chủ động thoái vị và giết người soán vị, kế thừa chính thống khác với chiếm đoạt, bằng không, hắn cũng sẽ không với phụ vương hao tổn sức thời gian lâu như vậy mà không có kết quả.

Tỳ Vương biết được sự đổ kỵ của đứa con trưởng, lạnh lùng cười, “Thiếu kiên nhẫn trở thành cái thất bại lớn nhất của người, người đã vô duyên với ngôi vị của Tỳ Quốc rồi.” Hắn vốn đang do dự nên đem vương vị truyền cho ai, lúc đầu không thể quyết định, không ngờ ông trời đã chỉ dẫn cho hắn, để cho hắn thấy rõ ai mới là người thích hợp kế vị.

Hắn biết thời gian không còn nhiều, cho nên dù đứa con lấy tánh mạng hắn ra uy hiếp, hắn cũng không tiếc nuối nữa, muốn chém muốn giết tùy ý.

Hắn không muốn nhìn thấy đứa con này có phải vì ngôi vua mà ngay cả luân thường cũng không màng, phạm phải trọng tội, không biết hối cải?

“Ai nói nhi thần không được?” Nét mặt Tỳ Luật càng dữ tợn, “Người đến bây giờ còn mong đợi Tỳ Ngự? Nếu Tỳ Ngự đã chết, trừ bỏ nhi thần, người còn có thể truyền cho ai?”

“Người điên rồi.” Tỳ Vương thở dài một hơi, không thể trông cậy được hắn tỉnh ngộ.

“Thì có sao? Nhi thần không đoạt được, Tỳ Ngự cũng đừng hòng!”

Tỳ Luật tức giận mà xoay người rời đi. Dù sao đến bước này rồi, hắn cũng không có đường lui, chỉ có thể cùng Tỳ Ngự người chết ta sống một phen — bọn họ trong lúc đó, chỉ có thể có một người lưu lại.

Hắn không tin người thua sẽ là hắn, chưa đến khắc cuối cùng, không ai biết kết quả sẽ như thế nào.

Hắn ra ngoài tầm cung, từ binh lính hộ vệ, biết được quân của Tỳ Ngự trước mắt đang ở trước đại điện cùng binh của hắn giao chiến, hắn liền không chút do dự đi tới đại điện, định cùng Tỳ Ngự ganh đua cao thấp.

Lúc này, đúng là thời khắc đen tối trước bình minh, trước khoảng sân đại điện, hai bên quân đội hỗn chiến, cảnh tượng dị thường rối loạn, đuốc sáng khắp bốn phía, nhưng tầm nhìn vẫn là không cao, rất nhiều bóng đen nơi nơi chộp lên, muốn nhìn cũng thấy không rõ.

Tỳ Luật đứng ở dưới bậc thềm, trên cao nhìn xuống, mất một hồi lâu thời gian, mới tìm thấy Tỳ Ngự đứng ngay phía dưới, hắn ở trước không ngừng tìm cách đến gần quân đội, sau lưng còn có Đông Cách che chở, rõ ràng chiến đấu một đêm cũng không mỏi mệt.

Rút kiếm ra, Tỳ Luật bước xuống cầu thang, sát khí át người hướng tới hắn, “Tỳ Ngự, nạp mạng đi!”

Tỳ Ngự cảnh giác nhìn lên hướng điện, chỉ thấy hắn thẳng hướng xuống, đầy đe dọa, nhanh tay rút kiếm đỡ công kích của đối phương, hai kiếm chạm vào nhau thật mạnh phát ra tiếng “Keng! Keng!”, nổi bùng lên trận lửa.

Hai mắt lạnh, Tỳ Ngự ngay cả ngữ khí cũng dị thường lãnh liệt, “Ta còn nghĩ là, ngươi sẽ còn trốn tới khắc cuối cùng mới dám xuất hiện.”

“Người cho rằng ta thật sự sợ người sao? Nằm mơ đi!” Tỳ Luật nói xong lại huy kiếm chém tới.

Huynh đệ gặp nhau, lại hết sức vô tình, bọn họ không ai nhường ai chiến đấu kịch liệt, chiêu thức dùng hết toàn lực, dường như là một cuộc chiến một mất một còn.

Đúng lúc đang khốc liệt này, Tỳ Ngự không khỏi phẫn nộ mắng: “Vì chiếm được vương vị, ngươi rút cuộc còn có chuyện gì làm không được?” Chẳng những nhiều lần hãm hại hắn, thậm chí còn không buông tha Thiên Hương, đến cuối cùng, ngay cả chuyện phụ vương thoái vị cũng làm được, chỉ thiếu không tự tay đem phụ vương giết mà thôi.

Người như vậy, sao có đủ tư cách trở thành vua của một nước?

Nếu thật dễ cho hắn có được ngôi vua, Tỳ Quốc khẳng định sẽ lụn bại!

“Chỉ cần có thể đạt mục đích, không có việc gì ta làm không được!” Tỳ Luật không chút nào hối cải, cười đến cuồng vọng.

“Chỉ tiếc, cho dù ngươi có làm chuyện xấu xa gì, mục đích của ngươi vẫn không đạt được, cuối cùng cũng đối mặt hậu quả thất bại thảm hại.”

Nụ cười của Tỳ Luật cứng đờ, thẹn quá thành giận, “Người câm mồm!”

Hai huynh đệ tiếp tục giao chiến, ai cũng không nhường ai, mà Tỳ Ngự võ nghệ vốn hơn hẳn Tỳ Luật, nếu không phải hắn giấu, Tỳ Luật căn bản không có khả năng cùng hắn đánh lâu như vậy còn chưa phân cao thấp.

Tỳ Ngự và hắn khác nhau, không những ở lòng tham mà táng tận thiên lương, ngay cả thân nhân của mình đều không chút lưu tình nào lợi dụng, thậm chí chờ đợi thời cơ bắt giữ hắn, để sống chết của hắn giao Tỳ Quốc quyết định, không muốn làm ô uế tay của mình.

Tỳ Luật mơ hồ hiểu được Tỳ Ngự thủ hạ lưu tình, càng đánh càng căm, vì hắn cho rằng Tỳ Ngự làm như vậy, rõ ràng chính là coi thường hắn.

“Tỳ Ngự, đừng xem thường ta, dốc toàn lực của ngươi đi!”

“Chỉ sợ ngươi đỡ không nổi.” Tỳ Ngự không chút khách khí nói.

“Khỏi nhiều lời!”

Hắn dường như nổi cơn điên liên tục tiến công, chiêu thức ngoan độc, Tỳ Ngự lại như trước vững như Thái Sơn, bất vi sở động. Điều này làm cho hắn càng ngày càng nóng, không biết nên như thế nào mới có thể đả bại Tỳ Ngự.

Đúng lúc này, gần bên ngoài cửa cung truyền đến tiếng xôn xao, bất ngờ một đoàn ngựa nhảy vào trong hỗn chiến, không biết là người phương nào.

“Phượng Hoàng Thiên nữ hộ chân chủ, đám phản loạn mau buông khí giới đầu hàng, đừng chống lại thiên mệnh!”

Đội người kia giương giọng hô lớn, thanh thế kinh người, một tiếng lại một tiếng, lập tức thu hút ánh mắt binh lính hai bên.

Phía đông chân trời lúc này toả ra ánh sáng, một người mặc kim vũ y thân ảnh sau lưng nam nhân dẫn đầu, nàng bay lên làm vạt áo dài chiếu rọi xuống phát ra hào quang màu vàng, rất giống Phượng Hoàng đang bay lượn xoay quanh.

Quân lính Cần vương thấy thế, sĩ khí lại lần nữa phấn chấn lên, bỏ qua mỗi một hô lớn, “Phượng Hoàng Thiên nữ hộ chân chủ, đám phản loạn mau buông khí giới đầu hàng, đừng chống lại thiên mệnh!”

“Phượng Hoàng Thiên nữ hộ chân chủ ——”

“Mau buông khí giới đầu hàng, đừng chống lại thiên mệnh ——”

“Đừng chống lại thiên mệnh ——”

Thanh âm Cần vương quân quát to lên nháy mắt chấn động, từ bên ngoài hướng về phía trung tâm, binh lính Tỳ Luật thấy thế không khỏi bắt đầu hoảng loạn, quân tâm bắt đầu dao động.

Nếu Tỳ Ngự mới là chân mạng thiên tử, ngay cả Phượng hoàng Thiên nữ đều đứng cùng phía hấn, bọn họ vì Tỳ Luật liều mình hợp lại thậm chí có khả năng mất mạng, có thể được gì?

Chẳng lẽ là được tiếng xấu quân phản loạn suốt bị hậu nhân phỉ nhổ?

“Nhanh buông khí giới đầu hàng ——”

“Các người vô cớ xuất binh, còn không mau giác ngộ, đừng ngu xuẩn đối nghịch với thiên mệnh ——”

Loảng xoảng một tiếng, một gã binh lính Tỳ Luật bỏ vũ khí trong tay, những người khác ý chí lại dao động, ngay sau đó, tiếng thứ hai, tiếng thứ ba. Tiếng đao kiếm rơi xuống đất ngày càng nhiều, ảnh hưởng liên tục lan rộng, dần dần, quân đội Tỳ Luật dĩ nhiên đều về cùng một bên, chủ động đầu hàng, không hề cùng Cần vương quân tiếp tục đổ máu.

Che chở cho Phượng Hoàng Thiên nữ, đoàn kỵ mã hướng đường xông vào bên trong Vương Cung, khí thế hùng hồn đến mức ai cũng la to lên.

“Phượng Hoàng Thiên nữ hộ chân chủ, bọn phản loạn tức khắc bỏ khí giới đầu hàng, đừng chống lại thiên mệnh!”

Tỳ Ngự và Tỳ Luật đang chiến đấu với nhau nghe tiếng hô vang xa xa truyền đến, kinh ngạc xoay người lại nhìn, thấy một đoàn ngựa trong hỗn loạn dần tới gần, nhưng rất xa xem không rõ ràng, chỉ có bộ kim vũ y tung bay dìu dặt chói mắt, khó có thể xem nhẹ.

Tỳ Ngự khó hiểu nhíu mày lại. Làm sao có thể là Phượng Hoàng Thiên nữ? Chẳng lẽ là Minh Kiến phái người giả trang, dùng chiêu này để tập kích bất ngờ?

Bên này, binh lính của Tỳ Luật buông đao kiếm ngày càng nhiều, sĩ khí đã hoàn toàn tiêu tan, không thể hồi phục được nữa.

Tỳ Luật không dám tin nhìn cảnh này, hoàn toàn không thể chấp nhận quân binh hấn huấn luyện đã lâu, nhưng đánh không lại một Phượng Hoàng Thiên nữ nhỏ nhỏ!

Hắn trước tiên lấy lại tinh thần, thấy Tỳ Ngự nhất thời giật mình, để lộ sơ hở ngàn năm, vội dốc toàn lực ác độc hướng hấn đâm tới, “Người chịu chết đi!”

May mà Tỳ Ngự đột nhiên hoàn hồn, ngay lúc quan trọng né được, tránh khỏi nguy hiểm.

Tỳ Luật chưa từ bỏ ý định, hai lần tấn công, nhưng hành động của Tỳ Ngự so với hắn nhanh hơn, đưa kiếm tới, lợi hại đúng lúc này nhắm khe hở của chiến giáp ở lưng hắn thẳng đâm vào.

Hắn hoảng sợ nhìn máu tươi từ trong cơ thể mình từ từ chảy ra, dần nhuộm cả chiến giáp trắng, ngay sau đó cổ họng hắn trào dâng, phun ra một ngụm máu, sắc mặt dữ tợn oán hận trừng Tỳ Ngự, “Người. . . .”

“Là người bức ta.” Tỳ Ngự lạnh giọng trả lời, biểu tình hoàn toàn khác, cũng không có vẻ ác cảm. Tất cả đều là vương huynh tự chuốc lấy.

Trường kiếm vừa thu lại, Tỳ Luật ngã xuống đất, gãy một hồi, vừa thở mạnh, tứ chi buông lỏng, sau đó không nhúc nhích, hoàn toàn tắt thở.

Tỳ Ngự thở dốc, nghiêng tai yên lặng nghe bốn phía thanh âm đao kiếm buông vang lên liên tục, hắn nhìn mặt trời càng chói mắt, hiểu được đại thế đã định, trận nội loạn sắp chấm dứt.

Đêm này thật sự là dài lâu, hắn còn tưởng rằng vĩnh viễn trời cũng sẽ không sáng.

Luôn luôn bên cạnh chủ tử chiến đấu hăng hái – Đông Cách, lúc này kinh ngạc đoàn ngựa chỉ vào đoàn ngựa, “Điện hạ, người suất lĩnh là Nhâm Ngạn!”

“Cái gì?” Hắn quay đầu nhìn lại. Nhâm Ngạn đã quay về? Nếu tính ngày, hắn không phải nên nhanh trở về như vậy?

Nhưng nếu Nhâm Ngạn đã trở lại, vậy Thiên Hương đâu? Nàng hay không đã thuận lợi trở lại thế giới của mình, cuộc đời này hắn không còn cơ hội nhìn thấy nàng?

“Tỳ Ngự!”

Thanh âm quen thuộc trong trẻo vang lên, Tỳ Ngự quả thực không dám tin, hắn nghi ngờ chính mình có phải vì nhớ nàng quá không mới sinh ra ảo giác như vậy, nghĩ người vừa rồi kêu to là hắn.

Nàng hắn là sớm không ở thế giới này, hắn không nên lại khiến mình ôm chờ mong, tiếp tục lừa mình dối người, tự tra tấn.

Nhưng hắn lại không thể không hy vọng nỗi niềm xa vời, càng gần thân ảnh có thể một lần nữa đem lại niềm vui cho hắn, an ủi tâm hồn cô đơn của hắn.

“Tỳ Ngự!”

Đào Thiên Hương mắt thấy khoảng cách giữa nàng và hắn càng ngày càng gần, không khỏi vui mừng xúc động, không đợi ngựa dừng lại, liền khấn trương từ lưng ngựa nhảy xuống, bổ vào lòng Tỳ Ngự, nhanh chóng bị hắn ôm chặt lấy.

“Thật tốt quá, người không có việc gì.” Nàng mừng rỡ nhìn không được đỏ hốc mắt, gắt gao vòng cổ hắn, chết cũng không chịu buông.

Nàng vừa rồi thật lo lắng sẽ đến không kịp, làm Nhâm Ngạn mang theo nàng phải tìm kiếm thân ảnh của hắn trong loạn lạc, không thì e rằng nàng sẽ không bình tĩnh, may mắn hết thấy thuận lợi, hắn cũng không bị thương tổn, nàng rốt cục có thể yên tâm.

“Ta. là nằm mơ sao?” Tỳ Ngự khó có thể kiềm nổi vui sướng mừng như điên, lực đạo ôm lấy nàng lại mạnh mẽ, chỉ sợ nàng sẽ trong nháy mắt trốn nữa, “Thiên Hương, người không phải quay về rồi sao?”

“Không quay về được. ta không quay về được.” Nàng vừa cười vừa khóc, ngữ khí lộ vẻ nồng đậm làm nũng, “Là người hại ta không thể quay về. Người trộm lòng của ta đi không trả, ta cho dù có trở về cũng sống không được, chỉ có thể quay lại tìm người tính toán thôi.”

Nàng đã nhận ra một điều, chính mọi sự quan tâm đến hắn cuốn lấy bước chân của nàng, làm nàng không thể quay về thế giới cũ, chỉ có thể lựa chọn ở nơi này, cùng hắn cả đời.

Biết việc ở lại bên cạnh hắn phải đối mặt với bao vấn đề, nàng cũng chấp nhận, tuy rằng rất ghét cái danh Phượng Hoàng Thiên nữ trên người, nhưng nếu là phải trả giá, nàng không có gì oán hận.

Nàng sẽ cố gắng trở thành hình mẫu phù hợp, ở bên cạnh hắn giúp hắn, cùng hắn đối mặt với khó khăn, không thể tách rời.

Nghe được lời hứa không quay về, lòng Tỳ Ngự sau nhiều ngày u ám nháy mắt thay đổi, vui vô cùng, không biết nên nói gì mới có thể diễn đạt tâm tình xúc động lúc này của hần.

Trở thành người được yêu nhất, còn có chuyện gì có thể làm người ta cảm thấy hạnh phúc hơn? Ngay cả trở thành thiên hạ bá chủ cũng không sánh bằng một câu “Không rời khỏi hần”.

“Nhị điện hạ vạn tuế! Phượng Hoàng Thiên nữ vạn tuế ——”

Không biết quân lính từ khi nào xuất hiện đột nhiên hô lên câu này, những người khác cũng bắt chước theo, sau đó càng ngày càng nhiều người thêm vào, càng hô càng to, cơ hồ vang vọng cả tòa Vương Cung.

“Nhị điện hạ vạn tuế! Phượng Hoàng Thiên nữ vạn tuế ——”

“Vạn tuế ——”

Tỳ Ngự vẫn ôm chặt Thiên Hương, nhìn binh sĩ đã hỗ trợ, hai người tuy rằng vui vẻ, nhưng cũng biết trách nhiệm trên vai mình vô cùng nặng, quyết tâm không phụ kỳ vọng mọi người.

Một ngày mới báo hiệu cuộc sống tương lai của họ, một cuộc sống hoàn toàn khác.

Nội loạn chấm dứt, bọn lính bỏ vũ khí đầu hàng bị bắt, Tỳ Ngự không trừng phạt, hần đem việc giải quyết hậu quả giao cho Nhâm Ngạn và Đông Cách xử lý, còn mình mang theo Đào Thiên Hương vào tẩm cung Tỳ Vương, thăm hỏi tình hình.

Đi đến bên giường, hần chợt quỳ xuống đất nói: “Phụ vương, xin thứ lỗi cho nhi thần cứu giá chậm trễ.”

Đào Thiên Hương cũng quỳ gối bên cạnh hần, lẳng lặng không nói gì.

Tỳ Vương vốn nhắm hai mắt giờ này mới chậm rãi mở ra, nghiêng đầu xem họ một cái, ánh mắt dừng lại trên người Đào Thiên Hương hồi lâu, “Nàng có phải là. Phượng Hoàng Thiên nữ trong truyền thuyết?”

“Vâng”, Tỳ Ngự thay nàng trả lời.

“Còn Luật nhi đâu?”

Trầm mặc hồi lâu, Tỳ Ngự mới đáp thẳng thắn, “Đã chết dưới kiếm của nhi thần.”

Tỳ Vương thật mạnh thở dài, cũng không trách hần. Hần hiểu được do Luật nhi tự tìm kết cục, cho dù không chết dưới kiếm Tỳ Ngự, chung quy cũng sẽ bị trừng phạt mà chết, chẳng trách những người khác.

Vừa rồi bọn lính bên ngoài hô to, hần cũng nghe thấy, Ngự nhi kế vị đã được chấp nhận, hưởng hồ bên cạnh Ngự nhi còn có Phượng Hoàng Thiên nữ, vô luận người hôm nay là thật hay giả, nàng cũng có ảnh hưởng đối với dân chúng, là sự thật không thể chối cãi.

Hần rất mệt mỏi, mắc căn bệnh này không biết có thể sống tới khi nào, hần không nghĩ lại tiếp tục vì quốc sự phiền não, quyết định mau chóng thoái vị, đem vương vị truyền cho Ngự nhi, hưởng phúc cuối đời.

“Ngự nhi, đối tốt với nàng”.

Một câu ngắn gọn, Tỳ Ngự biết Đào Thiên Hương được phụ vương chấp nhận rồi, “Nhi thần đã hiểu.”

Tỳ Vương cười nhẹ. Đem quốc gia giao cho Ngự nhi hần thực yên tâm, cũng tin tưởng ở dưới sự trị vì của Ngự nhi, Tỳ Quốc sẽ ngày càng lớn mạnh, có thể nhất thống Trung thổ.

10. Chương 10

Ngày nội loạn chấm dứt, Tỳ Vương lập tức tuyên bố mình thoái vị, đem ngôi vua truyền cho Tỳ Ngự, bởi vậy sau khi hỗn loạn ở Vương Cung kết thúc, lại tức khắc lâm vào một việc bận rộn khác — chuẩn bị đại lễ cho tân vương.

Bởi vì chuyện cần xử lý rất nhiều, Tỳ Ngự tuy rằng còn chưa chính thức lên ngôi đã chuyển vào Vương Cung, do đó Đào Thiên Hương đương nhiên cũng đi theo, chẳng qua nàng ở điện khác, phải đợi sau khi được lập hậu, mới có thể tiến vào cung điện Vương Hậu.

Đại sự đã định, hiện tại nàng muốn đổi ý cũng không được, chẳng qua điều duy nhất nàng cảm thấy áy náy là tỷ tỷ. “A — Đào Thiên Hương, ta thật muốn bóp chết ngươi —”

Trong tấm cung, Đào Thiên Hương cố ý cho lui toàn bộ cung nữ, một người ngồi bên cạnh bàn, nhìn hoa tai sao sáu cánh liên tiếp như mây thở dài. Nàng thật không biết nên thế nào thuyết phục tỷ tỷ!

Tỷ tỷ tức điên, may mắn bọn họ không phải nói chuyện mặt đối mặt, bằng không, nàng đoán mình sẽ bị cơn giận của tỷ tỷ bùng nổ đến bay lên trời.

“Ta chờ một năm, thật vất vả cho đến lúc ngươi có thể trở về, không ngờ ngươi lại ở giây cuối cùng cho ta leo cây, ta gần nôn ra luôn!” Đào Quốc Sắc tiếp tục phát điên thét lên.

“Tỷ, rất xin lỗi” không biết nàng hôm nay lần thứ mấy nói xin lỗi rồi, nhưng vẫn không thể dập tắt lửa giận của tỷ tử.

“Thật là, ta bị ngươi làm tức chết rồi, ngươi rút cuộc có hiểu hay không? Bỏ qua lần này, lần sau ngươi phải chờ một năm mới trở về được.”

“Tỷ, việc ấy.” Nàng vẫn còn do dự, nhưng kiên quyết nói ra, “Ngươi không nên chờ ta nữa, ta. không quay về.”

Vòng tai đầu thế giới kia, tiếng gầm gừ tức giận nháy mắt yên lặng, một hồi lâu, mới lại xuất hiện thanh âm, “Ngươi vừa rồi nói gì đó?”

“Ta nói, ta không quay về .”

“. Đào Thiên Hương, ngươi điên rồi!”

“Ta không điên, ta rất tỉnh táo.”

“Ôi. Chắc là ta đang giận qua mức có thể nghe nhầm, dọa ta không ngã được đâu, ha ha.” Người nào đó tiếp tục giả chết trốn tránh.

“Tỷ, mau đổi mặt sự thật, ta quyết định không quay về, ta muốn ở chỗ này gả cho Tỳ Ngự, ta thật sự không rời khỏi hẳn được.” Đào Thiên Hương nhấn mạnh, ép tỷ tỷ chấp nhận.

Đào Quốc Sắc không nói gì đáp lại, chuyện nàng lo lắng nhất vẫn xảy ra, muội muội bị cảm tình ràng buộc, cuối cùng lựa chọn Tỳ Ngự, không chịu quay về.

Nàng giận không đứng dậy, ngữ khí hít sâu, “Ngươi thật sự hiểu rõ sao? Gả cho hắn sẽ không thể trở về nhà được nữa”.

Người khác gả ra nước ngoài, có thể đáp máy bay quay lại, nhưng muội muội nàng không lấy chồng ở nơi nào, lại gả đến thế giới khác, ngay cả thỉnh thoảng muốn về nhà mẹ cũng không có cách.

Đào Thiên Hương tâm tình cũng ủ rũ, “Vậy tỷ coi như ta gả đến ngoài không gian được rồi, tuy rằng không gặp mặt được, nhưng ít nhất cũng có thể dựa vào ma pháp trận liên lạc, giống như gọi điện thoại thôi.” Nếu có thể, nàng cũng không muốn vậy, nhưng nàng đã yêu Tỳ Ngự, cắt đứt hẳn không được, chỉ có thể chấp nhận.

“Ngươi, đứa ngốc này.” Nói xong, Đào Quốc Sắc nhịn không được nấc lên.

Hai tỷ muội từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cơ hồ chưa từng tách rời, không ngờ vừa chia tay sẽ không có thể gặp lại, nàng như thế nào lại đồng ý được?

“Tỷ.” Nghe thấy thanh âm ghen lời của tỷ tử, Đào Thiên Hương nhất thời cũng đau buồn, không khỏi một trận mũi cay.

Kết quả hai tỷ muội cùng nhau khóc lên, còn càng khóc càng lớn, nếu trong phòng có cung nữ khẳng định sẽ bị tiếng khóc của bọn họ dọa mất, nghĩ là đã xảy ra chuyện lớn gì.

Tuy rằng không phải vì sinh tử mà cách xa, còn có thể liên lạc với nhau, nhưng hai người vẫn cảm thấy buồn, luyện tiếc lẫn nhau.

Nhưng sinh ly tử biệt là người tất phải trải qua, không có bữa tiệc nào không tàn, nếu gặp nhất định phải dừng cảm đối mặt, cố gắng để tình chín chắn lớn lên, càng kiên cường hơn, nếu lùi bước, sẽ mất đi cơ hội trưởng thành.

Cho nên, sau khi khóc, hai nàng vẫn đối mặt sự thật, chỉ cần biết rằng cho dù ở xa mà vẫn thật sự hạnh phúc, vậy thì không có gì lo lắng hoặc tiếc nuối.

Ngay lúc Đào Thiên Hương gần hết khóc thì Tỳ Ngự không tiếng động từ sau nhẹ nhàng ôm lấy nàng, đem nàng vào trong lòng ấm áp của mình, hi vọng có thể an ủi nàng.

“Ngự?” Nàng kinh ngạc mở hai mắt nhắm lệ nghiêng đầu nhìn hắn, “Chàng không phải bận việc sao?” Đã nhiều ngày hắn vì tiếp nhận quốc sự rắc rối, việc hôn thiên âm địa, cơ hồ không có thời gian để ý tới nàng, làm sao lại đột nhiên xuất hiện ở tấm cung của nàng?

“Ta rảnh rồi một chút, tranh thủ tới đây nhìn nàng.”

Vừa rồi nàng cùng tỷ tỷ nói chuyện, hắn đại khái nghe được một nửa, biết nàng vì ở lại bên cạnh hắn mà trả giá không nhỏ, rời xa nơi chôn rau cắt rốn, mà hắn không thể thay nàng chia sẻ.

“Đừng buồn, ta sẽ đối tốt với nàng, làm nàng quên đi, để nàng luôn vui cười.”

Hắn sẽ tận dụng hết khả năng đền bù cho nàng, tin tưởng chỉ cần nàng luôn luôn hạnh phúc, có thể chậm rãi xóa đi phần nào u sầu nhớ nhà của nàng, không để nàng khổ sở như vậy.

Hy sinh của nàng sẽ không uổng phí, hắn mãi yêu nàng, vô luận xảy ra bất cứ chuyện gì cũng sẽ không thay đổi.

“Àn.” Đào Thiên Hương tuy rằng vẫn không ngừng được nước mắt, nhưng trên mặt lại tươi cười, cảm thấy vô cùng vui sướng.

Lời hứa hẹn của hắn thật có sức mạnh, cho nàng dũng khí nhiều hơn nữa, chuẩn bị tốt những ngày tiếp theo, cũng không lại bàng hoàng bất an.

Nàng tin tưởng hắn, cũng tin tưởng chính mình sẽ không hối hận. . . .

“Đừng khóc, nhìn thấy người rơi lệ, với ta mà nói quả thực là một loại hình phạt.”

Tỳ Ngự than nhẹ một tiếng, cúi xuống yêu thương hôn lên khóe mắt nàng, dời đi sự chú ý của nàng, không để cho nàng tiếp tục khóc, hắn rõ ràng đang che lại môi của nàng, nhắm nháp cánh môi non mềm của nàng, muốn nàng giữ này trong lòng chỉ nghĩ đến hắn.

Nàng nhu thuận ngửa đầu hứng lấy nụ hôn của hắn, bị hắn bao vây trong ôn nhu đầy thương yêu, bây giờ mũi nàng ngửi được đều thuộc hơi hướm của hắn, triển miên quấn nhau, kéo dài không dứt.

Chính là nụ hôn dịu dàng dễ dàng bắt đầu không khống chế được, không tự chủ được nhiệt liệt dây dưa, trong cơ thể hai người dục vọng nhanh chóng dâng lên, theo hướng không thể vãn hồi, muốn càng nhiều hơn.

Tỳ Ngự miễn cưỡng khó khăn dừng lại nụ hôn, trong mắt ngập tràn lửa tình, thấy nàng thở hổn hển, khuôn mặt ửng đỏ, con ngươi cũng đầy ham muốn, cuối cùng hắn ôm lấy nàng, đi đến giường.

Đào Thiên Hương thoáng lấy lại tinh thần, hiểu được hắn muốn làm chuyện gì, sắc mặt lại đỏ bừng, “Chờ một chút, chờ chút cái đã. . . .” Nàng cùng tỷ tỷ còn chưa chấm dứt trò chuyện, nói đến một nửa mà cắt ngang đường như không tốt lắm.

“Ta đã chờ người đủ lâu rồi.” Hắn không dừng bước chân lại, chỉ cúi đầu nỉ non bên tai nàng, tiếng nói khan khan lộ ra dục vọng, đến nỗi thân mình mẫn cảm của nàng hơi run rẩy.

Nam nhân này đã muốn ăn nàng lâu lắm rồi, có thể nhịn đến bây giờ, cũng khó cho hắn.

Nàng biết mình ngăn cản hắn không được, mà nàng. . . . tuy rằng thẹn thùng nhưng cũng không muốn ngăn trở. Vì thế đành phải nhân dịp còn chưa cách bàn quá xa thì vội vàng lớn tiếng hướng tới hoa tai sao sáu cánh hô, “Tỷ, tạm thời cứ như vậy, có việc về sau lại nói chuyện tiếp. . . .”

“Ồ? Thiên Hương, người làm sao vậy?”

“Ta đột nhiên có việc gấp.”

Bọn họ cách bàn càng xa, thanh âm của Đào Quốc Sắc truyền đến tai cũng càng nhỏ, đến cuối cùng trở nên nhỏ xíu, nghe không rõ ràng lắm.

“Thiên Hương? Đây đây đây? Đào Thiên Hương, mau trả lời.”

Đào Quốc Sắc đợi một hồi lâu, nhưng hoàn toàn không nghe được âm thanh gì, muội muội không biết biến mất nơi nào.

Cái con này, buồn rầu lúc đầu nháy mắt bị lửa giận thay thế, không khí cảm động cũng lập tức mất hết.

“Con cóc — thật sự là tên không lễ độ gì cả!”

Mặc kệ nàng, chấm dứt ma pháp trận thôi.

Lòng chưa cam kết thúc trò chuyện, lần sau cùng muội muội liên lạc thì nghĩ đến nàng một chút đi.

Tỳ Ngự ôm lấy Đào Thiên Hương đi đến giường, không chờ được mà phủ lên cánh môi ngọt mê người của nàng, nàng cũng nhiệt liệt đáp lại hắn, hai người cứ như là củi đốt gặp phải lửa, khát vọng thiêu đốt lẫn nhau, cảm xúc dâng trào mau chóng thay thế lý trí, không còn để ý cái gì nữa.

Hai người mạnh dạn khám phá lẫn nhau, cho đến khi gần như loã thể, da thịt đụng chạm, cùng với kiềm chế đã lâu, như ngọn sóng vỗ mạnh, hoàn toàn hoà vào nhau, ngọn lửa tình nóng rực, đắm mình vào trong đó.

Nàng ở dưới thân mình hắn đầy mồ hôi bầu chặt lấy, thở gấp dưới sự xâm nhập liên tiếp của hắn, đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại cảm giác sung sướng của cơ thể kích thích nàng, đem nàng lên đỉnh cực hạn hoan ái, giống như chết đi rồi lại hồi sinh, dư vị lưu lại thật lâu.

Triền miên hồi lâu, Đào Thiên Hương mệt nhọc lẫn người vào trong lòng Tỳ Ngự, tóc mai ướt đầm gợi tình với sắc mặt đỏ bừng, nhìn rất kiều mỵ mê người, cánh môi nàng ẩm ướt sưng đỏ khê nhếch lên, cũng mang theo từng hơi thở mị hoặc, giống như lại muốn câu dẫn hắn lần nữa, Tỳ Ngự ôn nhu mỉm cười, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên mặt nàng, tham lam nhìn tư sắc kiều diễm còn lưu lại lửa tình. Khuôn mặt xinh đẹp này của nàng chỉ có hắn một mình độc hưởng, ngoài hắn ra, ai cũng đừng mơ tưởng.

Sau khi chân chính có được nàng, tim của hắn cuối cùng đã ổn định, lúc trước hắn vẫn mong ước một giấc mộng tưởng như hảo huyền, vốn không tin rằng nàng lựa chọn hắn, lựa chọn ở lại bên cạnh hắn, ở lại một thế giới xa lạ. Hắn sợ mình mở mắt mộng liền tan vỡ, thân ảnh của nàng cũng sẽ biến mất.

Nhưng bây giờ, hạnh phúc này là thật, sự ấm áp trong lòng không phải là sai, hắn rốt cục cũng được âu yếm nữ nhân mà hắn yêu, không bao giờ để nàng rời đi nữa.

Hắn sẽ chăm sóc nàng, che chở nàng, yêu thương nàng, cho đến mãi sau này.

Lễ đăng quang của Tỳ Ngự và lập Đào Thiên Hương làm hậu đang khẩn trương chuẩn bị, tẩm cung của nàng càng có nhiều người ra ra vào vào, giúp nàng lấy số đo chuẩn bị đại lễ, sau khi trở thành Vương Hậu cũng phải có thêm y phục.

Đào Thiên Hương đành để cho các cung nữ trên người nàng đo đông đo tây, giống như cho rằng nàng là đứa trẻ vậy, mà nàng để tâm là, mỗi vị cung nữ lần đầu tiên nhìn thấy nàng phản ứng dường như giống hết nhau, không hề khác biệt.

Trước là thắc mắc khó hiểu, rồi lại do dự, cuối cùng nhịn không được hỏi ra miệng —

“Người thật sự là Phượng Hoàng Thiên nữ?”

Mặc dù nàng rất muốn nói “Không phải”, nhưng chỉ có thể thừa nhận mình chính là Phượng Hoàng Thiên nữ với từng cung nữ, thật có cảm giác da mặt mình dày.

Ai, rốt cuộc là người nào người khởi xướng nói Phượng Hoàng Thiên nữ là một nữ nhân có mỹ mạo “khuyên quốc khuyên thành”? Khó trách các cung nữ nhìn thấy diện mạo bình thường của nàng cảm thấy hoài nghi, bởi vì nàng vốn không có vẻ ngoài tuyệt sắc, thậm chí có cung nữ còn xinh đẹp hơn nàng.

Chắc, đồn đãi quả thực có thể giúp người cũng có thể hại người, hiện tại nàng đang bị hại đây.

“Người đừng lo.” Cung nữ trang dung cho buổi lễ lập Đào Thiên Hương làm hậu tiến đến, thần sắc không hề bối rối, tin tưởng chắc chắn nói: “Khuôn mặt của Thiên nữ vì đại lễ, mới không lộ ra mị lực ‘khuyh quốc khuyh thành’, việc này cứ giao tay nô tỳ, ngày lập hậu, nô tỳ tuyệt đối sẽ làm người tuyệt sắc mê hoặc, không phụ danh Phượng Hoàng Thiên nữ.”

“Sao cơ?” Đào Thiên Hương kinh ngạc sửng sốt. Khuôn mặt khuyh quốc khuyh thành có thể mê đảo nam nhân? Có thật trang điểm được như thế không?

“Thỉnh người yên tâm giao cho nô tỳ đi.” Cung nữ cười đắc ý, “Mỹ nhân nào không phải dựa vào son phấn mà ra? Chỉ cần trang điểm vào, người bình thường chớp mắt cũng sẽ biến thành tuyệt sắc mỹ nhân, chuyện này nô tỳ gặp rồi, nên không ngạc nhiên.”

“Ồ. được, làm phiền người.” Nàng cười gượng, dù sao đã nhận mệnh, mình từ đầu đến cuối bị xem như đứa trẻ, không kháng nghị.

Từng ngày từng ngày bận rộn trôi qua, thật vất vả ngày đại lễ rốt cục đã đến, sáng sớm tinh mơ, các cung nữ như trong trận địa sẵn sàng đón quân địch, phòng trong lúc diễn ra có sai lầm gì.

Lễ lên ngôi của Tỳ Ngự trước tiên cử hành ở chính điện, hần mặc bộ hoàng y long văn được thêu tinh xảo, thần sắc không thay đổi vẫn lạnh lùng, tự nhiên toả ra khí thế vương giả, đứng trên bậc điện tiếp nhận lời chúc tụng cung kính của văn võ bá quan.

Ngay khi lễ đăng quang kết thúc, liền cử hành nghi thức lập hậu, trung thần ai cũng chờ mong Đào Thiên Hương xuất hiện, nôn nóng muốn chính mắt thấy dáng vẻ Phượng Hoàng Thiên nữ trong truyền thuyết.

Không bao lâu, một nữ tử mặc lễ phục hoa lệ xuất hiện ở ngoài cửa điện, xiêm y trên người nàng từ vô số phiến lá vàng may mà thành, phủ toàn bộ y phục, so với cung biến ngày ấy mặc kim vũ y càng rực rỡ hơn nhiều lần. Mái tóc búi tinh tế cài trâm chạm trổ, trên mặt tỷ mỉ trang dung đem nàng từ ngũ quan vốn tầm thường, bây giờ trở nên xinh đẹp động lòng người chưa từng thấy.

Tỳ Ngự hai mắt sáng ngời, khó nén kinh động, không nghĩ tới nàng trang điểm lên lại xinh đẹp như vậy, mà bách quan cũng bị vẻ đẹp của nàng làm ngẩn ngơ, thật lâu không dời đi ánh mắt.

Đào Thiên Hương ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào trong đại điện, từng bước đến trước mặt Tỳ Ngự, hần rốt cục cũng lấy lại tinh thần, trở lại ôn nhu, nơi khóe miệng gợi lên một chút đạm cười, đưa tay tới nàng.

Nàng cười nhẹ then thùng đi đến trước mặt hần, đưa tay cho hần nắm chặt, cùng hần đứng trên bậc điện, nhận lời chúc mừng của bách quan.

“Chúc Vương thượng cùng Vương hậu loan phượng hoà minh, vạn thọ vô cương.”

Tầm mắt Tỳ Ngự sau khi Đào Thiên Hương xuất hiện vẫn dừng ở trên người nàng, thủy chung không dời, nàng bị nhìn có chút lúng túng, nhịn không được thấp giọng: “Chàng đừng nhìn nữa, như vậy thiếp rất xấu hổ.”

“Nàng thật đẹp.” Hần không chút do dự khen ngợi nói.

Được nam nhân mình yêu khen ngợi, trong lòng nàng vui sướng, miệng không khỏi gợi lên, khó kiềm thần sắc đắc ý.

Xem ra nàng thật đúng là nên cảm tạ cung nữ giúp nàng trang điểm kia, nếu như không có bàn tay khéo léo ấy, nàng cũng sẽ không thấy biểu tình kinh ngạc trên mặt hần, thật rất làm thỏa mãn nàng.

Hần nắm tay nàng, kéo tay nàng đến bên môi nhẹ nhàng hôn, vẻ mặt đầy tình ý: “Nắm tay cả đời, bên nhau đến lão.”

Hần rất may mắn, tìm được nữ nhân có thể gần gũi cùng nàng, cả cuộc đời này, hai người không bao giờ xa nhau nữa.

Nàng là trân bảo độc nhất vô nhị ông trời ban cho hần, hần sẽ nắm chặt, tuyệt không phụ lòng trời cao.

Đào Thiên Hương trong lòng ngọt ngào. Nàng nghe qua chính miệng hắn nói, lại là lời nói yêu nữa chứ! Nụ cười lập tức nở rộ trên khuôn mặt.

Nàng nghiêng mình, bên tai hắn thấp giọng nói: “I love you!”

“Có nghĩa là gì?” Tỳ Ngự thắc mắc nhú mày lại. Ngữ điệu là lạ, chắc là ngôn ngữ dị quốc?

“Sau này thiếp sẽ nói cho chàng biết.” Nàng sẽ lấy hành động nói cho hắn, hắn yêu nàng sâu đậm bao nhiêu, nàng thương hắn bấy nhiêu, chỉ cần hắn không buông ra, bắt lấy tay nàng, nàng cũng sẽ không buông tay, cùng hắn đồng sinh cộng tử.

Con đường tương lai còn rất dài, vô luận hắn không bước lên ngôi bá chủ, nàng vẫn sẽ bên cạnh hắn, làm Phụng Hoàng Thiên nữ của một mình hắn, chỉ vì hắn mà giương cánh bay lượn.

Yêu nhau không hối tiếc, nàng là vậy, hắn cũng như thế.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-co-cua-ba-vuong>